

АКАДЕМІЯ ПОЛІТИЧНИХ НАУК УКРАЇНИ

Петро Мироненко

Збочена росія та ознаки Третьої світової війни

*Нотатки
із щоденника політолога*

Частина II

Видавництво Політія
Київ – 2022

УДК 321. 6/8
М64

Петро МIRONЕНКО

М64 Збочена росія та ознаки Третньої світової війни. Нотатки із щоденника політолога. Частина II. Видання Академії політичних наук України. Київ. Видавництво Політія, 2022. 302 с.

ISBN 978-966-97788-8-8

Нередаговані нотатки із щоденника політолога Петра МIRONЕНКА оприлюднюються з метою розуміння ментальності російського населення та форми державного правління держави-агресора росії, яка розв'язала Третю світову війну на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу, без чого неможливо зрозуміти наміри ворога, що приймає стратегічні рішення в умовах воєнно-політичного протистояння. Автор намагається пояснити суспільству агресивну сутність як держави росія, так і російського населення, яке успадкувало ментальність народів Орди, що заснувала Московське князівство. Через свої знання і досвід, здобуті протягом двадцяти п'яти років проживання на росії серед російського населення, автор доносить свої спостереження, що, на його переконання, варті уваги в умовах війни.

*Нотатки адресовані широкому колу читачів,
кому небайдужа доля України.*

УДК 321. 6/8
ISBN 978-966-97788-8-8

© Петро МIRONЕНКО, 2022
© Академія політичних наук України, 2022
© Видавництво Політія, 2022

*Присвячую моїм синам –
Віталію і Сергію.*

ЗМІСТ

Передмова	5
Довоєнні нотатки із щоденника політолога	8
Хроніки війни та спогади	42
Додатки	237

ПЕРЕДМОВА

Третя світова війна, що розв'язана державою-агресором російською федерацією проти західних демократій на території України, та вчинений російськими військовими геноцид Українського народу потребують ретельного осмислення та аналізу того, як на очах цивілізованого світу могла розгорнутися безпричинна воєнно-політична трагедія небувалих масштабів за останні 77 років з багатотисячними вбивствами мирних людей та знищенням цілих міст і сіл України.

Протягом тривалого часу я жив серед російського населення (навчався у двох вищих учбових закладах, служив від солдата до офіцера, працював у державних і наукових установах, брав участь у громадському житті, ростив синів, які сьогодні захищають Україну тощо).

Впевнений, що достатньо вивчив ментальність російського населення та модель суспільно-державного устрою російської федерації, а тому через передавані щоденникові нотатки спробую донести до громадян України своє бачення причин війни, що розв'язана на нашій мирній землі.

Нотатки, безумовно, носять емоційний характер, бо спокійно сприймати війну, що забрала вже декілька десятків тисяч мирного населення України, неможливо.

Пропоную іменувати цю трагедію як Третя світова війна, бо за масштабами навіть непрямого залучення інших держав світу збройний конфлікт вийшов за межі України. Це війна двох світів: демократичного і тоталітарного.

Феномен цієї війни полягає ще і в тому, що вона не має політико-правових причин, а розв'язана лише через збочене уявлення світового порядку і своєї ролі у ньому воєнно-політичним керівництвом російської федерації під проводом цинічного холоднокрівного воєнного злочинця путіна, якому вдалося шляхом маніпуляцій переконати понад 85% населення Росії у справедливості свого злочинного рішення щодо повномасштабної війни проти західних демократій на території України.

Щоб зрозуміти сучасні геополітичні наміри вождів росії, треба звернутися до коренів і ментальності російського населення та форми державного правління. Саме тут ми маємо справу з ментальністю населення і формою державного правління Орди, що заснувала Московське князівство, і які до сьогодні не притерпіли змін. Росія живе у минулому часі.

Цивілізований демократичний світ протягом останнього століття сприяв розвитку території, де сьогодні розташована терористична держава російська федерація з ВВП, що дорівнює ВВП одного штату США, а кількість населення дорівнює кількості населення Японії.

Демократичний світ стрімко рухається вперед і вже повністю увійшов у цифрову цивілізацію, а

російська федерація у цей час продовжує вважати себе «великою» і жити у віртуальному світі, що вигаданий нею досить давно, з часів суцільної фальсифікації своєї історії за рахунок історії Русі. Держава-агресор росія продовжує жити міфами і уявленнями про свою видатну роль у геополітичному просторі.

Демократичний світ не розгледів під європейськими костюмами і краватками, що одягнені на гнилі тіла і морально збочені душі, ординську ментальність російського населення, яке сьогодні поставило весь світ на межу, за якою може статися ядерна війна, після чого людство почне діяльність з печер і кам'яних сокир.

Переконаний у тому, що демократичний світ не захотів розгледіти справжнє обличчя вождів російської федерації та не вжив дієвих і адекватних заходів для приборкання безпричинних намірів, що призвели до Третьої світової війни.

Фінансово-економічні корпорації світу, що протягом століття лобіювали нафтогазову галузь, мають також нести політичну відповідальність за війну, що розв'язала росія.

Про ці та інші питання Ви маєте змогу прочитати у моїх нерередагованих нотатках, що зроблені незадовго до війни та протягом перших місяців Третьої світової війни на території України. Трагедія, що розвернулася в Україні, пройшла через мої душу і серце, що не могло не відбитися на емоційному стані, у якому описував події.

ВИСТУП
на Конгресі 30 травня 2017 року
Президента АПН доктора політичних наук,
Мироненка Петра Володимировича
“ІДЕОЛОГІЯ ЯК СТРАТЕГІЯ
ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ»

Шановні члени Академії політичних наук, по-важні гості!

У котре починаю свій виступ зі слів, які є головною тезою до нашого наукового журналу “Суспільно-політичні процеси» зокрема і діяльності Академії політичних наук в цілому.

«Держава, котра не дбає про розвиток гуманітарної освіти і науки, втрачає шанс сформувати громадянське суспільство та врешті отримує індиферентну масу, якій все одно де жити, на кого працювати, кому служити. У кінцевому підсумку держава втрачає саму себе – припиняє своє існування».

Можна було б на цьому і обмежити вступне слово, але ситуація у гуманітарній сфері національної безпеки України складається таким чином, що Академія політичних наук бере на себе сміливість подати дружню руку допомоги Президентові України і запропонувати наше бачення у зазначеній темі.

Відсутність державницької ідеології позначи-

лось на основах розвитку України як демократичної, соціальної, правової держави, яка має слугувати у першу чергу громадянину і особистості.

Маргарет Тетчер сказала знамениті слова, які я маю навести.

«Багатство країни не обов'язково будується на власних природних ресурсах, воно може бути досягнуто навіть при їх повній відсутності. Найголовнішим ресурсом є людина. Державі лише потрібно створити основу для розквіту таланту людей».

Якою має бути позиція держави в ідеологічній сфері?

1. Виразно позиційованою.

Ця вимога хоч і є універсальною, проте значущість її для ідеологічної сфери додатково акцентується ще й тією обставиною, що державне правління на сучасному етапі розвитку відрізняється якраз невизначеністю ідеологічних позицій, концептуально-стратегічних пріоритетів, світоглядних акцентів та ініціатив. За відсутності ж «горизонту майбутнього» розвиток громадянського суспільства зводиться до «стратегії временщиків», коли основним принципом індивідуальної і суспільної життєдіяльності виявляється афоризм Людовика XVI: «після нас – хоч потоп».

Симптоматичною особливістю, практичним супроводом такої безвідповідальної позиції попередньої влади, власне, і є щось на кшталт потопу. Більше того: латентно й непомітно, проте несхитно майже зникає доцільність існування самої держави як суспільної форми життя. А це – вкрай небезпечна

і потенційно деструктивна тенденція як для окремого члена суспільства, так і для соціума в цілому.

Революція Гідності показала, що громадянське суспільство випереджає у своєму цивілізаційному розвитку державні інститути влади.

Відтак, чітка й аргументована позиційованість керівництва держави в ідеологічній сфері є не просто бажаною, а вкрай необхідною з точки зору потреб суспільства і держави, а також надзвичайно актуальною, запитаною широким суспільним загалом, оскільки саме виразна ідеологічна позиційність дозволить переступити «поріг очікування», який виник у масовій свідомості України в результаті ідейно-світоглядного вакууму попередніх 25 років незалежності.

2. Оригінальною.

Оскільки амбітні політичні конкуренти президента з огляду на минулі вибори з високою вірогідністю також захочуть рельєфно виокремити свій погляд на ідеологічну сферу, тому необхідно, щоб позиція президента істотно відрізнялася ще й від позиції основних політичних суперників. Якщо ж мета структуризації оригінальної ідеологічної концептуалістики основними політичними опонентами не буде поставлена або ж буде поставлена, однак не буде виконана, то оригінальність ідеологічного кредо виявиться тим більше переконливим, незаперечним, впливовим на суспільну думку.

3. Суспільно-концептуальною

Завдання – виробити надійні ціннісні орієнтири суспільного життя, довкола яких соціум соліда-

ризується, усвідомлює себе єдиним і гармонійним авторитетом. Таким консолідуючим чинником може і повинна стати Національна Ідея. А інтерпретувати поняття соціальної солідарності саме як стан колективної ідеологічної інтеграції.

Об'єднуюча позиція в ідеологічній сфері має домінувати над роз'єднуючим. Це є не лише заправка досягнення суспільної злагоди і недопущення розбрату, а й необхідна передумова досягнення вкрай необхідного статусу загальнонаціонального лідера. З різних причин цю мету було неможливо досягти за умов агресії Росії проти нашої держави, тому тепер, коли є відносний стан тиші, слід подбати про нарощування та вирівнювання електоральної підтримки.

4. Мотиваційно-спонукальною.

Привабливість Національної Ідеї для України впливає з її трагічної історії, з невдач державницьких поривань. Великий народ, який упродовж віків був позбавлений державності, пов'язує з Національною Ідеєю очевидні сподівання на вихід з глухого цивілізаційного кута. Йдеться про піднесення життєвого тону нації, про пошуки і визначення тих стимулів і зусиль, які спонукали б націю до енергійного самоздійснення. Це своєрідний план на майбутнє. Не змарнувати такі інтенції, не обманути очікування народу – це не лише закономірне завдання влади, а й реальна можливість істотно наростити свій спонукально-харизматичний потенціал. Такий шанс випадає не часто, тож нехтувати ним не слід.

2500 років тому Піфагор рекомендував своїм учням: допомагайте людині у піднятті ваги, а не в ухиленні від неї. Функція запропонованої ідеологічної моделі має бути аналогічною рекомендації Піфагора. Не зайве звернутися й до висновку Гюго про те, що час заборонив би доступ до себе тій людині, яка нічого не бажає і нічого не прагне, адже майбутнє – це не те, що йде на зустріч нам, а те, до чого прямуємо ми.

На додаток варто пригадати повчальну афористичну пересторогу Ніцше: лікарю не бажано затримуватися в дорозі, інакше його пережене трунар. За умови ж своєчасного і вмілого впровадження ідеологія виявляється надзвичайно ефективним лікарем багатьох суспільних хвороб, збудником, каталізатором і генератором суспільних перетворень з позицій свідомого цілепокладання.

5. Аргументовано-переконливою.

Національна Ідея має аргументовано і переконливо орієнтувати, акцентувати увагу не на ідолах, до яких належить підлещуватись, а на ідеалах, до яких слід прагнути, які слід втілювати в соціальному та індивідуальному житті, їй має бути притаманна пластичність і гнучкість пропозиційної частини і водночас послідовність, категоризм і неухильність нормативного впровадження.

Як зазначив Сенека, людині інколи важче усвідомити мету, аніж її досягти. Справді, інколи вибір шляху буває важливішим, відповідальнішим та важчим, ніж сам шлях. До того, щоб вибір

став зрозумілим і неухильним, слід переконливо аргументувати, переконати суспільство в його очевидній, неухильній необхідності.

Як і будь-яке суспільно значуще явище, ідеологія може відігравати не лише культуротворчу, а й згубну роль. І тільки від самого суспільства, від його пильності і мудрості залежить, чим насправді виявиться ідеологія. Тому слід потурбуватися не лише про сутнісні параметри ідеологічного проекту, а й про форми його оприлюднення на рівні людського сприйняття.

Вдало сформульована і успішно здійснена Національна Ідея істотно додає сил, підносить його духовно-вольовий потенціал. Відсутність же Національної Ідеї гальмує національний розвиток, підтинає духовне коріння народу – і цю ваду не вдається компенсувати ні релігійністю, ні працьовитістю, ні правами людини, ні аморфними «загальнолюдськими цінностями»: такий народ посяде найнижчі шаблі в цивілізаційній піраміді людства або взагалі зійде зі сторінок історії.

У цьому сенсі слід зазначити, що Академія політичних наук спільно з Київським Патріархатом Української Православної Церкви і Українською Греко-Католицькою Церквою, предстоятелі яких є почесними нашими академіками, мають спільну позицію щодо вироблення Національної Ідеї.

6. Суспільно відповідальною.

У питанні Національної Ідеї Україна й досі має суцільні експромти і водночас – ніякої нормативістики, ніяких правил, ніяких закономірностей. Що цей симптом означає з точки зору наукової

діагностики? Принаймні те, що такий стан справ ставить себе поза наукою, адже фундаментальний постулат соціальної науки твердить: важливо, щоб кожен член суспільства усвідомлював не лише свої інтереси і права, а й також обмеження, табу, відповідальність і обов'язки.

Між іншим, одним з найбільших внесків давньогрецької демократії в загальнолюдську скарбницю цивілізації було сформульоване і обґрунтоване нею поняттям «елефтерія», тобто свобода як результат взаємних обмежень. Саме такий тип соціальності вважається самоочевидним і оптимальним ось уже впродовж двох з половиною тисяч років.

Національна Ідея – це та Архімедова точка опори, яка дозволяє здійснити кардинальні, тектонічні перетворення в галузі соціальної дійсності, це надзвичайно ефективний інструмент для досягнення максимальної мети мінімальними засобами. Отже, чим мінімальнішими засобами досягається мета, тим ефективнішою є Національна Ідея. Однак слід мати на увазі, що досягти мету не вживаючи жодних засобів, не залучаючи жодного суспільного інструменту і не поступаючись жодним елементом індивідуального чи суспільного конформізму неможливо в принципі, тому не слід повторювати помилки попередніх поколінь, які «відмовлялися від користування сірниками, щоб не спалити хату»: як наслідок – хоч хата і не згоріла, проте життя в хаті, в якій нема сірників, виявилось нестерпним (це опосередковано довів сам факт Помаранчевої революції та Революції Гідності).

Квінтесенція окресленого сегменту ідеологічного позиціювання політичного керівництва має бути, на нашу думку, такою: рівновеликими дробами свободи та необхідності можна ефективно оперувати лише в тому випадку, якщо засобом громадянської відповідальності звести їх до спільного знаменника суспільного оптимуму.

7. Акцентованою.

В'ячеслав Липинський дав мудру пораду: «Маяючи в своїй нації і Схід, і Захід, мусимо ці два напрями під гаслом єдності нашої національної індивідуальності весь час в собі гармонізувати. Без такої гармонізації ми гинемо як нація: не завойовані ніколи чужою зброєю, а завжди власним внутрішнім розкладом підпадаємо під впливи то східної Москви, то західної Польщі». Місія України, таким чином, полягає в синтезуванні західного та східного цивілізаційних атрибутів. У «Листах до братів-хліборобів» Липинський дав цьому завданню назву «український месіанізм».

Проте, сформулювати мету і дати їй спонукальну назву завжди значно легше, аніж утілити задумане у сфері соціальної дійсності. Іншими словами, окреслити в загальних рисах претензійну мету – це навіть не пів справи, а лише її зародкова фаза, яка має бути доповнена органічними й максимально ефективними засобами по досягненню такої мети, а також оптимальною інтенсивністю, динамікою актуалізації цілепокладаючого потенціалу. Недотримання зазначених вимог робить мету поверховою, прожектерською, нежиттєздатною.

Не слід цуратися ідеї повернення до власних ви-

токів, до національних джерел, варто якомога скрупульозніше врахувати уроки українського державотворення, відновити престиж національних цінностей. Саме з реалізацією таких завдань пов'язана надія на оздоровлення суспільства, його згуртування, повернення у європейську сім'ю народів.

Потрібно відродити й модернізувати кращі національні традиції та цінності, визначити ієрархію національних інтересів та завдань, виробити адекватну викликам сучасності загальнонаціональну ідеологію, яка виявиться консенсусом щодо напрямів і способів еволюціонування українського суспільства.

Сьогодні, коли Росія перейшла у відкритий наступ по всьому ідеологічному фронту проти України задля розхитування громадянського суспільства і доведення до протистояння регіонів з метою знищення української державності, нам всім слід докласти не малих зусиль до нейтралізації таких спроб і це може стати об'єднуючим фактором.

На завершення дозвольте навести слова одного закордонного українця: «У мене завжди була мрія «Україна». Я пошипки мріяв і готувався до того, щоб приїхавши додому, до України, передати свій досвід заради дітей і онуків». Таку мрію мають мільйони українців, які живуть за її межами.

Європейська Україна – це наша мрія і всім нам треба багато працювати задля втілення мрії багатьох поколінь.

Дякую за увагу!

**СПОГАДИ
керівника інформаційно-аналітичної групи
Наукового Центру ГУР МО України.**

Газета «Дзеркало тижня», 1996 рік, № 12.

Павел Шувалов*

ТРИ СОСТАВНЫЕ ВОЕННОЙ РЕФОРМЫ

По данным «ЗН», на будущей неделе на коллегии МО будет рассмотрен вопрос о сокращении военной разведки почти наполовину. По этому поводу – мнение военного эксперта.

Последнее время в средствах массовой информации разворачивается дискуссия вокруг переустройства Вооруженных Сил Украины.

Желание высказать свое отношение к происходящему возникло после ряда публикаций.

Провозглашая государственный суверенитет, Украина приняла на себя обязанности защиты территориальной целостности государства и своих граждан.

Это обстоятельство предусматривает иметь во-

** Павел Шувалов – псевдонім Петра Мироненка.*

оруженные силы, способные выполнять задачи по защите государства.

Имеем ли мы на пятом году независимости Вооруженные Силы, о которых говорится в Военной доктрине и Концепции обороны и строительства Вооруженных Сил Украины?

Не имеем. И не потому, что у государства плохое военно-политическое руководство. Все гораздо сложнее.

В наследство от бывшего Советского Союза Украина получила часть Вооруженных Сил СССР, предназначенных не для решения задач по защите государства, а лишь части СССР. Поэтому следует говорить не о Вооруженных Силах Украины, а о группировке войск, на базе которых они строятся. А это, уверяю, задача более сложная, чем строить вооруженные силы заново.

Именно эта сложная задача на сегодня не решена и вокруг нее разгораются разного рода споры, а часто и спекуляции.

Кто из высшего военно-политического руководства определил роль армии в государстве и какие вооруженные силы нам необходимы? Судя по происходящему в последнее время вокруг Министерства обороны, этого не сделано.

Военная доктрина Украины и Концепция обороны и строительства Вооруженных Сил Украины финансово не были обеспечены, а следовательно, и не доведены до состояния действующих законодательных актов. Государство не может содержать нынешние вооруженные силы по экономическим

причинам и обязано принять незамедлительные меры к их реорганизации.

Что делать? Определить – какие войска необходимы для решения задач по защите государства. То есть, следует иметь подготовленный оборонительный потенциал, способный принять минимально необходимые меры противодействия возможной агрессии, которая может проводиться с применением различных типов обычных вооружений.

В нынешних экономических условиях страна может позволить иметь вооруженные силы, предназначенные не столько для непосредственного противодействия военной угрозе, сколько для того, чтобы их отсутствие не стало источником нестабильности в регионе.

Следовательно, мы можем себе позволить:

- пограничные войска, включая военно-морские силы;
- войска воздушной обороны;
- наземные войска быстрого реагирования.

Какими принципами при переустройстве войск следует руководствоваться? Любому образованному человеку, знакомому с военным искусством, ясно, что войска должны быть боеспособны, мобильны, сбалансированны в целом и подчинены единому центру.

Что я под этим понимаю?

Войска, которые несут непосредственную нагрузку по защите государства, должны быть подчинены министру обороны и превратиться в на-

коемкую, техноемкую организацию, способную на должном уровне выполнять задачи.

Части же, которые на сегодня являются балластом, вывести за штат для дальнейшего упразднения.

За счет чего в нынешней сложной ситуации возможно обеспечить защиту государства минимальным количеством войск?

На мой взгляд, следует отметить три момента:

1) Сокращение войск за счет внедрения современной техники; повышения эффективности оборонительных сил за счет переобучения.

2) Усиление роли научных и учебных учреждений в дальнейшем переходе армии на профоснову.

3) Укрепление учреждений военной разведки.

В развитых странах мира (США, Великобритании, Франции, Японии, Израиле и др.) после распада СССР наметилась тенденция сокращения вооруженных сил за счет повышения наукоемкости и техноемкости структур и усиления роли военной разведки.

Так, в США и Великобритании приняты решения парламентов о реорганизации военно-разведывательных учреждений, а в Японии создана с 1 января 1996 года принципиально новая структура военной разведки.

Любопытно подчеркнуть, что в США Конгрессом принято постановление, не допускающее сокращения учреждений военной разведки при возможных реорганизациях вооруженных сил, а из

бюджета, предназначенного для разведывательного сообщества (в 1995 году – 28 млрд. долл.), на военную разведку выделено 80 %, т.е. 23.7 млрд. долл.

Над этим фактом нашему военно-политическому руководству следует серьезно поразмыслить и проанализировать свои действия по отношению к органам военной разведки.

Уважающий себя министр обороны не может позволить, чтобы у него под носом сокращали численность еще не окрепшей военной разведки. В странах Запада, на которые мы якобы равняемся, военная разведка подчинена верховному главнокомандующему через министра обороны. Хотелось бы знать, наш Главнокомандующий знаком с состоянием дел в учреждениях военной разведки?

Печально, что пока Президент Украины занят внутривнутриполитической борьбой, уходит драгоценное время, увольняются из Вооруженных Сил высококлассные специалисты.

Не пора ли министру обороны нажать кнопку «тревога»?

20 липня 2021 року

№ 01-543

**КОНГРЕСУ
СПОЛУЧНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ**

ПОСЛАННЯ

Високоповажні Представники Американського Народу!

Вельмишановні Великі Друзі Українського Народу!

Сполучені Штати Америки є гарантом миру на планеті Земля і головним захисником від тоталітарних режимів, що знищують свободу.

Україна підписала Будапештський Меморандум 1994 року щодо ліквідації ядерної зброї, розраховуючи на братній захист Американського народу від тоталітарної Росії, яка з дня підписання не збиралась виконувати взяті зобов'язання із захисту територіальної цілісності України і марила про анексію України.

Всі президенти України, на превеликий жаль, були проросійські ментально і підтримували Московську церкву в Україні, яка стала оплотом опозиції до держави і містом підготовки проросійсь-

ких сил в Україні на випадок агресивного наступу Росії на Україну, про що знали в США, але вірили у підписаний Будапештський Меморандум 1994 року і Великий Договір про дружбу між Росією і Україною 1998 року.

Росія ніколи не виконувала договори по відношенню до України, бо мріяла про захват всієї території суверенної держави, народ якої вистраждав свою свободу і незалежність від російського 300-річного поневолення.

Росія, якщо не знає Американський Народ, знищила свого народу більше, ніж світові війни разом взяті. І це, нажаль, не зрозуміли в США.

У 2008 році на Бухарестському Саміті прийнято рішення про перспективу Грузії і України в НАТО, але не надано ПДЧ, що спровокувало Росію на воєнні дії проти Грузії, а у 2014 році – проти України.

Конгрес США має взяти на себе відповідальність за невиконання Будапештського Меморандуму 1994 року, який був ратифікований ООН у 1995 році і набув статусу офіційного Міжнародного документу щодо захисту територіальної цілісності і суверенітету України.

У цивілізованому світі помилково сприймають Росію сучасною державою слов'янської культури і християнської віри, що будує демократичне суспільство.

Росія і російський народ є лише слов'яномовною країною деспотичної форми правління, що не змінилась з часів панування Золотої Орди. Цей народ має європейський одяг, але залишився ментально

у феодальній історичній порі і здатний лише вбивати і знищувати все навколо себе і свій народ.

Ще не запізно це зрозуміти Конгресу США і Американському Народові, який завжди стояв на стороні України.

Тому звертаємо Вашу увагу, як гаранта миру на планеті Земля, на викладене вище та підписати з Україною Договір про стратегічне особливе партнерство поза НАТО і взяти Україну під повний політичний і воєнний захист від тоталітарної Росії.

Політична влада України не здатна діяти адекватно по відношенню Росії, бо є ментально про-російською і на боці Московської церкви, що не відповідає намірам Українського народу щодо розбудови суверенної правової держави для своїх нащадків, які мають право вільно жити у своїй державі.

Остання надія Українського Народу на Американський Народ, Конгрес США, який розуміє важливість захисту України від держави-терориста Росії.

Бажаємо Вам миру і добра на благо Американського Народу!

З глибокою повагою

за дорученням Президії Академії
політичних наук України,
академік-засновник АПН України,
доктор політичних наук

Петро Мироненко

July 20, 2021
№ 01-543

CONGRESS UNITED STATES OF AMERICA

LETTER

Distinguished Representatives of the American People!

Dear Great Friends of the Ukrainian People!

The United States of America is the guarantor of peace on planet Earth and the main defender of totalitarian regimes that destroy freedom. Ukraine signed the 1994 Budapest Memorandum on the Elimination of Nuclear Weapons, counting on the fraternal protection of the American people from totalitarian Russia, which from the date of signing was not going to fulfill its commitments to protect Ukraine's territorial integrity and dreamed of annexing Ukraine.

All Ukrainian presidents, unfortunately, were pro-Russian mentally and supported the Moscow Church in Ukraine, which became a stronghold of opposition to the state and a training ground for pro-Russian forces in Ukraine in the event of an aggressive Russian attack on Ukraine, which was known in the United States but

believed in Budapest The 1994 Memorandum and the Great Russia-Ukraine Treaty of 1998.

Russia has never fulfilled its treaties with Ukraine because it dreamed of seizing the entire territory of a sovereign state whose people have suffered their freedom and independence from Russia's 300-year enslavement.

Russia, if it does not know the American people, has destroyed its people more than the world wars combined. And this, unfortunately, is not understood in the United States. In 2008, the Bucharest Summit decided on the prospects of Georgia and Ukraine in NATO, but did not provide a MAP, which provoked Russia to take military action against Georgia, and in 2014 – against Ukraine.

The US Congress is to take responsibility for non-compliance with the 1994 Budapest Memorandum, which was ratified by the UN in 1995 and has become an official international instrument for the protection of Ukraine's territorial integrity and sovereignty. In the civilized world, Russia is mistaken for a modern state of Slavic culture and the Christian faith, building a democratic society.

Russia and the Russian people are only a Slavic-speaking country of despotic rule, which has not changed since the reign of the Golden Horde.

This people has European clothes, but remained mentally in the feudal historical period and is only able to kill and destroy everything around them and their people. It is not too late to understand this to the US Congress and the American People, who have always sided with Ukraine.

Therefore, we draw your attention, as a guarantor of peace on the planet Earth, to the above and sign a Strategic Partnership Agreement with Ukraine outside NATO and take Ukraine under full political and military protection from totalitarian Russia.

The political power of Ukraine is not able to act adequately towards Russia, because it is mentally pro-Russian and on the side of the Moscow Church, which does not meet the intentions of the Ukrainian people to build a sovereign rule of law for their descendants who have the right to live freely in their state.

The last hope of the Ukrainian people for the American people, the US Congress, which understands the importance of protecting Ukraine from the terrorist state of Russia. We wish you peace and good for the good of the American people!

With deep respect on behalf
of the Presidium of the Academy of Political
Sciences of Ukraine,

Academician-founder of the Academy
of Political Sciences of Ukraine,
Doctor of Political Sciences

Petro Myronenko

19 червня 2022 року.

СПОГАДИ.

**Вибори Президента України
2019 року.**

Пан Порошенко П.О. з командою, яка співала шефу дифірамби, не спромоглися проаналізувати та спрогнозувати результат виборів, що на початок виборчої кампанії був очевидним і не на користь діючого тоді Президента.

Оприлюднюю листа до Президента України Порошенка П.О. від 5-го березня 2019 року.

АКАДЕМІЯ ПОЛІТИЧНИХ НАУК

Academy of Political Science

Громадська організація – суб'єкт наукової і науково-технічної діяльності

Ідентифікаційний код юридичної особи 40482070

місто Київ

5 березня 2019 року

ЗВЕРНЕННЯ

до Президента України Петра Порошенка

Високоповажний пане Президенте України!

Вельмишановний Петре Олексійовичу!

Суспільно-політична ситуація в Україні на фоні гібридної російсько-української війни є нестабільною і загрозливою.

Аналіз внутрішньополітичних кризових явищ дає підстави прогнозувати за певних умов втрату керованості як в цілому, так і в окремих сферах, про що Академія політичних наук неодноразово звертала увагу суспільства на своїх Конгресах та в публікаціях відповідних матеріалів у друкованих та електронних засобах масової інформації.

Головною проблемою на сьогодні є відсутність стратегії розвитку гуманітарної сфери держави, як складової національної безпеки у період воєнно-політичного конфлікту з Російською Федерацією.

Держава, котра не дбає про розвиток гуманітарної освіти і науки, втрачає шанс сформувані громадянське суспільство та врешті отримує індиферентну масу, якій все одно де жити, на кого працювати, кому служити. У кінцевому підсумку держава втрачає саму себе – припиняє своє існування.

Відсутність ідеології як стратегії формування державної політики позначилося на основах розвитку України як демократичної, соціальної, правової держави, що має слугувати у першу чергу громадянину і особистості.

У зв'язку з цим я, Петро Мироненко, доктор політичних наук, академік-засновник Академії політичних наук, керуючись виключно інтересами держави, відповідно до Статуту Академії політичних наук як постійно діючий виконавчий орган Академії, звертаюся до Вас, шановний Петре Олексійовичу, та наголошую на такому.

Ви, високоповажний пане Президенте, за час своєї каденції з 2014 року дотепер вжили неймовірних сил та заходів щодо порятунку України від повномасштабного наступу військ держави-агресора Російської Федерації, укріплення обороноздатності держави, завершення процедури надання Томосу про автокефалію Православній церкві України, забезпечення Євроатлантичного зовнішньо-політичного курсу та відкрили громадянам України шлях до вільного пересування країнами світу. Це все Ваша заслуга. Ви чесно намагались виконувати свої обов'язки.

Не вдалося Вам у повній мірі стати гарантом прав і свобод людини і громадянина, як того вимагає від Вас Конституція України.

Сьогодні є нагальна потреба фундаментальних системних змін у державному будівництві, виведенні держави на якісно новий рівень розвитку, на що у Вас, шановний пане Президенте, вже не вистачає ані сил, ані здоров'я.

Тому, переконливо прошу Вас віднайти в собі сили заради Українського народу, якому Ви присягали служити, відмовитись від балотування на другий термін і зняти з реєстрації свою кандидатуру на пост Президента України.

Цим вчинком Ви залишитися в історії Президентом України, який зупинив російського агресора, зберіг незалежність України, сприяв об'єднанню Помісної Православної церкви України та утвердив позитивну тенденцію добровільної передачі влади.

Аналіз виборчого процесу свідчить про розпорошення демократичних сил і до влади можуть прийти проросійські сили (на це Російська Федерація кидає всю свою міць), що стане початком розпаду України та втрати державної незалежності. Допустити цього ніяк не можна.

Від Вашої, шановний Петре Олексійовичу, мудрої, державницької позиції і волі, за умови об'єктивного розуміння суспільно-політичної ситуації в державі та глобальних процесів у світі, залежить майбутнє України і доля Українського народу.

Прошу Вас звернутися до Українського народу з проханням віддати свої голоси за кандидата у Президенти України Смешка Ігоря Петровича, доктора технічних наук, професора, віце-президента Академії політичних наук, єдиного претендента на вищу посаду держави, який здатний без підготовки виконувати обов'язки Президента України і Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України у період російської агресії та приступити до державотворчих процесів.

Новий Президент України повинен виступити ініціатором системних змін щодо урівноваження гілок державної влади, гарантуючи повне виконання Конституції і законів України однаково всіма і кожним.

Впевнений, що Ви вдієте як державний діяч в інтересах Українського народу, який у непрості буремні часи довірив Вам пост Президента України.

З повагою до Вас і найкращими побажаннями Вам і Вашій родині

Президент і засновник Академії політичних наук,

доктор політичних наук

Петро Мироненко

<http://aps-m.org>

e-mail: aps-m@ukr.net

*ЛИСТ
ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ
ВОЛОДИМИРУ ОЛКСАНДРОВИЧУ
ЗЕЛЕНЬКОМУ*

27 квітня 2020 року

Президентові України
В.О. ЗЕЛЕНСЬКОМУ

**Високоповажений пане Президенте!
Вельмишановний Володимире Олександровичу!**

Через небажання керівництва Офісу Президента України протягом тривалого часу прямого спілкування змушує публічно звернути Вашу увагу на таке (стисло).

1. Глобальні політичні процеси, що відбуваються на фоні пандемії коронавірусу COVID-19, дають підстави прогнозувати значні зміни міжнародних відносин через послаблення впливу одних держав і посилення інших. Після пандемії світ стане іншим як економічно, так і ментально. А саме: наш ближчий сусід - агресор Російська Федерація декларує відновлення Радянського Союзу, а фактично через нездатність її керівництва сприймати реальність стала на шлях самоліквідації, наслідком чого на території РФ з другої половини 2020 року почнуться незворотні суспільно-політичні процеси, що мають привернути Вашу увагу як Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України. З метою недопущення впливу подій в РФ на Україну треба терміново підготувати план дій щодо повного припинення дипломатичних, економічних стосунків з Росією та посилення і закриття російсько-українського державного кордону і фактичного кордону з окупованими територіями Донецької і Луганської областей та Автономної Республіки Крим. З липня 2020 року може виникнути ситуація, що потребуватиме введення надзвичайного стану з метою приведення Збройних Сил та інших військових формувань України у повну бойову готовність та проведення довгострокових військових навчань за участю держав НАТО на території України. Це надасть гарантії захисту територіальної цілісності України на період некерованих воєнно-політичних подій в Російській Федерації. Політики і радники, які пропонують відновити російсько-українські відносини, не далекогоглядні і не розуміють наміри Росії, або працюють на РФ.

2. Привертаю Вашу увагу на кадрову політику, що здійснюється вкрай не професійно і наносить шкоду авторитету Глави держави і Україні. Кадри стратегічного рівня державного управління мають бути високоосвіченими з практичним досвідом роботи. Сьогодні Офіс Президента України нагадує пожежну команду, яка не бачила вогню, і не здатна до аналізу та прогнозування процесів на перспективу. НАДУ, що підпорядкована Президентові України, готує чиновників вчорашнього дня, а повинна випускати фахівців, вже здатних до підготовки політичних рішень у кризових умовах.

Керівництво держави самоусунулось, і Ви не перший, від вирішення проблем науки і освіти, що впливає на розвиток як держави в цілому, так і окремих секторів економіки та суспільних відносин зокрема. Професорсько-викладацький склад вищих навчальних закладів і науковці НАНУ та галузевих національних академій наук потребують негайного захисту їхніх прав і свобод. Для негайного виправлення такої ситуації пропоную ввести посаду Повноважного представника Президента України з питань науки і освіти. Також звертаю Вашу увагу на встановлення граничного віку для керівників у сфері науки і освіти та проведення термінової суцільної переатестації всіх керівників вищих навчальних закладів та наукових організацій і установ, що засновані на державній власності. Такий крок додасть позитиву у Вашій діяльності і зміцнить роль працівників науки і освіти, від яких прямо залежить підготовка молодого покоління.

Прошу Вас утворити Інститут Держави, який перебере на себе наукові установи НАНУ і галузевих національних академій наук суспільно-політичного і гуманітарного напрямку, що сприятиме науковому обґрунтуванню розвитку держави і суспільства. За НАНУ, до складу якої включити галузеві національні академії наук, залишити фундаментальні природничі науки. Інститут Держави має підпорядковуватись Президентові України перші п'ять років до повного становлення. Цей напрям може курувати Повноважний представник Президента з питань науки і освіти. Інститут Держави здатний буде підготувати Концепцію нової Конституції України до кінця 2020 року.

3. З особистого досвіду роботи протягом 15 років з японськими фахівцями державного рівня: в Японії не розуміють слів «реформування» та «перебудова», бо будують на досвіді кращого, що є у світі на час будівництва.

Бажаю Вам, пане Президенте України, миру і добра!

З глибокою повагою
доктор політичних наук, засновник Академії політичних наук України

Петро Мироненко

27 травня 2019 року,
вих. № 01/27

**Президентові України
В.О.ЗЕЛЕНСЬКОМУ**

Високоповажний пане Президенте України!

**Вельмишановний
Володимире Олександровичу!**

Академія політичних наук на 7-му Конгресі від 24 травня 2019 року розглянула тему: «Україна в пошуку ідеології: лібералізм чи консерватизм».

Засідання пройшло в рамках вивчення нових наукових доробок, співзвучні з курсом щодо необхідних змін в державі та її управлінні, про який Ви наголосили. В обговоренні теми взяли участь відомі вчені суспільних та гуманітарних наук.

Науковці виказали Вам, пане Президенте України, свою підтримку і пропонують співпрацю у сфері розвитку держави і суспільства.

Президентові Академії політичних наук доручено подати Вам на розгляд та прийняття рішення пакет документів щодо реформування наукової діяльності задля успішного просування України до Європейського Союзу.

Бажаємо Вам сформувати команду високопрофесійних фахівців, здатних виконати Вашу Програму щодо покращення життя Українського народу та зміцнення Української Держави.

Академія політичних наук готова долучитись до плідної співпраці.

До складу Академії входять 63 доктори наук і 18 докторів філософії. Середній вік членів Академії складає 42 роки.

Прошу знайти час для особистої зустрічі з Вами для обговорення зазначеного.

З глибокою повагою

*Президент АПН,
доктор політичних наук*

Петро Мироненко

26 квітня 2021 року.

**ЗВЕРНЕННЯ ДО КОЛЕГ І ДРУЗІВ.
«ВІЙНА» ПРОТИ КОРУПЦІЇ
І ЩО РОБИТИ?**

До війни проти корупції нам ще далеко. Є наміри та точкові дії, і то задля замилювання очей суспільству і міжнародній спільноті.

Має працювати антикорупційна система на благо людини і економіки держави. А поки людина, малий і середній бізнес скрізь зтикаються з хабарництвом на державному рівні по всій вертикалі влади.

Вільно почуває себе лише багатій, який має всі можливості обходити законодавство задля особистого збагачення, за що платить хабарі владі.

Тому це не війна проти корупції, а хибні уявлення про державотворення та захист конституційних прав і свобод людини і громадянина.

В Україні республіканська форма правління за Конституцією, а de-facto Конституція є лише декларацією намірів щодо демократії, прав і свобод. Верховенство права навіть не стало ще на порядок денний, а мало б бути основним постулатом державного будівництва.

Наукова спільнота не може бути осторонь політичних процесів, що відбуваються в нашій країні.

Закликаю об'єднатися в політичну партію демократичного спрямування з Концепцією «Право-

ва демократія», де панує верховенство права заради більшості.

Все ще чекаю Вашої реакції та підтримки.

Для реєстру Установчих зборів потрібно: прізвище, ім'я та по батькові, дані паспорту, ідентифікаційний код, домашня адреса і тел. для зв'язку.

Підписанти Реєстру не є членами партії. Членство буде визначено після державної реєстрації і особистої заяви кожного.

Email: aps-m@ukr.net

25 квітня 2022 року.

НАШ ВИБІР – ПРАВОВА ДЕМОКРАТІЯ.

**ВІТАЮ ВАС,
ШАНОВНІ КОЛЕГИ, ДРУЗІ, УЧНІ!**

На сайті АПН України (aps-ua.org – науковий журнал – архів – Збочена росія....) розміщено мої щоденникові нотатки за 60 днів війни та деякі спогади

Один мій колега вчора несподівано насмішив. Говорить: «А що скаже Скобеева про деякі ваші нотатки щодо негативної характеристики росіян?»

Менше всього мене турбує оцінка росіян, бо моєю метою було донести Українському суспіль-

ству думку про справжнє обличчя збоченого російського народонаселення, яке вчиняє геноцид Українського Народу.

Знання психологічного портрету ворога дають перевагу у війні. Саме це я намагаюсь донести у своїх нотатках. Думаю, що маю на це моральне право, бо прожив серед збоченого російського народонаселення 25 років (ходив у москалі, як раніше говорили).

Після війни Україна стане іншою, а громадянське суспільство, яке обирало собі владу за гречку і популізм, прозріє остаточно. Ми маємо стати на шлях будівництва своєї держави на принципах Правової демократії, де жорстко і справедливо діє верховенство права, а не політична корупція, що роз'їла державу і суспільство до фундаменту.

Час змінити політичну конструкцію держави, що є ще радянською за формою правління. Є лише бутафорія з ознаками демократії без змістовного наповнення конкретними важелями впливу суспільства на владу і запобіжників від політичних негідників і опозиції до держави, про що я писав неодноразово протягом багатьох років.

Попереду багато фундаментальної і прикладної роботи, наслідком чого Україна вийде у світі процвітаючою і сильною правовою державою, але для цього треба дуже наполегливо працювати: будувати Україну в собі і навколо себе.

Слава Українському Героїчному Народові!

НОВИНИ.

3-го травня 2022 року.

КРЕМЛІВСЬКОГО ДИКТАТОРА ГОТУЮТЬ ДО ОПЕРАЦІЇ ЧЕРЕЗ РАК.

На росії є гарна традиція: після хірургічного втручання не всі повертаються живими.

У ФСБ є унікальна можливість списати все на померлого путіна.

Але цивілізований світ має розуміти, що путін – це російська матрешка, за якою стоїть система подавлення народонаселення і паталогічного збагачення кремлівського оточення.

Ларчик, як завжди, відкривається просто: одним хлопком долоні.

У далекі 80-ті роки минулого століття я купив в Японії молодшому сину машинку, що рухалась від хлопка долоні. Долоні довго мали червоний вигляд.

Кремлівському оточенню саме час хлопати долонями до повної розрядки акумуляторів, що між вухами, бо замість мозку там чипи зомбованих істот.

Перед повномасштабним вторгненням в Україну у мене була крихка надія на інтелект воєнного керівництва росії, але я помилився: інтелекту в скажених істот не може бути за визначенням.

3-го травня 2022 року

ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ ЦИВІЛІЗОВАНОГО СВІТУ.

Світ увійшов у цифрову цивілізацію, а знищити головного терориста не здатний, бо цивілізований світ довгий час перебував у стані летаргійного сну.

Прокинувся і увійшов у психологічний штопор від того, як сам, цей цивілізований світ, створив ядерного монстра після 1917, 1945, 1991 років, бо вірив у демократичні перетворення на росії, а це було стратегічною помилкою, за що зараз страждає Український Народ, який постав проти збоченої росії, захищаючи собою демократичні цінності світу.

Є надія на те, що західні демократії зроблять правильні висновки і не зупиняться на півшляху до повної ізоляції росії та доведення її до розпаду на мілкі протекторати.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

4-го травня 2022 року.

70-й день Третьої світової війни, що розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Цинічний холоднокровний воєнний злочинець путін, який очолює помираючу імперію, готується до зустрічі з пеклом, про що мріяв з 31 грудня 1999 року, коли Борис Єльцин у п'яному угарі та під впливом оточення представив збоченому російському народонаселенню нового керманіча гнилої держави, що зветься з 1721 року Росією.

Багато вчених навипередки пишуть про те, що московський цар Петро вкрав у нас назву держави і назвав свою «Russia». Ця «теорія» так міцно увійшла у свідомість населення імперії, що стала майже аксіомою.

Насправді, цар Петро привіз з Європи, де навчався наукам і ремеслу, три значні для держави речі: будівництво кораблів, прапор і назву держави. Якщо з кораблями все зрозуміло і з прапором теж (змінений від голанського), то назва «Russia» – від «Prussia». Відомо, що з царем Петром з Європи приїхало багато німецьких вчених, які згодом і написали на свій лад «історію» Russia, що нічого спільного зі справжньою історією немає.

Нашим історикам за 30 років незалежності не вистачило мужності і гідності написати Українську Історію без російських міфів на кшталт «Київська Русь».

Впевнений, що після Перемоги над збоченою росією ми створимо справжню історію Героїчного Українського Народу виключно на артефактах.

70-й день війни проти збоченої російської імперії, що за 301 рік (від травня 1721 року) свого існування не спромоглася стати на шлях цивілізо-

ваного розвитку та залишилась Ордою як ментально, так і за формою правління.

70-й день війни проти країни, що займає територію, де проживає народонаселення за кількістю населення Японії, а ВВП дорівнює ВВП одного штату США. Ця «велика» Росія довела свою «велич» до повного абсурду і сама в неї повірила.

Українському Героїчному Народові випала честь поховати «велич» Росії, яка виявилась гнилою настільки, що цивілізований світ на початку війни увійшов у психологічний штопор та змушений був прокинутись від летаргійного сну, у якому перебував занадто довго, що пропустив 2008 і 2014 роки, коли Росія випробувала західні демократії захопленням частини Грузії і України.

3-го травня 2022 року Прем'єр-міністр Великої Британії Олександр Борис де Пфєффель Джонсон визнав те, що цивілізований світ винен перед Україною за 2014 рік, коли не зупинив Росію. Це добре, хоча і запізно, що коштувало Україні десятків тисяч життів синів і доньок.

Український Героїчний Народ остаточно зрозумів ціну своєму одвічному сусідові і головному ворогові, після чого настає час нашого Національного розквіту і руху в сторону демократичного світу, який сьогодні став поруч з нами проти збоченої Росії.

Слава Українському Героїчному Народові!

ХРОНІКИ ВІЙНИ

5-го травня 2022 року.

ЩО ОЧІКУВАТИ ВІД ЕРЕФІЇ 9-го ТРАВНЯ?

Перечитав багато прогнозів щодо задумів ерефії на 9-е травня:

1. Об'явлення війни з Україною.
2. Анексія окупованих територій України.
3. Застосування ядерної зброї проти України.

Звичайно, що кожна із версій має право на існування, бо росія в істерії може увійти у стан повного збочення та застосувати всі три варіанти для задоволення своїх хворобливих амбіцій.

Але ще залишається крихка надія на прозріння воєннополітичного керівництва росії під неймовірним тиском США та їхніх союзників.

У цьому випадку є ще один варіант:

Завершення «спеціальної військової операції» в Україні.

Складно буде з правовими наслідками такого рішення після геноциду Українського Народу за час «операції», але це вже інша історія.

Чекаємо понеділка і бажаємо Героїчним Збройним Силам України перемоги на полі битви зі збоченою росією.

СПОГАДИ.

6-го травня 2021 року

ГОЛОВНА НАША ПРОБЛЕМА.

Поверхові знання, а часто і повна їх відсутність, доводять алгоритм прийняття важливих політичних рішень до абсурду, а наслідки таких рішень – до незворотніх процесів в економіці і політиці.

Заговорили про кадровий голод і кадровий резерв. Це добре, але починати треба з Національної академії державного управління при Президенті України, яку викинули на небезпечне узбіччя, а мали б перетворити в Український Гарвард для підготовки фахівців стратегічного рівня.

Про академічну і університетську науку, де мали б пропонувати модель розвитку держави і суспільства за зразком передових держав світу з урахуванням нашої історії, ментальності і традицій, говорити позитивно не виходить. Рівень науки визначається результатом і визнанням у світі, а не кількістю академіків похилого віку.

Цивілізований світ відпрацював алгоритми прийняття і реалізації рішень стратегічного рівня і не треба вигадувати щось нове.

Нам слід навчитись будувати із найкращого, що є у світі, а не займатись постійним реформуванням, що ніколи не матиме позитивного результату.

До влади приходять дилетанти, які жодним чином не налаштовані працювати задля добробуту Українського народу і це є головною нашою проблемою.

9-го травня 2022 року

ПАРАЛЕЛІ І МЕРИДІАНИ.

Сьогодні у війні збоченої росії проти України порівнюють військові операції німецьких нацистів і кремлівських рашистів.

Хочу нагадати нашим керманичам і інші військові операції Другої світової війни, що вплинули на хід історії того часу.

Чому саме сьогодні нагадую?

У Чорному морі з дві бази флоту збоченої росії – Севастополь і Новоросійськ, з територій яких орки готові нанести ракетні удари по Україні і вже наносять.

Чому не скористатися досвідом Японії?

Відповідь цивілізованого світу за дії збоченій росії має бути дзеркальною, якщо не спромоглися запобігти війні.

**ДОВІДКА ДЛЯ ТИХ, ХТО ВМІЄ ЧИТАТИ
ТА ВИКОРИСТОВУВАТИ ДОСВІД, А НЕ ЛИШЕ
ЗАЙМАТИСЯ ПОЛІТИКАНСТВОМ.**

Напад на Перл-Гарбор або Гавайська морська операція – раптовий комбінований напад японської палубної авіації авіаносного об'єднання віце-адмірала Нагумо Тюїті та японських карликових підводних човнів, що були доставлені до місця нападу підводними човнами Японського імператорського флоту, на американські військово-морську та повітряну бази, розташовані в околицях Перл-Гарбора на острові Оаху, Гавайські острови. Напад був здійснений рано-вранці 7 грудня 1941 року за місцевим часом і став початком війни на Тихому океані між Японією та США. Мета нападу на Перл-Гарбор – нейтралізація тихоокеанського флоту США для забезпечення свободи дій японської армії і флоту в Південно-Східній Азії.

Війна вимагає неординарних ходів заради безпеки держави і Українського Народу.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

9-го травня 2022 року.

75-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Сьогодні цивілізований світ святкує 77-у річницю Перемоги в Європі над нацизмом.

Сьогодні цивілізований світ схиляє голови над могилами загиблих у Другій світовій війні.

Сьогодні цивілізований світ схиляє голови над могилами загиблих і закатованих громадян України у війні зі збоченою росією, яка безпричинно знищує Український мирний Народ.

Український Народ загартовується у страшній війні з багатотисячними людськими жертвами.

У 75-й день війни є необхідність звернути увагу на ту частину нашого громадянського суспільства, яка ментально не вважає себе українцями і пішла на співпрацю з рашистами, які вбивають, гвалтують і катують Український Народ.

Задовго до війни, а точніше за декілька років до цієї жакливої війни, я наполягав на тому, що треба відокремити опозицію до держави від опозиції до влади та вжити термінових заходів щодо позбавлення опозиції до держави громадянських прав.

«Демократи» налетіли на мене з політиканськими закидами щодо порушення фундаментальних основ Конституції України.

Сьогодні час нагадами цим політиканам про те, що саме опозиція до держави з мовчазної згоди політичного керівництва України привела війська в Крим і в частину Донбасу у 2014 році і так само сьогодні закликає скажених істот зі збоченої росії на нашу землю, де вчиняють геноцид Українського Народу.

Саме опозиція до держави сьогодні зраджує Україну і Український Народ та передає збоченій росії списки громадян України для знищення, показує шляхи до об'єктів критичної інфраструктури, співпрацює з рашистами на окупованих територіях тощо.

Багато років поспіль наші аналітики звертали увагу на системне розхитування суспільно-політичної ситуації в Україні, але до 24-го лютого 2022 року на це не зверлось достатньої уваги тими, хто відповідає за безпеку держави.

Політичному керівництву України треба було побачити Бучу, Ірпінь, Перемогу, Маріуполь, Харків, Охтирку і багато міст та сіл, де пройшлися ординці своїми брудними чоботами і збоченими намірами, щоб зрозуміти справжню росію, з якою мали справи наші керманичі і не припускали повномасштабного наступу на нашу землю.

Шкода, що прозріння керманичів відбувається через горе Українського Народу і чисельні людські жертви.

Вкотре наголошую про те, що вести прямі перемовини зі збоченою росією без представників державпосередників чи підписувати з цією державою

двосторонні договори не припустимо, бо такі дії політичного керівництва України означатимуть зраду Українського Народу.

Збочена росія є терористичною державою і відносини після війни з цією країною з боку України мають стати не можливими за визначенням.

Україна за підтримки цивілізованого світу на чолі зі Сполученими Штатами Америки має стати на шлях державного будівництва на принципах Правової демократії, де діє виключно верховенство закону однаково для всіх громадян України.

Після війни нам треба вичистити політичне сміття з України: опозицію до держави, де провідну роль грає російська церква в Україні, що підтримується владою всі 30 років.

Громадянське суспільство має остаточно зрозуміти, що владу в Україні треба обирати за політичними і діловими якостями, а не за гречку і політиканство.

Досить ризикувати життями людей.

Сьогодні, у день 77-ї річниці Перемоги в Європі над нацизмом, ми маємо зрозуміти, що саме цінне є життя людини, а не міфічні вигадки нахшталт історії збоченої росії, заради якої кремлівці намагаються знищити Україну і Український Народ за бажання жити вільними у вільній державі.

Український Народ обрав ВОЛЮ і ніколи не поступиться збоченій росії.

Слава Героїчному Українському Народові!

ХРОНІКИ ВІЙНИ

10 травня 2022 року

76-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Вчора Президент США Джо Байден увів в дію Закон про лендліз для України, що свідчить про переломний момент у війні на користь України, за якою стоїть увесь цивілізований світ.

24-го лютого 2022 року у щоденнику я записав: «Почалась Третя світова війна».

9-го травня 2022 року США de-facto і de-jure вступили у війну, яку розв'язало збочене російське народонаселення на чолі з цинічним холоднокривним воєнним злочинцем путіним.

Це відповідь моїм колегам, які заперечували моєму тлумаченню війни як «Третя світова».

Як корабель назовеш – так він піде морями, океанами.

Так і з тлумаченням політико-правових та воєнно-політичних термінів.

Декілька років поспіль пропоную виокремити опозицію до держави в Україні, до якої вжити політичних і правових заходів щодо обмеження або заборони діяльності.

На превеликий жаль ми увійшли у стан війни з опозицією до держави, яка відкрито готувала прихід російських військ і дотепер сприяє збоченій росії на окупованих територіях і не лише на окупованих, за що несе політичну відповідальність РНБО України, як куратор силового блоку держави.

Державні органи влади, діяльність яких сплачується платниками податків – Українським Народом, мають виконувати покладені на них функціональні обов'язки відповідно до законодавства України і Присяги, що склав кожний державний службовець перед вступом на посаду.

Практика показує, що переважна більшість високопосадовців на державній служби забувають про Присягу на вірність Українському Народові наступного дня після її складення, що не повинно бути у правовій державі.

Тому у 2020 році я виписав науковий термін «Правова демократія» з метою уточнення поняття «Демократія», бо з часу його введення давногрецькими філософами Солоном і Арістотелем політики знівелювали авторське поняття.

НАГАДУЮ: НАУКОВЕ ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНА «ПРАВОВА ДЕМОКРАТІЯ»

Автор:

Мироненко Петро Володимирович,
доктор політичних наук

Правова демократія (грец. – νομική δημοκρατία, англ. – legal democracy) – модель державносуспільного устрою, згідно з якою:

1) Засади функціонування державності ґрунтуються на стійкій соціальнополітичній згоді соціуму і влади, що передбачає прав ління більшості при забезпеченні прав меншості;

2) Право системно забезпечує регулювання взаємодії суб'єктів політики та рівність усіх членів суспільства перед законом (верхо венство права).

Правова демократія, як форма співіснування соціуму і влади, мінімізує головну суперечність демократії між ідеєю повновладдя народу і неможливістю її всеосяжного втілення.

ПІСЛЯ ВІЙНИ.

Громадянському суспільству України треба ретельно відпрацювати політичну конструкцію держави, де вичистити все радянське і проросійське, що тримає Україну як кайдани.

Третя світова війна на територію України прийшла не лише тому, що збочена росія цього забажала, а й тому, що Україна виявилась слабкою внутрішньополітично і економічно через системну політичну і економічну корупцію протягом 30 років.

Всі президенти кидали Україну у 12-бальний шторм від демократичного до тоталітарного берегів та грали у піддавки зі збоченою росією, що стратегічно знищувало основи державотворення, на заміну чого прийшов постійнодіючий процес реформування, що вкрай небезпечно для будь-якої форми правління і економічної моделі.

Науковцям час зайнятись своїми прямими обов'язками щодо наукового обґрунтування після-воєнного державного будівництва з урахуванням досвіду провідних демократій світу.

Особливу увагу треба приділити освіті, яка потребує фундаментального корегування у бік демократизації підготовки високопрофесійних фахівців.

Держава, котра не дбає про розвиток освіти і науки, втрачає шанс сформувати громадянське суспільство та врешті отримує індиферентну масу, якій вже все одно де жити, на кого працювати, кому служити. У кінцевому підсумку держава втрачає саму себе – припиняє своє існування.

Український Героїчний Народ заслуговує мати демократичну правову державу з високим рівнем життя. А для цього треба виховати гідну Політичну еліту, якої ми досі не маємо.

10-го травня 2022 року

24.00 за Київським часом.

Сьогодні важкий день для моєї родини: в бою під Бахмутом поранено молодшого сина Сергія – лейтенанта Збройних Сил України. З перших днів добровільно пішов на війну, яку розв'язало збочене російське народонаселення.

Ніколи не вірив у містику.

Пообіді розбив кришталевий бакал, якому 46 років. Телефоную старшому синові Віталію і прошу знайти молодшого. Через деякий час Віталій повідомляє про те, що Сергія поранено і знаходиться у шпиталі Бахмута. Деталі вияснити не вдалося. Телефоную давньому товаришу з Головного шпиталю полковнику Головку Сергію Вікторовичу, доктору медичних наук, професору, та прошу з'ясувати ступінь поранення сина. За півгодини Сергій Вікторович повідомив, що поранено в руку, ногу і брюшину, завдяки бронежилету залишився живим. О 22.00 сина і ще одного важкопораненого воїна вивезли з Бахмута до Дніпра.

У 2014-2017 роках Сергій так само добровільно наприкінці серпня 2014 року пішов захищати свою малу Батьківщину (Краматорськ), де він народився у 1977 році. Приймав участь у виведенні поранених із котлів, що утворені ворогом завдяки безголовим рішенням воєнно-політичного керівництва України.

Описувати події війни важко, але можна. Переживати трагічні події у своїй родині нестерпно. Душа поступово випалюється і стає кремнієвою.

12-го травня 2022 року.

78-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

НОВИНИ:

«США створили внутрішнє керівництво з обміну розвідданими з Києвом, щоб уникнути напруженості з рф».

Білий Дім знову припускається стратегічної помилки щодо росії, яку не бажає провокувати.

На одні й ті самі граблі наступають лише недальновидні політики, до яких не можна віднести командну Білого Дому.

На території росії час відкривати декілька протекторатів і боятись цього не треба, бо у скаженої істоти неадекватне агресиване ставлення до тих, хто боїться. Про це слід знати і йти спокійно за планом без різких поворотів.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

13-го травня 2022 року.

79-й день Третньої світової війни, яку розв'язала збочена росія проти цивілізованого світу на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

АНАЛІЗ СПРИЙНЯТТЯ РОЗВІДКАМИ СВІТУ ПУТІНА І РОСІЇ ПІСЛЯ ПУТІНА.

Була надія на те, що війна і геноцид Українського Народу приведуть до адекватного стану мізки розвідкам цивілізованого світу. Помилився.

У 1917 році США і союзники надіялись на демократичні перетворення на росії з відповідною допомогою Заходу.

Допомогли, отримали поруч з гітлерівською Німеччиною радянську диктатуру. На фоні більшого зла допомогли радянській диктатурі і отримали некеровану диктатуру з ядерною зброєю.

У 1991 році Захід знову понадіявся на демократичні перетворення на росії, де Єльцин кожного дня прокидався і думав про те, як «допомогти» Україні.

США і союзники виявились наївними і неосвіченими у питаннях ментальності російського народонаселення і форми правління, що успадковані від Орди.

США і союзники не розгледіли під європейськими костюмами на керманичах росії ординську

збочену сутність, що здатна лише обдурювати, вбивати, гвалтувати і з черепів жертв будувати піраміди. Так було на орді-московії-росії споконвіку і іншим це народонаселення не стало, бо ментально знаходилось у минулому часі, де не пересікалось з цивілізованим світом.

І сьогодні, після повного оголення намірів керманичів росії, США і союзники вірять у те, що після путіна може з'явитися лідер нового типу і відбудуться позитивні зрушення у бік демократії.

США і союзники, схоже, довгі роки перебували в іншій реальності, де не вивчали поведінку скажених істот нахшталт російського народонаселення з їхнім керівництвом, що інфіковано на великодержавний шовінізм з ознаками шизофренії з перших щаблів сходження кар'єрою до самих до вершин кремлівської Палати № 6.

США і союзникам саме час відкрити широко очі на реальний стан речей на росії, де спотверено все, що стосується державотворення і суспільного життя.

Якщо США і союзники дійсно мріють про демократичні зрушення на території, де сьогодні існує росія, то треба через масштабні санкції добитись повної ізоляції та повалення росії з розділенням її території на мілкі протекторати. Лише так можна перетворити росію на територію добра через 50 років після розділення і зовнішнього управління.

30 грудня 1922 року у кремлі без волі народу, як завжди і дотепер, об'явлено про утворення СРСР.

До 100-річчя треба влаштувати росії нестерпні

умови за війну, яку розв'язала ця збочена держава та вчинила геноцид Українського Народу.

Ми толерантний народ, але не пробачимо до сьомого покоління наших нащадків того, що утворило збочене російське народонаселення на нашій землі під пильним оком цивілізованого світу, який ще перебуває у летаргійному сну, на жаль.

ХРОНІКИ ВІЙНИ щодня надсилаю Повноваженому представнику АПН України у США, який має можливість донести це до відповідних структур, що впливають на політику держави.

Після путіна прийде інший путін і так буде до того часу, поки росія існує.

Проект «Росія» має бути закритим назавжди, бо місце збоченій державі зі сказаними істотами при владі у пеклі.

Маю надію, що цивілізований світ прокинеться до того, як сказані істоти в кремлі перейдуть «червону лінію».

ПРОЗРІННЯ СЕНАТУ США.

79-й день війни.

У Сенаті США заблокували законопроект про \$40 млрд для України.

«Ви не повинні викидати всі 40 мільярдів доларів без будь-якого нагляду. І маючи спеціального генерального інспектора, ми зробили це в Афганістані – це не зупинило всі розтрати – це принаймні змушує злодіїв двічі подумати перед тим, як вкрасти гроші», – сказав Сенатор Ренд Пол.

Сенат США почав розуміти реальний стан корупції в Україні і вимагає жорсткого контролю за американськими коштами платників податків в Україні.

Хоча секретар РНБО пан Данілов нещодавно назвав фейками інформацію щодо розкрадання гуманітарної допомоги для України з усього світу та затримки військової допомоги від перетину кордону до військової частини на фронті, факти говорять про інше. Тому пану Данілову треба не накидатись на інформаторів, а вживати жорстких заходів до корупціонерів в Україні.

ЗОВНІШНЄ УПРАВЛІННЯ.

13 травня 2022 року.

Мирний час після війни.

Про зовнішнє управління пишу вже понад 10 років і лише зараз у суспільстві є ознаки розуміння того, що самі ми не здатні побороти політичну і економічну корупцію.

Конституція не стала Основним Законом України прямої дії, а тому треба рухатись до цивілізованого демократчного світу через процедуру зовнішнього управління, бо наші антикорупційні органи можуть лише проїдати кошти платників податків, що можна використати на більш корисні для держави і суспільства речі.

Через зовнішнє управління проходило декілька держав, економіки яких на сьогодні є провідними.

Тому час думати про мирний час після війни і будувати державу на принципах Правової демократії, де верховенство права для всіх громадян України є однаковим, без виключення.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

14-го травня 2022 року.

80-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Наші безпогонні керманичі розповсюджують тезу про затяжний характер війни.

А чи запитали безпогонні керманичі у військових Збройних Сил і суспільства їхню думку щодо затяжного терпіння збоченої росії на наших землях?

Державне управління у період війни – це тяжка праця і не менш тяжка для освоєння наука, а тому треба чесно виконувати свої обов'язки, а не займатись політиканством.

За вісім років фактичної війни зі збоченою росією вже час вивчити воєнне мистецтво і характер поведінки орків, що не змінився з часів заснування московського князівства Ордою.

Сьогодні Збройні Сили України здатні вигнати всі військові і не лише військові формування ерефії з України за умови, якщо безпогонні керманичі не заважатимуть.

На війні не лише гинуть військові і страждають цивільні, а ще й заробляють ті, хто сьогодні проповідує затяжний характер війни. Про це суспільство має знати, бо ознаки заробляння вже

помітили не лише у нас, що може коштувати Україні міжнародного авторитету, що вкрай небезпечно.

Україна повільно, але рухається від радянської тоталітарної системи до Правової демократії, де верховенство права діє однаково для всіх громадян України, без виключення.

Впевнений, що після війни Громадянське суспільство не повторить помилки Майданів, коли після революцій до влади приходили політичні авантюристи з метою особистого збагачення на крові Українського Народу.

Війна – це найважчий іспит на зрілість і ми маємо скласти його гідно, бо інакше знову все піде по колу арени під куполом, де після Майданів ділили посади і кошти платників податків ті, хто довів державу до Майданів і війни протягом 30 років незалежності.

Війну треба закінчувати швидко за підтримки цивілізованого світу і дуже швидко починати будувати державу, що не робилось 30 років.

15-го травня 2022 року.

81-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за те, що ми бажаємо жити вільними серед вільних.

24 квітня 2022 року я закінчив «ХРОНІКИ ВІЙНИ» на сторінці «60-й день війни», а 25 квітня вже передав щоденник до друку під назвою «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога» (текст на сайті АПН України: aps-ua.org – науковий журнал – архів).

Але 3-го травня зрозумів, що треба продовжити «ХРОНІКИ».

Із щоденника:

27-го лютого 2022 року. 4-й день війни.

Настав час неповернення.

США і Китай вже мають терміново вступити в діалог щодо подальшої долі Четвертого Рейху, який вийшов з під контролю та став небезпечним для цивілізованого світу.

27-го лютого 2022 року розвідки цивілізованого світу очікували повної окупації України з боку терористичної росії і не могли собі уявити міць характеру нескореного Українського Народу.

Не уявляли цього і наші керманічі і не вірили у повномасштабну війну та не готувались належним чином, як виявилось у перші дні проходу во-

рога з боку Крима, про що я написав 24-го лютого. Але про наших керманичів після війни.

Сьогодні про Перемогу над збоченою росією.

Цивілізований світ протягом тижнів виходив із стану психологічного штопору і летаргійного сну, після чого зрозумів, що лише Україна здатна повалити збочену росію за підтримки США і союзників по НАТО.

Зараз ми є свідками зміни картини світу, де центром і каталізатором постав Український Героїчний Народ.

Після Перемоги США і Європа мають прийняти Україну до ЄС і НАТО без всяких умов, бо Україна врятувала цивілізований світ від збоченої росії, яка тримала західні демократії у постійному стані напруги.

Хоча є одна умова для України від Українського Героїчного Народу: збудувати державу на принципах Правової демократії, де верховенство права є обов'язковим для кожного громадянина України, без винятку.

І ця умова нашим керманичам, які 30 років тримали Українців за дурнів, стане самою складною для виконання.

Після Майданів Український Народ вірив «новим» керівникам, які виявились політичними авантюристами за класикою: революції здійснюють романтики, а її плодами користуються негідники.

Впевнений, що після війни Український Героїчний Народ подає і своїх негідників, які збагачувались на крові протягом 30 років.

Повернусь до США і Китаю.

Третя світова війна на території України, яку розв'язала збочена росія, показала цивілізованому світові дійсне обличчя тоталітарної моделі суспільно-державного устрою, що може розсипатись за мить.

Китай перед війною, на яку благословив росію, розраховував на перемогу росії і планував захоплення Тайваню до 2024 року. Але вийшла промашка з Українським Героїчним Народом, який поставив руки в боки, а козацький капелюх на бік та промовив тоталітарним керманичам: «Всім стояти! Україна прокинулась назавжди».

Китай прорахував наслідки захоплення Тайваню для своєї економіки після жорстких санкцій США і Європи та присів у своїх бажаннях, бо Україна подала команду «Всім стояти!»

Україна розбудила цивілізований світ і показала місце тоталітарним режимам. Але це не означає, що режими присіли назавжди.

Після 1917 року цивілізований світ мав надію на демократизацію росії – срср, а сталося зворотнє: цивілізований світ породив монстра з ядерною зброєю.

Хочу вірити, що цей самий цивілізований світ, нарешті, зрозуміє, що змінити росію можна лише через її повне повалення та утворення на її території мілких протекторатів під зовнішнім управлінням на декілька поколінь для проростання демократії.

США і Китай мають приборкати збочену росію,

бо більш важливого для глобальної політики сьогодні не існує. Інше, у тому числі і непорозуміння між собою, почекає.

Український Героїчний Народ став центром цивілізованого світу, але чи зможе Народ приборкати свою владу до стану дотримання нею Конституції України щодо будівництва правової, соціальної, демократичної держави, де права громадянина і людини мають стати найважливішими?

На це питання лише Український Народ має дати відповідь, враховучи трагічний досвід Майданів і війни.

СПОГАДИ.

ДРІБНІ ПОЛІТИКИ НЕ БУДУЮТЬ ДЕРЖАВУ, А ЛИШЕ КОМОРУ ДЛЯ СЕБЕ.

(Із особистого щоденника)

20 серпня 2019 року
(з дописом щодо зміни керівництва).

Служба зовнішньої розвідки України.

Днями була зустріч з керівництвом СЗР з приводу обрання Голови Верховної Ради України та ризику у зв'язку з цим для майбутнього України.

Навожу аргументи щодо недоцільності обрання головою Верховної Ради України пана Дмитра Разумкова: політик не самостійний, за ним стоять особи, що мріють повернути Україну в лоно Росії через імпічмент Президента, тимчасове виконання обов'язків Президента і технології, що дозволять обрати Президентом пана Разумкова.

Зустріч тривала протягом двох годин і здалося, що мене почули, але згодом керівника СЗР було звільнено.

Таку ж аналітичну довідку надав керівництву Служби безпеки України, де інформація залишилась на столі керівника у червоній папці без реакції, як завжди.

Такі дії служб, що мають дбати про безпеку держави, у тому числі і політичну, мене не здивували, бо і раніше реакція на політичні прогнози була неадекватною, наслідком чого і стала можлива агресія Росії проти України.

4 жовтня 2021 року.

Минуло більше двох років і стало зрозуміло, що обрання пана Разумкова головою ВР було стратегічною помилкою, як і багато інших в кадровій політиці Президента Володимира Зеленського.

Неодноразово говорив і писав, що друзі з пісочниці можуть бути на особистій кухні, а на державній службі повинні працювати висококваліфіко-

вані фахівці, які здатні служити Україні так, як записано в Присязі на вірність Українському народові. Але переважна більшість високопосадовців забувають про складену Присягу наступного дня і вважають посаду своєю власністю, а підлеглих працівників перетворюють на рабів.

Це наша дійсність, що потребує переформатування форми правління і зміни політичної еліти на проукраїнську.

Шлях України до процвітання лежить через диктатуру права (правову демократію), ліквідацію опозиції до держави і наведення елементарного правового порядку по всій вертикалі влади.

Інший шлях лежить до Росії, яка котиться на космічній швидкості до самоліквідації і здатна затягнути з собою прихильників «русского мира».

Українському народові саме час прокинутись і збагнути про те, що стане спадщиною нашим нащадкам: Україна чи невеликий залишок території.

Маю надією на молодь, якій жити і творити в Україні заради своїх дітей, і на мудрих людей старшого покоління, у яких Україна в серці.

Petro Myronenko

23 липня 2017 р.

И СНОВА О «БРАТСКОМ» НАРОДЕ.

(На русском языке для тех, кто упорно не желает учить язык страны проживания).

Россия – самый большой фантом в мире за всю историю человечества. Так перевернуть историю своей страны и столько уничтожить своих же людей никому не удавалось.

В России не знают, что название страны дал Петр Первый в 1721 году, убрав з названия Prussia первую букву, так же и со знаменем российским, который есть перевернутым флагом Голландии, где Петр учился наукам и ремеслу.

Много столетий россиянам вбивали в голову, что они наследники Киевской Руси, хотя само название «Киевская Русь» появилось у 1737 году с легкой руки фальсификатора истории Татищева. Была Русь со столицей в Киеве и другой Руси не было. Другие «Руси» были лишь в больных головах придворных историков.

Росияне не обращают внимание на то, что саму Москву и Московское царство создала Орда в качестве своего улуса. В России не задумались над тем, почему «основатель» Москвы Юрий Долгорукий похоронен в Киеве в 1156 году, а первые упоминания о Москве в западных источниках приходятся на 14 век.

Почему битва «во главе» с Александром Невским в 1242 году состоялась в его семилетнем возрасте.

И много чего можно сегодня написать об исторических мифах целого народа российского. Но кроме российской истории есть еще первоисточники других стран и дипломатическая переписка столетий.

Хочется посоветовать соседям, а теперь агрессорам-россиянам: займитесь своей страной, живите своими проблемами и удачами и не мешайте жить другим народам.

Ваша страна от своей же злости скоро завалится от тяжести. Неужели не видно, что весь мир отворачивается от России?

ДО ОСОБЛИВОЇ УВАГИ.

ПУТІН ЗМОЖЕ ВОЮВАТИ ЛИШЕ ЗІ СВОЇМИ ПІДДАНИМИ НА РОСІЇ.

Читаю новини останніх днів:

Путін готується до війни з Україною;

Путін нападе на Україну;

Путін спонукає Лукашенка до війни з Литвою;

Війська Росії готові до захвату України;

Росія опублікувала мапу України без 10 південно-східних областей.

Пояснюю тим, хто не знає Росію.

1. Росію сьогодні треба сприймати через призму психіатрії, оскільки в Кремлі військовими планами займаються мультиплікатори;
2. З часів Петра першого на Московії традиційно царі гралися олов'яними солдатиками;
3. Росія готується до виборів у Держдуму шляхом підготовки війни з Україною: образ Сталіна вітає над Кремлем;
4. Адекватність Путіна викликає сумніви у світових лідерів вже не перший рік і останній саміт БайденПутін остаточно прояснив ситуацію щодо спроможності і Путіна, і Росії;
5. Росія не здатна вести війну проти України за економічним потенціалом.
6. У випадку розв'язання повномасштабної війни проти України росія фактично увійде у стан Третьої світової війни, що запустить процес розпаду ерефії на мілкі протекторати інших держав.

Поведінка української влади:

1. Влада непрофесійними діями грає на полі Путіна;
2. Сценаристи біля Президента Зеленського провають політичне протистояння зі США – єдиного надійного стратегічного партнера у боротьбі з Росією;
3. Відсутність реальних дій щодо подолання політичної і економічної корупції розвертає суспільно-політичні процеси в Україні у минуле без надії до розвитку.

Висновок:

1. Політичне керівництво має зрозуміти свою роль в Україні і прийняти відповідальне рішення щодо термінових змін у ментальності влади, бо у іншому випадку за політичне керівництво це рішення прийме інша сторона громадянського суспільства;

2. У 2005 році Україна мала історичний шанс змінити політичну систему від пострадянської тоталітарної до демократичної, але проросійські сили в Україні і в Кремлі перемогли та попернули державу у свою казарму;

3. Сьогодні є останній шанс: підписати зі США Договір про стратегічне партнерство поза НАТО і прийняти формулу зовнішнього управління з боку США: інший шлях веде до повного знищення української державності, про що я пишу останні 7 років.

4. Повномасштабна війна з боку росії можлива за умови подальшого розхитування суспільно-політичної ситуації на користь росії всіма представниками «руського мира» в Україні, а особливо опозицією до держави і російською церквою в Україні з мовчазної згоди політичного керівництва держави, що вкрай небезпечно.

Спробуйте це зрозуміти і прийняти.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

16-го травня 2022 року.

82-й день Третньої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Війна накрила Україну горем і прозрінням: дві сторони життя – чорне і біле, темрява і світло.

Горе прийшло майже у кожну родину: гинуть наші сини і доньки, повертаються з фронту поранені, біженці шукають притулок по всьому світові. Така сьогодні наша дійсність і з цим нам прийдеться жити.

Збочена росія через неадекватне сприйняття глобального світу і свого місця у ньому вчиняє дії, що цивілізовані країни не можуть сприйняти, а тому встали на захист Українського Героїчного Народу.

Прозріли всі: і цивілізований світ, і Україна.

Прозрів, нарешті, і Китай, який благословив збочену росію на повномасштабну війну проти України.

І якщо зі збоченою росією все і давно зрозуміло, то Китай потрапив у велику політичну і економічну халепу через переоцінку своєї величі щодо впливу на геополітику і недооцінку росії, яка підсвідомо стала на шлях самознищення.

Китайське економічне «чудо» завело комуністичних ідеологів в той самий глухий кут, у яко-

му опинився радянський союз у 80-х роках 20-го століття.

Тоталітарні режими (імперії) мають однакову логіку розвитку і занепаду. Китай не дослухався порад своїх мудрих філософів давнини і вирішив погратися з долею сучасними методами економіки на старій комуністичній базі, що завело керманічів у той стан, з якого починала існувати КНР, з однією лише різницею: у 1949 році світ був іншим і швидкість переходу з формації минулого до цифрової цивілізації виявився настільки стрімким, що Китай опинився у пастці своєї «величі», як і всі імперії до нього.

Осліплений маренням перемоги у битві за Тайвань після окупації України збоченою росією, Китай опинився на межі економічного краху і розпаду держави, що утворена штучно, шляхом подавлення інших народів.

Так хворобливе уявлення своєї «величі» у глобальній політиці довели керіманичів Китаю та росії до прискореного занепаду своїх держав, де народонаселення є рабами, а вожді богами.

Китайцям і росіянам треба, нарешті, усвідомити, що Україна прозріла остаточно і вже нікому не скорити Український Героїчний Народ, який здатний захистити і себе, і цивілізований світ від політичних збоченців тоталітарних систем.

Посягання на Україну збоченою росією з благословіння Китаю виявилось каталізатором глобальних змін на планеті і приборкуванням імперій з печерним мисленням, що загрожують людству.

Ліна Костенко:

«А ви думали, що Україна так просто. Україна – це супер. Україна – це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартom. В умовах сучасного світу їй немає ціни».

Український Героїчний Народ виявився не по зубах тоталітарній системі, що марила пройти про Хрещатику з прапорами помираючої імперії.

США разом з усім цивілізованим світом мають приклонитись перед Українським Героїчним Народом і вжити невідкладних дієвих заходів щодо відновлення України і закриття проекту «ЕРЕФІЯ» назавжди, а історію цієї збоченої недодержави виписати на артефактах так, щоб людство здригнулось від того жаху, що витворяла збочена московія-росія з народами протягом століть.

Смерть і вічне прокляття тим, хто вчинив геноцид Українського Народу і сприяв збоченій росії у повномасштабній війні проти України.

Зло проти України і Українського Народу повернеться бумерангом нащадкам до сьомого покоління народам, які посягнули на нашу землю.

Слава Українського Героїчному Народові, який пробудив цивілізований світ і спрямував людство у бік ПРАВДИ проти зла!

Слава Україні!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

17-го травня 2022 року.

83-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Коментувати події дня можна лише на фоні картини Айвазовського «Дев'ятий вал».

Але краще спрямую Вас до мого слова на Конгресі АПН України в 2017 році.

Сайт АПН України: ars-ua.org – науковий журнал – архів – випуск 8 – стор. 11.

2022-05-20

Dear Professor Myronenko,

All the World wonder the heroistic fight of ukrainian population with aggressors and wish You a most welcome victory – to liberate Your country from invasion and to join the Worlds democratic countries and states as soon as possible.

Because of my partnership to SWS Scholarly Society in Vienna I would offer to Your Academy of Political Sciences and other ukrainian academies of Science, to all universities of Ukraine, whom ever You may contact in Your partnership – to take part in international conferences in humanitarian, social and natural sciences, organised by Your friends in Europe for sake of continuous evolution of scientific mind all around the mankind and for search of new solutions in fields of multidisciplinary sciences.

Please feel free to multiply and transmit our letter of invitation for the participance in numerous conferences offered by Your friends in Austria, and let us hope that creative minds and peace are the substances that may help to solve a lot of problems and to continue life on the Earth.

Yours – Prof. Dr. habil. art.

Ojars Sparitis

Latvian Academy of Sciences

ПЕРЕКЛАД:

Шановний професоре Мироненко!

Весь світ дивується героїчній боротьбі українського населення з агресорами і бажає Вам найбажанішої перемоги – звільнення Вашої країни від нашествия та якнайшвидшого приєднання до світових демократичних країн і держав.

Через своє партнерство з Науковим товариством SWS у Відні я пропоную Вашій академії політичних наук та іншим українським академіям наук, усім університетам України, до яких Ви можете зв'язатися у Вашому партнерстві – взяти участь у міжнародних конференціях з гуманітарних, соціальні та природничі науки, організовані Вашими друзями в Європі для безперервної еволюції наукового розуму всього людства та для пошуку нових рішень у галузях багатодисциплінарних наук.

Будь ласка, не соромтеся помножити та передати наш лист-запрошення на участь у численних конференціях, які пропонують Ваші друзі в Австрії, і будемо сподіватися, що творчий розум і мир – це ті речовини, які можуть допомогти вирішити багато проблем і продовжити життя на Землі.

Ваш – проф. д-р хабіл. мистецтва

Оджарс Спарітис

Латвійська академія наук

ХРОНІКИ ВІЙНИ

21-го травня 2022 року.

87-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Після виходу з друку книги «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога» (сайт АПН України: aps-ua.org – науковий журнал – архів) прийняв рішення зайнятись розробкою Концепції політичної конструкції держави.

Тридцять років ми не будували демократичну, правову, соціальну державу, а лише реформували та перебудовували радянську систему, що було стратегічним політичним прорахунком, наслідком чого Український Народ змушений вийти на Майдани, а сьогодні зі зброєю в руках боронити Україну від збоченої росії, яка забажала окупувати всю Україну та знищити Український Народ.

Не можна реформувати і перебудовувати мертву систему. Мертве треба хоронити назавжди.

30 років ми ходили ареною цирку під радянським ментальним куполом і прийшли до війни.

Жодний президент не здатний був присвятити своє життя будівництву заможної вільної України, бо це не співпадало з особистими поглядами щодо виходу з радянського концтабору.

Прикро, але сьогодні маємо чесно визнати факт відсутності в Україні Політичної еліти, яка б повела за собою громадянське суспільство у майбутнє.

Міністерство юстиції реєструє біля 400 політичних партій, які не є політичними партіями, а політичними бізнес-клубами вождиського типу. Реєструє держава, яка має бути зацікавлена у сильному громадянському суспільстві з ідеологічними партіями.

Виходить, що держава противиться формуванню Політичної еліти. Чому? Радянська система управління в Україні ніяк не второпає, що СРСР помер, а його фундамент не здатний витримати нову модель суспільно-державного розвитку.

Арена цирку має діаметр 42 фути (13 метрів). Це світова практика, бо коні вдало ходять саме таким колом з шорами на очах.

Думаю, що треба у сесійній залі Верховної Ради встановити арену в 13 метрів з високими правовими парканами, щоб наші «народні» не виходили за межі конституційного поля діяльності. Досить дозволяти «народним» діяти як заманеться.

19-го і 20-го травня мав честь спілкуватись з науковцями, викладачами і студентами вишів м. Дніпро. Ці люди мають велике бажання жити в Україні, де діє Конституція і верховенство права є пріоритетом життєдіяльності держави та суспільства.

Ми маємо чудову студентську молодь, якій треба відкрити всі шляхи для отримання ґрунтовної освіти, що забезпечить їм майбутнє.

На відкритій лекції поділився своїми мріями про майбутнє України і планами щодо формування Політичної еліти на базі Академії політичних наук України, до якої запросив талановиту молодь, науковців.

Вручив дипломи АПН України нового зразка нашим академікам у м. Дніпро та провів нараду щодо відкриття Південного відділення АПН України.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ

22-го травня 2022 року.

88-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Вчора Сполучені Штати Америки юридично закріпили Програму допомоги Україні на суму 40 млрд. дол. на 2022 фінансовий рік.

«У суботу, 21 травня 2022 року, президент підписав закон H.R. 7691, «Закон про додаткові асигнування для України на 2022 рік», який передбачає додаткові надзвичайні асигнування на 2022-й фінансовий рік федеральним агентствам для реа-

гування на ситуацію в Україні та надання допомоги Україні», – йдеться в повідомленні.

9-го травня 2022 року Президент США Байден підписав Закон про ленд-ліз, формула якого не використовувалась з 1941 року.

Закон про ленд-ліз для України підписано президентом США Джо Байденом 9 травня 2022 року. Тепер механізм, який жодного разу з 1941 року не запускався для жодної з країн у світі та попри всі війни, почне набирати оберти.

Раніше Defense Express вже підібрав п'ять фактів про ленд-ліз, які демонструють безпрецедентну важливість цього акту з боку США. Якщо дуже коротко, то Україна буде отримувати стільки допомоги, скільки потрібно для перемоги, бо наша поразка проти РФ – це загроза всьому цивілізованого світу.

Тепер повернусь до процедури Зовнішнього управління.

Цю тему порушую з 2008 року, коли направляв до РНБО Аналітичну довідку щодо діяльності проросійських неурядових організацій в Україні.

Прикро визнавати те, що протягом багатьох років політична влада України сприяла діяльності проросійських неурядових організацій в Україні, які представляють опозицію до держави.

Через політичну і економічну корупцію, що суцільно накрила Україну, розраховувати на рух в сторону цивілізованих держав, а тим більше на вступ до ЄС і НАТО, не приходилось.

Наші керманичі безвідповідально кидали Україну під 12-бальні хвилі цунамі, наслідком чого ми мали Майдани, з 2014 року губридну, а тепер повномасштабну війну зі збоченою росією, яка влаштувала свідомий геноцид Українського Народу під пильним оком цивілізованого демократичного світу, що у перші дні закрився від нас своїми статутами та статтями.

Світ виявився неготовим до повномасштабної війни і отримав воєнно-політичний накаут, який довів демократичні суспільства до стану психологічного штопору, на що і розраховувала ординська росія, бо була впевнена в ефективності бандитської дипломатії, на яку не може бути адекватного супротиву ліберальної демократії.

Але ординська росія, яка за своїм розвитком знаходиться у кам'яному періоді, на цей раз допустила стратегічну помилку, що коштуватиме росії розпадом на мілкі протекторати.

Якщо зі збоченою ординською росією все сьогодні зрозуміло і кухарці, то до наших керманичів, які протягом 30 років не займались стратегією розвитку України, є питання, що межують з оцінкою їхньої дієздатності та адекватності сприйняття реального світу.

Схоже, що Україна 30 років ходить колом, як євреї в пустелі 40 років.

Тому і пропонувалось відсторонити наших політиканів, які крім своєї кишені нічого не помічали, та ввести зовнішнє управління з боку США на період одного покоління – 25 років.

Лякатись цього не треба.

Нам допоможуть приборкати політичну та економічну корупцію, вмонтують наше законодавство у цивілізоване правове поле та роз'яснюють керманичам просту річ: «Державні службовці і депутати всіх рівнів обираються Українським Народом з метою здійснення конституційних повноважень задля руху до процвітання держави і суспільства, а не для особистого збагачення, що є злочином у цивілізованому світі».

До сьогодні ми обирали політичних авантюристів, що приводили Україну до Майданів і війни.

Досить!

Треба вже думати тим місцем, що між вухами, і думати дуже добре, бо можна так і державу втратити.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

СПОГАДИ.

Минуло шість років, і збочена росія вчиняє геноцид Українського Народу.

Petro Myronenko

22 травня 2016 р.

УКРАЇНЦІ В УКРАЇНІ НЕ ДУЖЕ ПЕРЕЙМАЮТЬСЯ ЗБЕРЕЖЕННЯМ ГЕНЕТИЧНОГО КОДУ НАЦІЇ.

Я прожив за межами України 25 років (ходив у москалі) з 1969 по 1994 роки.

Маю визнати, що на росії я зберігав мову, історію і культуру України і так само спонукав українців, що мешкали поруч. А приїхав на Батьківщину і зрозумів, що українці в Україні не переймаються збереженням свого коріння і генетичного коду нації.

Це велика проблема і ми маємо агресивно і швидко виправляти цю ситуацію. Московія вживає всіх заходів до знищення всього українського і української держави, бо з вільною Україною не може бути російської імперії.

22-го травня 2022 року.

СПОГАДИ.

ЗНОВУ ПРО ЗБОЧЕНУ РОСІЮ.

Один мій колега запитав вже під час війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення: «Ти прожив з росіянами 25 років і не став, як багато наших земляків, одним із них. Чому?»

Мені в житті дуже поталанило з вчителями, знання і досвід яких я впитував як губка. Це у першу чергу мої Дідусь і Бабуся, які виховали мене від народження. Вчителі школи, які навчили мене писати і читати між рядками. Викладачі вишів, які передали свій досвід сприйняття реального світу. Інститут мозку, де Наталія Петрівна Бехтерева навчила мене управляти собою. Це мої учні, у яких я навчають бути сучасним. Всім їм низький уклін за науку!

А відповідь колегі була такою: «Я сприймав росіян як об'єкт дослідження і в мене не виникало бажання стати одним із них, як багато українців на росії, на превеликий жаль. Думаю, що знаю росіян і можу об'єктивно оцінити їхній психологічний стан і визначити причину падіння суспільства до стану зовбованих істот без власного Я».

Дії росіян в Україні сьогодні не мають іншої назви, як дії скажених збочених істот. Це саме вірне визначення.

Психіатри світу ще мають визначити природу поведінки народонаселення росії, яке масово має однакове психіатричне захворювання, що не дозволяє їм бути Homo Sapiens.

Самий великий демократ на росії є великодержавним шовіністом. Це треба всім нам зрозуміти і не плекати надії на покращення відносин з росією.

Росія має розділитись на дрібні протекторати і закінчити своє існування під наглядом США і Китаю.

Я добре вивчив росіян, а тому не став одним із них за 25 років, бо на землі пращурів мені прищепили ментальність Українця назавжди.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

23-го травня 2022 року.

89-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Китайські мудреці, які обслуговують керівництво Комуністичної партії Китаю, почали говорити мовою паталогоанатомів щодо репетиції процедури поховання головного воєнного злочинця путіна.

Із мого щоденника (сайт АПН України – aps-ua.org – науковий журнал – архів – Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. стор. 56):

**27 лютого 2022 року.
4-й день війни.**

США і Китай вже мають терміново вступити в діалог щодо подальшої долі Четвертого Рейху, який вийшов з під контролю та став небезпечним для цивілізованого світу.

«Війна – це продовження політики іншими засобами» – говорив пруський генерал Карл фон Клаузевіц.

Сьогодні час перефразувати слова генерала таким чином: «Політика – це доступні дипломатичні засоби уникнення війни».

Збочена росія у своєму розвитку залишилась у часі, коли Орда заснувала Московське князівство, а тому не слід очікувати від цієї варварської держави цивілізованих методів і засобів ведення міждержавного діалогу.

Війська Чингізхана заходили на окуповані землі, де вбивали чоловіків, гвалтували жінок, а з

відрізаних голів жертв будували піраміди.

Що змінилось з часів Чингізхана на збоченій росії?!

Наші політики, які видавали себе за Політичну еліту України, не бажали вчити історію збоченої росії і фундаментально займатись стратегією розвитку держави.

6-го лютого 1994 року я з родиною прибув в Україну після 25-річного розлучення з землею своїх пращурів.

Намагався передати досвід державного будівництва, що мав честь отримати через спостереження в Японії, але до майданів і війни громадянське суспільство не сприймало кращий досвід державотворення.

Японці не одноразово звертали мою увагу на помилковий шлях у державотворенні через реформування і перебудову. Не можна будувати державу на гнилому ідеологічному фундаменті.

У 1945 році Японія вийшла із психологічної депресії і економічної кризи шляхом переймання кращого світового досвіду економічного розвитку, пройшовши зовнішнє управління.

Намагання звернути увагу на передовий світовий досвід державотворення натикаються на політичну і економічну корупцію, що накрила Україну по самі вуха.

Противників зовнішньої управління хочу спрямувати до Японії, Німеччини, Південної Кореї, В'єтнаму тощо.

Ми вийшли з радянської тоталітарної системи, де не дозволялось думати і діяти всупереч планам партії.

10 березня 1983 року я вийшов з лав КПРС, а тому мав вільний вибір у будівництві свого майбутнього без оглядки на кремлівські партійні казарми.

Сьогодні, під час війни, спостерігаю за діями деяких бувших, які у 1991 році публічно відрікались від партійного минулого. Деякі з цих бувших, які займають досить впливові посади в державі, до кінця квітня не виказували свого відношення до війни.

І ці бувші очолюють державні установи і отримують кошти від платників податків, які сьогодні захищають Україну зі зброєю в руках.

Не один рік вже майже криком звертаю увагу на деструктивну діяльність опозиції до держави, що грає на полі агресора.

Держава має захищати свої національні інтереси, а не грати за правилами росії, що привело нас до війни.

Є над чим працювати після Перемоги над збоченою росією. Державне будівництво – це наука, а не забаганки політичних авантюристів.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

24-го травня 2022 року.

90-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Вчора внаслідок авіаудару по Центру ЗСУ в Десні на Чернігівщині загинуло, за офіційними даними, 87 людей. За моєю інформацією значно більше.

Через 90 днів війни Навчальний Центр ЗСУ ще й досі біля кордону з державою-агресором. Це наслідок злочинних дій воєнного керівництва держави і треба всьому давати адекватну оцінку та терміново виправляти те, що можна виправити.

Нещодавно один «розумник» високого рангу з Офісу Президента України заявив, що не на часі згадувати недоліки перших днів війни. Це слова дилетанта, а не державного діяча, який не навчений цінити життя людини.

87 (?) людей загинуло в Навчальному Центрі Збройних Сил України, які готувались стати молодшими командирами – головною ланкою оборонного відомства за мірками НАТО.

Завтра їх поховують, а винні командири будуть і надалі так само «берегти» наших синів.

У 2018 році на Донеччині загинув солдат, якому було 18 років і два місяця. Я подав запит до Міністерства оборони з проханням надати роз'яснення

щодо причин загибелі солдата і терміну підготовки до бойових дій.

Відповідь заступника міністра оборони мене збила з ніг: на другий день після дня народження (18 років) призваний до лав Збройних Сил, отримав підготовку протягом одного місяця під керівництвом сержанта і направлений на фронт.

Ми ще радянські ментально, бо життя солдата, як сьогодні на збоченій росії, нічого не варто.

Війна не вправила мозок командирам і сьогодні: через безголові накази та неузгоджені дії підрозділів на фронті гинуть до 50% солдат.

Головнокомандувач Залужний вірно все говорить, що для нього життя кожної людини важливе, а на ділі все навпаки, бо ще радянські без почуття відповідальності перед рідними загиблих.

Війна мине, а за загиблих наших синів і доньок треба запитати винних та провести повне розслідування суспільством, бо так і залишимося радянськими бездуховними істотами.

Український Народ утримує за свій кошт Збройні Сили та інші військові формування України, що виявились не здатними зустріти ворога у перші дні війни, про яку весь світ криком попереджав наших керманичів.

Ніколи не розумів кадрову політику, де підбір відбувається на рівні кухарок господаря, а й того гірше: як заманеться політичним авантюристам.

Пробігають від курсанта через пісочницю до генерала, а відповідати за життя підлеглих так і не навчились, бо ще з радянською тирсою в голові.

Війна – це тяжка робота для професіоналів, а не для дилетантів, які видають себе за знавців.

Сьогодні Збройні Сили України гідно боронять Україну і захищають Український Народ від збоченої росії, але можна було не допустити такого лиха за умови ретельної підготовки до війни і наведення кадрового ладу та зачитски зрадників.

Не можна миритись з головоплетством, і на війні у першу чергу.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

СПОГАДИ.

Минуло шість років.

Petro Myronenko

23 травня 2016 р.

ДЕМОКРАТІЯ І АНАРХІЯ.

У суспільстві завдяки політичним авантюристам, які грають на проросійському полі, утверджується тотожність демократії і анархії. Прийшов час керманичам держави будувати державу, а не імітувати діяльність.

Треба виписати закони таким чином, щоб у чиновника й думки не було про розкрадання дер-

жавних коштів. А для початку слід стратити публічно біля сотні політиканів, які своїми діями знищують державу.

Рух до успіху в Україні лежить через диктатуру права при зовнішньому управлінні до правової демократії.

Все інше є політичною демагогією, що стала вже державною політикою.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

25-го травня 2022 року.

91-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

СПОГАДИ І РОЗДУМИ.

Якось мене запитали: «Чи не дорого обходиться Українському Народові навчання політиків під час управління державою?»

Відповів так: «Дорого, але нам треба вчитись обирати і наймати на роботу головних менеджерів держави відповідально, а не за гречку. Іншого цивілізованого шляху не існує».

Сьогодні присвятив час аналізу прогнозів західних розвідок щодо війни і росії.

У 2014 році намагався пояснити раднику з політичних питань Посла Німеччини в Україні ментальні особливості російського народонаселення та його походження з метою скорішого розуміння росії та її намірів щодо України.

Пояснював на пальцях про те, що росіяни ментально є ординцями і з часів заснування Московського князівства не змінилися як самі, так і форма правління держави, де мешкають нащадки Орди, які нічого спільного зі слов'янами не мають. Вони є лише слов'яномовні.

Через два роки радник Посла визнав, що Європа не знає росію і російське населення.

Це ключове, на чому треба будувати аналіз того, що відбулось сьогодні в Україні під заспаними очами західних демократій, що вважають себе цивілізованими.

Західні демократії не розуміють ментальність російського народонаселення. Московити-ордниці в європейських костюмах та краватках психологічно і інформаційно згвалтували весь світ та звичними для своєї варварської ментальності методами і засобами вчинили геноцид Українського Народу.

30 років росія марила підкорити Україну та знищити вільний Український Народ.

30 років росія переконувала цивілізований світ у тому, що Україна не є державою.

24 лютого 2022 року цивілізований світ сприйняв повномасштабне вторгнення росії в Україну за регіональний воєнно-політичний конфлікт та погодився із задумами кремля щодо завершення «спеціальної воєнної операції» протягом тижня поваленням влади України та окупацією всієї території.

Цивілізований світ не знає росію, а ще більше не знає Український Народ, який за свою Землю і свої Родини готовий стояти насмерть і зубами гризти ворога.

Розвідки західних демократій проспали Україну, де Героїчний Народ постав проти збоченої росії та захистив той самий цивілізований світ, де прогнозували окупацію України протягом тижня.

Тільки сьогодні західні демократії зі своїми розвідками зрозуміли, що лише Українському Героїчному Народові виявилась по зубах збочена росія, яка вперто крокує до кінця свого існування.

Днями Британська розвідка оприлюднила прогноз щодо завершення земного життя путіна у 2023 році.

У такому випадку кажуть: «Краще мовчати, ніж говорити дурницю». Земне життя головного воєнного злочинця путіна підходить до завершення вже днями, бо ця скажена істота доїдає саму себе із середини. Йому не допоможе і особистий охоронець, який мав би пустити кулю в лоба шефу.

Скажена істота путін має померти у власному багні. «КРАПКА».

Поїхали далі.

Радянська система породила безліч збоченого народонаселення, але методи формування його психотипу іноді користо повивчати, чим я і займався у певний період свого життя, після чого у 1983 році відправив головний документ радянської доби до цк кпрс і почав будувати своє вільне майбутнє.

Слідом за збоченою росією шлях до падіння почне комуністичний Китай, де керманичі не зрозуміли глобальні зміни та переоцінили свій вплив на світові процеси, що почалися з України.

Китай благословив воєнного злочинця путіна на війну в Україні і тим самим допустив трагічну стратегічну помилку, що призведе до краху комуністичної ідеології та спричинить важку депресію.

Імперії мають схожі долі через неадекватне сприйняття реального світу керманичами. Так було споконвіку, так є і сьогодні.

Розвідкам західних демократій треба вчитись у хакерів, які вміють добувати необхідне, а не підлаштовувати інформацію під політику, що є рухом до деградації.

Інтуїція і розвідка.

Геніальний вчений Альберт Ейнштейн писав: «Інтуїція – це священний дар. Розум – покірний слуга».

Додам своє трактування інтуїції: «Інтуїція – це результат титанічної праці над здатністю управляти підсвідомістю».

Є думка, що мозок людини нам не мізкам. Це

так, але не означає, що не варто працювати над вивченням себе в собі.

Неодноразово наголошував на тому, що саме складне у житті – це навчитись управляти собою. Той, хто навчився управляти собою, тому по силам керувати процесами.

Розвідка потребує надзусиль в управлінні собою, а тому є елітарною професією.

Рух вперед.

На наших очах змінюється світ і зміни почались з України, де Героїчний Український Народ показав західним демократіям, що рух до вершин цивілізації пролягає не під килимами політичних авантюристів, а завдяки героїзму Народу, який забажав вибудувати правову демократію через диктатуру права, де поняття право і закон є однакові для кожного громадянина держави, до президента включно.

Маємо зрозуміти просту річ: ми наймаємо на роботу керманичів і повинні вимагати від них гідного виконання конституційних обов'язків щодо управління державою, бо саме народ є носієм влади, а не народні обранці, які звикли до того, що вони є безкарні.

Після війни треба поставити в державі і суспільстві все на свої місця таким чином, щоб у народних обранців не виникало бажання діяти як заманеться.

Досить! Гниди і політичні авантюристи разом з опозицією до держави мають зникнути з політико-правового поля України.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

Продовження від 25 травня 2022 року.

ВІЙНА ЦЕ ПРОДОВЖЕННЯ ПОЛІТИКИ ІНШИМИ ЗАСОБАМИ.

Щодня ми чуємо і читаємо інформацію щодо втрат ворога, а ворог у цей час повідомляє про наші втрати.

Треба відходити від радянщини, де не виносили інформацію за межі будівлі партійної установи без особливого на те дозволу.

Є таємна інформація і це зрозуміло, хоча наші «спікери» при владі часто-густо таке видають, що і кротів не треба.

Інформацію про людські втрати на війні зі збоченою росією треба подавати чесно і щодня тримати державні прапори у стані траура до закінчення бойні 21-го століття на території України, де російське народонаселення вчиняє геноцид Українського Народу.

Кожного загиблого воїна треба хоронити з державними почеснями і пишатись їхнім героїзмом. Так поступають цивілізовані країни, до спільноти яких ми прямуємо.

Не можна тримати Український Народ, який боронить свою Землю і свої Родини від скаженої росії, у темряві інформації наслідків війни.

Воїн на фронті має знати правду і тоді він мати-

ме більшу мотивацію до захисту і відповідно реагувати на помилки або злочини деяких командирів і начальників, для яких людське життя нічого не варте.

Прикро, але й досі деякі наші керманичі на фронті і не лише на фронті ментально є радянськими і діють за правилом маршала Жукова «бабы еще нарожают».

Український Героїчний Народ заслуговує на повагу.

Правда завжди є правдою, хоча і гіркою іноді.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

26-го травня 2022 року.

92-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

ВІЙНА І ДИКТАТОРИ.

Західні демократії прирівняли цинічного холоднокривного воєнного злочинця путіна до Муаммара Кадаффі і Саддама Хусейна. Прийнято рішення щодо фізичного знищення путіна у власному багні.

Диктатори, які втратили зв'язок з реальністю, та своїми діями становлять глобальну небезпеку, підлягають ліквідації.

Шкода, що західні демократії роками грали у піддавки з цими диктаторами ціною життів невинних людей, а потім змушенні вживати невідкладних заходів.

Шкода, що західні демократії ще сприймають війну як продовження політики іншими засобами, хоча наслідки війни – це страшне людське горе, коли люди вбивають людей за наказами збочених політиків.

Цивілізація, що циклічно рухається у зворотню сторону на пряму, деградує. Людська популяція все більше довіряє своє існування штучному інтелекту, а сама популяція стає на шлях використання природних інстинктів і обмежує свою інтелектуальну діяльність, що є ознакою деградації.

Всякий орган людини має працювати на повну силу. Це стосується і мозку, де постійно відбуваються процеси, що спонукають людину до активних дій.

Лежачи на дивані з колбасою за 2.20, можна готуватись до завершення фізичного життя.

Постійно наголошую на тому, що треба вчитись управляти собою і планувати своє життя на багато років, бо лише так людина здатна рухатись до прогресу і дивуватись успіху.

Чому путін став путіним та очолив тоталітарну систему, що не змінилась з часів Орди?

Відповідь лежить на поверхні: система, що управляє зомбованим народонаселенням заради збагачення керівної верхівки, не може допустити самотійну особистість до влади і тому путін очолив зграю інших путіних, які зв'язані кров'ю та зличинною діяльністю. Вихід з такої системи лише через крематорій.

Всі пам'ятають трансляцію радбезу ерефії від 21-го лютого 2022 року, де путін зв'язав верхівку росію кров'ю, яку пролле через дві доби Український Народ.

Дії тоталітарних систем однакові, як під копірку. За тисячі років нічого не змінилось у поведінці людини, яка наділена необмеженою владою.

Західні демократії прийняли вірне рішення щодо ліквідації воєнного злочинця путіна, але ціна запізнення у прийнятті такого рішення дуже висока і коштує Українському Народові не менше сотні тисяч людських життів і спалених горем сердець.

Після війни Українському Народові треба ретельно переосмислити політичну конструкцію держави і напрацювати правові стримувачі для тих, хто нехтує інтересами народу, який обирає собі головних менеджерів і дозволяє вчиняти позаправові дії.

Рухаємось у напрямку Правової демократії, де право і закон однакові для всіх, включно до президента України.

Але спочатку треба провести глибокий політико-правовий аналіз причин і наслідків війни, яку

розв'язала збочена росія проти мирного Українського Народу.

Помилки воєнно-політичного керівництва України під час підготовки до війни підлягають вивченню та правової оцінки.

Толерантність Українського Народу на цій війні має претерпіти значних ментальних змін.

Український Народ є народом-воїном і дії наші мають бути відповідними щодо покарання винних за загибель сотнів тисяч людей.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

26-го травня 2022 року.

ПОЛІТИЧНА ПОВІЯ З НАФТАЛІНУ.

**ЛЮДИ З РОКАМИ СТАЮТЬ МУДРИМИ,
А Є ЛЮДИ, ДО ЯКИХ МУДРІСТЬ
ТАК І НЕ З'ЯВИЛАСЬ.**

Бувший держсекретар США, за сумісництвом політична повія, Генрі Кіссинджер у свої 98 років порадив Україні віддати території Росії задля збереження стабільності у світі.

Цю заяву сплановано озвучено у Давосі, бо треба спровокувати чергову політичну кризу та пересварити країни західної демократії.

Пацієнти кремлівської Палати № 6 у стані передсметної агонії дістають із шухляди політиків, що пропитані нафталіном, і видають їх за мудреців.

Колись Кіссинджер сказав Голді Меїр таке: «Перше – я громадянин США, друге – я державний секретар США і лише третє – я єврей». Забув пан Генрі додати четверте: політична повія, для якої людські життя нічого не варті.

І такого політичного багна сьогодні безліч, яким війна є продовженням брудної політики.

СПОГАДИ.

Petro Myronenko

16 травня 2016 р.

**ПРЕЗИДЕНТ ПОРОШЕНКО ДОВІРЯЄ ДОНБАСУ
І ВІРИТЬ У ВИБОРИ В ЦЬОМУ РОЦІ.**

Довіряти можна другу, а в політиці все треба аналізувати і прогнозувати.

Аналіз і прогноз підказує мені, що у цьому році і ще ближчі десять років вибори на Донбасі провести буде неможливо і небезпечно для державного устрою України.

Ідеологічна інфекція, яку протягом років заносив руській мір на Донбас, зробила свою ганеб-

ну справу і відгородила Донбас від України великим духовним парканом. І про це Президент має знати.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

27-го травня 2022 року.

93-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

ПОРАДИ МОЛОДІ, ЯКІЙ РОЗБУДОВУВАТИ ВІЛЬНУ УКРАЇНУ.

Перечитую свої нотатки минулих років. Щороку повертаюсь до думки, що наші керманичі не навчені державному будівництву і не мають Українського ментального стрижня.

Кожний президент діяв так, як він особисто розуміє майбутнє України через призму свого виховання та радянської освіти, що вплинуло на рівень його сприйняття незалежності України від росії.

Конституція України ніби і є Основним Законом України, але кожний президент вертить нею, як заманеться, бо політична доцільність сьогодні стоїть над Основним Законом, що не припустимо у демократичній державі.

Протягом 30 років так звана «Політична еліта»

імітує будівництво незалежної держави, а на практиці допустила стратегічні політичні прорахунки на користь росії, яка через опозицію до держави, що є суто українським феноменом, руйнувала громадянське суспільство до стану майданів, а тепер і війни.

З 1995 року я маю добрі стосунки з Патріархом Філаретом (Денисенком Михайлом Антоновичем). Неодноразово ми обговорювали проблеми в державі та шляхи їх вирішення, але постійно натикались на те, що в Україні понад третини керівництва всіх рівнів проросійське, яке діє на користь росії.

Деякі роки тому я розділив політичну опозицію в Україні на опозицію до влади, що цілком допустимо у демократичних державах, і опозицію до держави, що є справою розгляду судової гілки влади на предмет державної зради.

Під час розв'язання будь-якої задачі стратегічного рівня треба системно виписати понятійний апарат теми, що ставиться для розгляду. При президентах держав західних демократій існує інститут наукових радників, які готують президентові науковообґрунтоване рішення з питань, що стоять у порядку денному. Не можна діяти на стратегічному рівні управління державою, як на кухні, бо за політичними рішеннями долі десятків мільйонів громадян України.

У 1997 році мене вперше запросили на роботу до Адміністрації Президента України з метою налагодження системного обміну інформацією з регіо-

нами з питань внутрішньої політики. Було відпрацьовано алгоритм надання інформації з регіонів, її систематизація та створення Політичного паспорту області, що стало базою для розуміння політичного простору держави і суспільства.

Після парламентських виборів 1998 року дві політичні партії України (НДП – Народodemократична партія на чолі з В.П. Пустовойтенком і СДПУ(о) на чолі з В.В. Медведчуком) почали розхитувати суспільно-політичну ситуацію в Україні і, на превеликий жаль, це їм вдалося.

Глав адміністрацій районів та областей почали призначати за партійною квотою, що стало початком підготовки до політичної і адміністративної окупації України з боку росії.

Завершився цей процес у 2012 році заміною керівників силового блоку держави громадянами росії, що не припустимо за Конституцією України – Основним Законом України прямої дії.

Чому я так ретельно намагаюсь звернути Вашу увагу на ролі Президента України у розбудові держави? Багато хто вважає, що Президент України відповідає лише за зовнішню політику і оборону держави. Це помилкове розуміння ролі Президента України. Хто уважно читав розділ Конституції України «Президент України», той звернув увагу на те, що Президент України, як я кажу з гумором, не відповідає лише за сантехніків.

Тому під час виборів глави держави ми маємо уважно аналізувати не слова політика – кандидата у Президенти України, а його справи, мораль-

ний облік і рівень підготовки до управління державою. Інакше знову стратегічні прорахунки, знову навчання під час управління державою, що коштує Українському Народові дуже дорого.

Українському Героїчному Народові вже час остаточно рухатись в європейському напрямку, де західні демократії будують своє майбутнє за цивілізованими правилами, і подалі від держави-агресора збоченої росії, яка протягом століть знищувала все Українське в Україні.

Висновки:

1. Назавжди ментально розлучаємось зі збоченою росією.

2. Рухаємось у бік цивілізованого демократичного світу.

3. Наймаємо на роботу головними менеджерами держави гідних громадян України, які мають Український ментальний стрижень.

4. Опозиція до держави має бути ліквідована з політико-правового поля України.

Будуймо Україну в собі і навколо себе.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

28-го травня 2022 року.

94-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

1. Про росію та путіна.

Кремлівські «опозиціонери» розповідають про смертельні хвороби цинічного холонокровного воєнного злочинця путіна та прогнозують скору його смерть.

Якщо Ви, шановні Колеги і Друзі, помітили, то я звертав Вашу увагу на те, що «хвороби» путіна вигідні кремлівському оточенню та російським пропагандистам, бо з хворого царя, як це було завжди і до цього, спросу мало.

Багато можна навести прикладів із історії московії-росії-ср-росії, коли царі (імператори, генеральні і не дуже генеральні секретарі, а сьогодні президенти) видавали із себе хворих дурнів і при цьому робили темні справи щодо знищення народонаселення та перетворення його на рабів без роду і племені.

Якщо взяти до уваги деякі відеокадри, що фіксують фізичний та психологічний стан воєнного злочинця путіна, то можна зробити висновок щодо його тяжкої хвороби, але слід подумати над тим, що ці кадри зняти професійними кремлівсь-

кими працівниками ЗМІ, інформація від яких без особливого дозволу оточення путіна не виходить в ефір.

Тому можна зробити висновок, що суспільству на росії і на зовні подається дезінформація щодо хвороби воєнного злочинця путіна з метою виведення його за межі кримінальної відповідальності за воєнні злочини та симуляції смерті, за необхідності.

Отже, у такий спосіб цинічний холоднокровний воєнний злочинець путін свідомо і у повному здоров'ї вчиняє геноцид Українського Народу задля утвердження своєї величі перед світовими лідерами, яких вважає слабкими і не здатними протистояти тоталітарним режимам.

Дотепер мета воєнного злочинця путіна майже була досягнута, але особливості його характеру, накладені на ординську ментальність, та низький рівень фундаментальних знань з державотворення, не дозволяють реально сприйняти глобальні цивілізаційні зміни, що привело самого путіна та його оточення до стану нездатності керувати політичними процесами на користь росії.

Нікому із керманичів росії за століття не вдавалось так вдало розвалити свою державу та довести її до скорого розпаду на мілкі протекторати.

Притомні державні діячі прославляють свої країни, а цинічні холоднокровні воєнні злочинці на царському троні входять в історію адольфами гітлерами, саддамами хусейнами, муаммарами каддафі, владімірами путініми тощо.

Деякі лідери провідних держав світу сьогодні намагаються відділити путіна від російського народонаселення щодо відповідальності за геноцид Українського Народу та інші воєнні злочини, що є базовою помилкою в оцінці російського громадянського суспільства, яке винне перед Українським Народом так само, як і воєнний злочинець путін.

Висновок до п. 1.

Путін здоровий і помре лише тоді, коли це буде вигідно оточенню, або буде ліквідований за рішенням ззовні. А вигідно вже сьогодні і оточенню, і ззовні.

2. УПЦ МП в Україні.

30 років тому відбувся розкол УПЦ.

В Харкові 27–28 травня 1992 року був закладений фундамент «руського мира» в Україні, який вибухнув війною у 2014 році.

Жодний Президент України не вживав адекватних заходів щодо приборкання діяльності ворожої до України церкви, що привело до розгортання опозиції до держави, де УПЦ МП грає ключову роль та діє виключно в інтересах росії.

Три православні Лаври в Україні, що є власністю держави, знаходяться під покровом УПЦ МП, що є злочином влади у період війни з росією, бо УПЦ МП є структурним підрозділом держави-агресора росії в Україні.

«Атеїстична» позиція секретаря РНБО щодо вироблення рішення про заборону діяльності УПЦ МП не витримує критики. Державний діяч такого рангу не може не розуміти того, що УПЦ МП є ворогом України і дії влади мають бути відповідними, а в період війни – терміновими.

Час поставити крапку в діяльності УПЦ МП, яка розриває Україну під керівництвом Росії.

На прикладі відношення влади до УПЦ МП можна зробити висновок, що влада у нас не зовсім українська. А якщо влада з цим не погоджується, то хай доводить, що вона Українська, а не така, що грає ще на полі росії.

Присутність УПЦ МП в Україні – це лакмусовий папірець діяльності влади, яка вважає росію ще не зовсім ворогом.

Мабуть ця влада ще не втратила на війні своїх домочадців, під яких створюють цілі закони для вилучення їх із списку призовників під час мобілізації.

Влада і Український народ й досі живуть у різних світах, що не перетинаються у просторі, на превеликий жаль. Ми ще є радянською країною за ментальністю влади. Рух в сторону західних демократій лише імітується, бо владу обираємо за гречку, а сама влада діє лише в інтересах влади.

Присутність УПЦ МП в Україні тому яскраве підтвердження.

Висновок до п. 2.

УПЦ МП є ворогом України і Українського Народу, діяльність якої має бути заборонена назавжди і

недопущено відновлення діяльності у будь-яких інших проявах чи формах.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Наш шлях – до Правової демократії подалі від тоталітарної росії, яка вчиняє геноцид Українського Народу на очах цивілізованого світу.

28 травня 2022 року.

УПЦ МП – РПЦ В УКРАЇНІ.

Постанова Собору Української Православної Церкви від 27 травня 2022 року (далі – на сайті УПЦ).

Зовні все виглядає майже пристойно з рішення Собору УПЦ.

Перекладаючи на людську мову, зазначу, що РПЦ під керівництвом патріарха Кіріла, який підпорядкований кремлю, законсервувала на період воєнних дій активну діяльність УПЦ МП з метою виконання ролі щодо розхитування суспільно-політичної ситуації в Україні на користь росії у закритому режимі.

Тому можна впевнено стверджувати, що діяльність УПЦ МП переходить під керівництво ФСБ.

Думаю, що влада України прийме рішення Собору УПЦ МП від 27 травня 2022 року як таке, що відповідає інтересам України, що стане черговою стратегічною політичною помилкою, яка матиме у майбутньому трагічні наслідки.

УПЦ МП не має канонічних прав на прийняття зазначених рішень та засуджувати дії Вселенського Патріархату щодо утворення ПЦУ, бо не є самостійною церквою.

УПЦ МП була, є і залишиться опозицією до Української держави.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

30-го травня 2022 року.

96-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

95-й день війни присвятив державній формі правління у післявоєнний час та її моделюванню, а тому пропускаю цей день у щоденнику.

Поїхали далі.

В ОФІСІ ПРЕЗИДЕНТА ВКОТРЕ ГОТУЮТЬСЯ ДО ЗУСТРІЧІ ВОЛОДИМИРА ЗЕЛЕНСЬКОГО З ВЛАДІМІРОМ ПУТІНИМ.

В розвідці є непохильне правило: не прогнозуєш позитивний результат від зустрічі – не ходи.

Маніакальне бажання Офісу Президента організувати зазначену зустріч, що закінчиться провалом для української сторони, дає підстави вважати дії Офісу такими, що не відповідають інтересам України.

Звертаю Вашу увагу з перших днів війни, і це зафіксовано у першій частині мого щоденника, що вийшов із друку, на неприпустимість зустрічі президентів України та росії без посередників США і Китаю через прогнозований негативний результат і небезпеку для подальшого розвитку України.

Росія є терористичною державою, яка не має адекватного зв'язку з реальним світом, що повинно стати предметом підготовки відповідного рішення ООН задля уточнення ролі ООН у збереженні миру на Землі і це є найважливім питанням для людства.

З 24-го лютого 2022 року мною визначено війну як Третя світова і це є *de-facto* та *de-jure* правомірно, бо йде війна не між Україною та росією, а між цивілізаціями на території України, де збочена росія вчиняє геноцид Українського народу під пильним оком світу, який вважає себе цивілізованим.

Нагадаю свій запис від 1995 року
(Збочена росія та ознаки
Третьої світової війни. стор. 9).

Останні два абзаци статті:

Реалізація стратегічного курсу росії, основою якого є націоналізм і зовнішня експансія, призведе до спроби воєнносиллової інтеграції України в лоно російської державності.

Це може призвести до формування умов виникнення регіонального воєнно-політичного конфлікту між росією і Україною, або між росією і НАТО, де територія України може опинитись в якості театру бойових дій.

Політичні авантюристи, що приходять до влади шляхом манупуляцій свідомістю громадян України, намагаються переконати нас, що напад росії на Україну був неочікуваним.

1. Це є свідомою брехнею, бо весь світ майже криком попереджав про повномасштабне вторгнення росії в Україну.

2. Бізнес на війні з 2014 року затьмарив очі політиканам, через що доля Українського Народу постала на друге місце, що є цинічним, а можливо і злочинним наслідком дії всіх керманичів пострадянської України, яка ще не стала, як задекларовано в Конституції України – Основному Законі, демократичною, правовою, соціальною тощо.

3. Український Народ і влада продовжуть існувати у різних світах, що не перетинаються у просторі і часі.

4. Війна має виконати роль окуліста, який з допомогою лазера виправляє зір. Українському Народові час прозріти і взяти владу у свої руки назавжди, після чого найняти на роботу керманичів, які здатні зайнятись державотворенням, а не створенням своїх гаманців.

Рухаємось у сторону Правової демократії через диктатуру права з елементами зовнішнього управління на одне покоління задля створення цивілізованого правового поля в Україні, на що сьогодні наші політики і керманичі не здатні через неспроможність відділити інтереси держави від своїх.

Розумні керманичі запрошують прогресивних науковців з метою вироблення Концепції державного будівництва на перспективу, а інші діють в рамках одного дня і то не в інтересах держави.

Війна – це продовження політики іншими засобами.

Тому треба цю політику іншими засобами спрямувати на благо Українського Народу і скорішої перемоги над державоюагресором збоченою росією, яка під пильним оком світу, що вважає себе цивілізованим, вчиняє геноцид Українського Народу.

Всяку справу треба доводити до завершення таким чином, щоб у ворога не було можливості й думати про злочини у майбутньому.

Скиглити можна скільки завгодно та жалітись на те, що деякі держави не достатньо допомагають Україні.

Треба самим боронити Україну, а не озиратись на очі цинічного холоднокровного воєнного злочинця путіна, якого, можливо, вже не існує в реальному світі, а від його імені діє верхівка терористичної росії, яка з часів Орди не змінилась ні ментально, ні за формою правління.

Збочена росія здатна лише вбивати, гвалтувати і брехати світові, що їхні костюми європейські. А як щодо сірої речовини в голові? Там повний «абзац» у стадії рецесії.

Орда-росія.

Орда-росія діє в Україні однаково з часів першого захоплення Києва у 13-му столітті.

Звертаю Вашу увагу на методику захвату територій: вбивають чоловіків, гвалтують жінок, знищують і вивозять культурні цінності, розрушають храми, спалюють книги тощо.

І це народонаселення ми вважали за братів?!

Україна – не росія.

Ми настільки різні, що навіть не розуміємо їхньої варварської поведінки і логіки планів: на своїй території бедлам по всіх видах діяльності, а захоплюють чужі землі задля знищення народу і перетворення території на пустелю.

Прозріваємо і прямуємо у майбутнє для своїх дітей і онуків.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

31 травня 2022 року.

97-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Намагаюсь зрозуміти логіку поведінки керманічів збоченої росії на чолі з цинічним холодно-кровним воєнним злочинцем путіним, якщо це ще путін.

Коли прочитав на другий день війни інформацію про те, що в російських танках замість крісел табуретки, зрозумів логіку воєнного керівництва росії щодо термінового повномасштабного вторгнення в Україну.

Зовнішня розвідка підіграла військовим, бо крали млрд. з веєнного бюджету разом. Ларчик відкривався просто, без кодового ключа.

Збочена росія наступила на ті самі граблі, що і срср наприкінці 70-х років, коли хворому дорогому Леоніду Брежнєву доповідали міністр оборони і голова кдб про необхідність зміцнення оборони на фоні міфічної загрози від НАТО. У грудні 1979 року срср увійшов в Афганістан і запустив процедуру свого розпаду.

Збочена росія, ментальність народонаселення і форма правління якої не змінилась з часів Орди, вчиняє так само, бо на прогресивні дії не здатна. Така проста логіка дії цієї недодержави.

Президент США Джо Байден у своєму виступі звернувся до громадян росії, де висловив їм повагу і відділив дії керманичів кремля від населення.

Президент Байден не знає росію і її народонаселення, яке ніколи не протистояло владі і за своїм рівнем розвитку є таким, що не здатне реально сприймати сучасний цивілізований світ, бо живуть у далекому і темному минулому, із якого виходу до світла вже не існує.

Збочена росія завершує своє існування через неспроможність керманичів кремля діяти адекватно глобальним цивілізаційним змінам. Більшої шкоди збоченій росії, ніж її керівництво, ніхто і ніколи не завдавав.

Така проста логіка розвитку території, де живе варваське народонаселення з цинічними холоднокрівними воєнними злочинцями на чолі.

Повномасштабне вторгнення збоченої росії в Україну відбулося через те, що світ не знав і не бажав пізнати терористичну росію, мета якої проста, як інфузорія.

Мета збоченої росії – утвердження своєї вилиці на великій території. Така собі велетенська горила похилого віку, яка втратила відчуття реальності.

Своєму однокурснику по ЛВВПУ ППО задав питання: «Ти не замислювався над тим, чому у вас кількість населення як в Японії, а ВВП росії дорівнює ВВП одного маленького штату США і ви вважаєте себе великою державою», на що мій однокурсник відповів: «Ми так не мислимо».

Народонаселення росії ніколи не стане іншим, бо воно ментально не здатне до розвитку і це треба

зрозуміти керманичам світу, які ще вірять у демократичні зміни на росії. Керманичі західних демократій постійно наступають на ті самі граблі щодо росії, віками. Допомогають у критичні часи, а потім пожинають свої ж плоди у вигляді агресивної політики кремля. Можливо це такий бізнес на Заході?

Постійно пишу і говорю: «Самий великий демократ на росії є великодержавним російським шовіністом». Хто цього не розуміє – той не знає росію.

Ларчик щодо ментальності російського народонаселення і його кремлівських керманичів відкривався просто, а в ньому ментальна прірва та генетична здатність до збочення на рівні скаженої істоти.

Багато разів чув від своїх колег: «Ну там же є і нормальні люди». Дві помилки у питанні: і нормальних, і людей там немає, бо живуть на території терористичної росії збочені скажені істоти, які здатні лише вбивати, гвалтувати і вчиняти геноцид народів, які бажають жити вільними серед вільних.

Збочена росія – є територію моральної темряви і зла.

Ця територія темряви і зла має зникнути з мапи Землі, бо інакше буде глобальна біда для людської цивілізації.

Саме час це зрозуміти і вжити невідкладних заходів щодо приборкання збоченої росії назавжди.

Перемога буде за нами, бо за нами цивілізований світ і Правда!

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

**ВСТУП ДО ЄС –
ВЕЛИКІ КРАЇНИ НЕ ХОЧУТЬ НАДАВАТИ
УКРАЇНІ СТАТУС КАНДИДАТА.**

НОВИНИ.

31 травня 2022 року, 19:38

Майже всі великі країни-учасниці Європейського Союзу, крім Італії, виступають проти надання Україні статусу кандидата на вступ.

МІЙ КОМЕНТАР.

Після саміта ЄС, де розглянуть надання Україні статусу «кандидата у члени ЄС», послів держав, що голосували проти України, об'явити *Persona non grata*.

Сьогодні держави ЄС мають стояти у черзі щодо прийняття України відразу в члени ЄС за те, що закрили тілами Українського Народу шлях до Європи збоченій росії.

Досить гратися у політиканство, час діяти твердо і виключно в інтересах України і Українського Народу.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

1 червня 2022 року.

98-й день Третньої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Управляють збоченою росією цинічні холодно-кровні воєнні злочинці на чолі з «колективним путіним», бо реальний путін здатний лише повітря псувати.

США і Китай.

З перших днів війни я наполегливо писав і говорив про те, що лише США і Китай здатні завершити Третю світову війну на території України та приборкати збочену росію до рівня її розпаду на мілкі протекторати.

Сьогодні між США і Китаєм відбувається змушене зближення позиції щодо зазначеного питання. І не тому, що Китай бажає приборкати наміри росії, а через проблеми в економіці і ідеології, бо партійні керманичі відірвались від реального життя.

Всі імперії завершують своє цільне існування однаково з давніх часів. Нічого не змінилось в ментальності правителів тоталітарних режимів протягом тисячоліть.

Є надія на те, що до липня цього року США і Китай підійдуть до угоди щодо подальшої долі збоченої росії, яка загрожує світовому порядку. До цієї угоди можуть бути залучені Велика Британія, Японія, Канада, Польща та інші держави, що гарантуватимуть безпеку Україні в межах кордонів на 9 грудня 1991 року з виведенням всіх військ з території України, включно з російським чорноморським флотом.

В якості репарації за злочинні дії в Україні можна розглянути питання відчуження території збоченої росії, що прилягає до Чорного моря задля стабільності безпеки у чорноморському регіоні.

Також має бути прийнято Резолюції ООН, ЄС і НАТО щодо гарантій безпеки Україні та приборкання збоченої росії до рівня її розпаду на протекторати, бо подальше зволікання з існуванням росії на мапі Землі у майбутньому матиме безпеківі проблеми для людської цивілізації.

Збочена росія з часів Орди, яка заснувала московське князівство, не змінилась ні ментально, ні за формою правління.

Ця терористична держава здатна лише знищувати все прогресивне навколо себе. Демократичному світові вже досить дивитись у бездуховні очі керманичам кремля, які ніколи не виконували міжнародні угоди і є воєнними злочинцями та вчиняють геноцид на очах народів, які все ще вірять у можливі демократичні зміни на росії, що є стратегічною помилкою, яка призвела до повномасштабного вторгнення в Україну, та тримання

прогресивного світу у постійній напрузі.

Шановні Колеги!

Ці прості істини треба цвяхами забивати в голови керманичам держав світу, бо вони й досі не розуміють збочену росію, яка нічого спільного з цивілізованим світом немає, бо існує у паралельній реальності та не перетинається із сьогоденням.

Це треба повторювати доти, поки у головах правителів держав світу сіра речовина не почне здійснювати певні зв'язки між нейронами, що дозволить розплющити очі на реальний стан збоченої росії, яка є варварською терористичною державою з ординською формою правління.

Хтось зауважить, що я повторююсь. Так, але треба повторювати про реальний стан терористичної росії, бо цивілізований світ ще не до кінця усвідомив безпеку, що постійно йде від збоченої росії. До останнього глухоло і сліпого треба донести цю інформацію, бо завтра може бути запізно.

Війна закінчиться і далі нам жити у світі, де є воєнні злочинці при владі. Досить миритись з цим. Час жорстко реагувати на збочені дії керманічів і народів, які вважають себе велікімі.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

2 червня 2022 року.

99-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

99-й день на очах «цивілізованого світу» збочена росія на чолі з цинічним холоднокрівним «колективним путіним» з ординською ментальністю знищують мирне населення України та руйнують наші міста і села.

99-й день «цивілізований світ» сперечається щодо поставок Україні важкої зброї, здатної знищити ворога та вичистити збочену російську нечисть з нашої землі.

Цей «цивілізований світ» мав би захистити територіальну цілісність України, як обіцяв відповідно до Будапештського Меморандуму від 5 грудня 1994 року, що прийнятий в ООН міжнародним документом у 1995 році.

«Цивілізований світ» виявився не готовим захищати міжнародне право і право Українського Народу жити вільними у своїй державі.

Збочена росія з ментальністю і формою правління Орди діє протягом віків за однією калькою: захоплює території, вбиває чоловіків, гвалтує жінок і знищує все, що попаде під руку скаженим

істотам. Нічого не змінилось з часів нападу Орди на Київ у 13-му столітті.

За віки «цивілізований світ» мав би вивчити збочену росію і діяти адекватно. Але гроші і влада, дві самих великих спокуси, перемагали здоровий глузд і бажання будувати демократичний цивілізований світ, де немає місця війнам.

І сьогодні, коли в Україні безкарно гинуть люди, знаходяться політики високого рангу, які радять поступитися Українською землею заради спокою в регіоні. У цих політиків високого рангу у голові замість мізків тирса, а в грудях замість серця камінь, бо крім грошей їх нічого не цікавить. Таким політикам високого рангу місце на світнику історії разом з гітлерами та путініми.

Сьогодні мав розмову з молодим поколінням моїх учнів щодо майбутнього України. Війна об'єднала нас і вправила мізки щодо відношення до російського збоченого народонаселення, яке дехто вважав майже одним народом з нами.

Росіяни – не народ, а скажені істоти, які несуть безкарно горе і смерть іншим народам протягом віків.

Молоді мої учні мріють будувати своє майбутнє в Україні і тому працюють сьогодні і воюють за нашу землю. Серед них і мої сини.

Молодих патріотичних людей України треба підтримувати і не дозволити розчаруватись, бо політики часто-густо діють так, що їх вже ненавидять люди.

Обговорювали і опозицію до держави, яка до війни готувала здачу України, а під час війни зі своїми родинами покинула Україну. Серед них є ті, що присягали Українському Народові з трибути Верховної Ради.

Гречка і пусті обіцянки політичних авантюристів зробили свою справу на виборах, що тепер ми маємо війну, на якій вчиняється геноцид Українського Народу.

Вже сьогодні, до закінчення війни, треба наполегливо працювати над Концепцією політичної конструкції держави, що виведе нас з прорадянської системи державного управління до цивілізованого світу, який Український Народ захищає від збоченої росії.

6-го травня 2022 року з друку вийшов науковий журнал «Суспільно-політичні процеси» № 19, де переважно статті з актуальних питань, у тому числі і хроніки війни (сайт АПН України – aps-ua.org – науковий журнал – архів – № 19).

Деякі мої Друзі і Колеги говорили: «Сьогодні війна, а ти займаєшся випуском журналу. Кому це потрібно?»

Така позиція є стратегічно помилковою. Там, де втрачається увага до науки і освіти, там починається війна та зникає народ і держава.

Тому про науковий журнал та заходи, що проводяться АПН України під час війни, з колегами думаємо у першу чергу, бо це важлива ідеологіч-

на складова держави, де будуть жити наші діти і онуки.

Сильних духом перемогти не можливо. Сильні духом виховуються сильними діями, серед яких власний приклад відданості Україні і Українському Героїчному Народові.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

3-го червня 2022 року.

100-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Задовго до війни я направляв аналітичні записки своєму товаришу із Пентагону, який певний час був радником Головнокомандувача сил США в Європі, щодо ментальності російського народонаселення і форми правління росії, що є нащадком Орди.

Моє викладення зазначеного матеріалу сприймалось обережно і навіть з нерозумінням, але згодом мій товариш почав дослухатись до моїх оцінок і доносив інформацію до свого керівництва.

Зрозуміло, що цивілізований демократичний захід сприймав збочену росію через призму своїх поглядів на розвиток людства і не міг уявити те, що збочена росія за віки не змінилась ментально і за формою державного правління з часів Орди.

Для західних демократій стало психологічним накаутом те, що збочена росія у XXI-му столітті, у час входження людства у цифрову цивілізацію, вчинила варварський геноцид Українського Народу. Світ увійшов у штопор і не міг отямитись декілька тижнів після повномасштабного вторгнення збоченої росії в Україну.

Розвідки США і Європи потерпіли поразку в оцінці Українського Народу, який виявився здатним героїчно захищати свою землю і Родини цінною життів воїнів, які сьогодні боронять не лише Україну, а й цивілізований західний світ, що й досі не може прийняти стратегічне рішення щодо економічного повалення росії, бо не очікував варварських дій на території України.

Чому світ не зрозумів збочену росію?

Відповідь на це питання не сподобалась і моєму товаришу. Я зазначив, що США і союзники стоять над глобальними політичними процесами та не враховують дії збоченої росії, яка здатна за своєю ментальністю нанести ідеологічний, інформаційний і психологічний накаут у нестандартний спосіб. США і союзники не були до цього готові, бо займались лише собою перед дзеркалом, а у цей час збочена росія поводила себе як скажена істота.

Вчора представник Пентагону, нарешті, визнав,

що «РФ воює, як у Середньовіччі, скоюючи звірства проти цивільних». На дев'ятому році після анексії Криму і частини Донбасу США і союзники відкрили очі на те, про що наші аналітики говорять і пишуть вже понад 10 років.

Незнання росії і ментальності його народонаселення призвело до стратегічних політичних прорахунків, що дозволило збоченій росії нанести нахаут західним демократіям та вступити повномасштабною війною в Україну, де вчиняти геноцид Українського Народу.

Висновки з цієї трагедії ХХІ-го століття треба робити всім: і західним демократіям, і Україні, бо ментальні помилки дорого обходяться Українському Народові, який сьогодні знищують під пильним оком цивілізованого світу.

Вчора мій Колега зауважив, що я часто повторююсь в оцінці психологічного портрету російського народонаселення.

Саме так, але роблю це свідомо і системно, бо нашому суспільству треба цвяхами забивати в голову те, що збочена росія є ворогом для України і Українського Народу на віки і нащадки російського народонаселення мають бути проклятими довічно за вчинений геноцид Українського Народу.

За 25 років (1969-1994) російське народонаселення було для мене об'єктом дослідження під час хождіння у москалі, а тому маю моральне право доносити свою, як на мене, об'єктивну інформацію про збочену росію і скажених істот, що вчиняють геноцид Українського Народу.

Вважати збочене російське народонаселення ментально схожими на нас є трагічною помилкою, а на політичному рівні професійним злочином, що призвело до стратегічних прорахунків під час підготовки держави і Українського Народу до війни.

Після війни треба провести ревізію діяльності політичних партій і обов'язково притягнути до кримінальної відповідальності тих, хто призвів до вільного вторгнення збоченої росії з боку Крима. Це була зрада на високому воєнно-політичному рівні, наслідком чого стала можлива швидка окупація підвєнних територій України до Маріуполя включно, де вчиняється геноцид народу.

Є прислів'я: «Війна все спише». Не все і не всім спише. Україна – не росія і наш Героїчний Народ не пробачить зраду і кара дістане кожного, хто вчинив воєнний злочин проти Українського Народу.

Хай тремтять ті, хто чекав збочену росію з хлібом-сіллю. Про всіх і все дізнаємось, бо ми народ-воїни.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

3 червня 2021 р.

**ЦІЛКОМ ЗГІДНИЙ З ПАНОМ
ПРОФЕСОРОМ ПЕТРОМ МАСЛЯКОМ.**

«Людина, не здатна засвоїти державну мову країни, в якій живе, – дебільна і не потрібна!»

Таку гучну заяву зробив професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка Петро Масляк. Він написав розгромний пост про тих, хто не може засвоїти державну мову країни, в якій живе.

«Чергова ліквідація національної неграмотності від професора Масляка. Чому всі розвинені держави світу для отримання громадянства ввели іспит на знання державної мови? Чому найрозвиненіші з них до нього додали ще й іспити на знання історії і географії своєї країни. Чому? Нічого робити? Вони чогось не розуміють, чи навпаки?», – зазначив він.

І додав: «Та все абсолютно просто. Людина, яка не здатна засвоїти державну мову країни, в якій живе чи збирається жити, є дебільною. А дебіли ніде не потрібні. Крім, звичайно, пострадянських країн. СРСР, в останні роки його існування, навіть газета «Правда» називала «Країною дурнів», до слівно – «Страна дураков». СРСР розпався, але дурнів не стало менше. Більш того, мільйони розумних, освічених і конкурентоспроможних людей виїхали за кордон. Внаслідок цього концентрації

дурнів на квадратний кілометр території зросла ще більше. Це неспростовний факт».

Тому всі країни колишнього СРСР, на думку професора, нині програють в соціально-економічному розвитку навіть Монголії і В'єтнаму. Найбільша ж концентрація цього «контингенту» спостерігається в «правопрієнці» СРСР, тобто Московії.

«Тому нині всі більш-менш притомні країни намагаються дистанціюватися від Московії. А московська мова саме і є інструментом дебілізації сусідів. Для цього використовується «п'ята колона» з її гаслом «для дурнів», «а какая різниця». А тим країнам, які успішно розвиваються, наприклад, Казахстан і Азербайджан, ця «різниця» уже зрозуміла настільки, що вони йдуть на великі затрати, щоб терміново замінити навіть алфавіт з московського на латинський. Ну, зрозуміли, нарешті, для чого потрібний нинішній Закон про мови і чому його всілякі там Разумкови намагаються змінити?», – резюмував він.

3 червня 2016 року

I ЗНОВУ ПРО НАУКУ.

Моя думка: всі державні академії перевести у статус громадських наукових організацій, відповідно до п. 4 Закону України «Про наукову та на-

уково-технічну діяльність», наукові установи академій передати структурними підрозділами провідних університетів. Науковець має займатися не лише наукою, а й підготовкою кадрів. Ось так науковці і проявлять свою сучасність, необхідність і працездатність. Більшість наукових проєктів перевести на систему державних і недержавних грантів. Науки, що рухають розвиток держави і суспільства, об'єднати у одну державну наукову установу від Урядом. Це якщо дуже коротко. І це практика не нова у світі. Головний показник – результат.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

4-го червня 2022 року.

101-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Минув 99-й місяць війни збоченої росії проти України, коли були окуповані Крим і частина Донбасу.

З різних куточків світу поступають заяви: одні тупіше інших.

Складається враження, що люди, які пишуть тексти заяв, живуть у паралельній реальності по-

руч з цинічним холоднокрівним воєнним злочинцем путіним, якого розвідки країн західних демократій вже поховали під мурами кремля поруч з лєніним.

Приклади:

Заява напівживої ООН: «У війні в Україні не буде переможців».

З офісу Національної розвідки США: «Путін смертельно хворий і в кремлі ділять владу».

МИ-6 Великої Британії: «Путін вже помер, а в кремлі це приховують».

Та всякий інший інформаційний непотреб.

Розвідкам західних демократій треба усвідомити, що після путіна прийде інший путін, а збочена росія не змінеться поки існує.

Збочена росія змінеться лише після розпаду на мілкі протекторати, що будуть приборкані зовні на 50 років з метою встановлення правової демократії, після чого можна говорити, що ця терористична держава змінилась, а до того – це казки про сірого бичка.

Розвідкам західних демократій треба добре вчити матеріальну частину і артефакти з історії орди-московії-росії та генетичну спадщину російського народонаселення, який за психотипом є збоченим через відсутність повного набору геному – ДНК.

В розвідках західних демократій мають працювати професіонали, котрим не притаманні політичні уподобання, а тільки робота над до-

стовірною об'єктивною інформацією задля захисту національних інтересів своєї держави.

Розвідки західних демократій проспали збочену росію, бо політичний капітал переміг ідеологію, на чому має базуватись стратегія розвитку притомної держави цивілізованого світу.

Лобісти нафтогазового світового синдикату завели енергетику у глухий кут, чим вдало скористалась збочена росія під наглядом сліпої розвідки західних демократій.

Сьогодні Європа танцює на каленій політичній сковорідці і намагається грати при цьому на класичній скрипці. А так не буває: на скрипці можна виконувати високу музику за умови високого розуміння класики.

А класика сьогодні проста, як день після ночі: нафта і газ – це енергетика минулого, що затримались в економіці світу через корупційні схеми світових лідерів.

Сумно за нашу цивілізацію, що рухається за запитом, а не еволюційно. Сумно за лідерів західних демократій, які поділили народи на класи і підкласи. Сумно від того, що лідери західних демократій захворюють імперською величчю так само, як і вожді тоталітарних режимів.

Думаю, що таке тлумачення образливо для лідерів західних демократій. Тоді чому лідери західних демократій допустили геноцид Українського Народу у XXI-му столітті, у час цифрової цивілізації?

Західні демократії потребують переформатування в сторону правової демократії або диктату-

ри права (як кому сподобається, але суть одна). Ієрархія має бути жорсткою у політико-правовому устрої держави: політика – право – закон, що дотримується всіма однаково і неухильно.

Після закінчення Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, треба фундаментально зайнятися конструкцією світового правового порядку, де не повинно бути місця тоталітарним режимам.

Так само і в Україні, де й досі форма правління радянська, а ментальність політичного керівництва держави протягом 30 років не відповідає демократичним цінностям, що прописано в Основному Законі – Конституції України. Кругом діють політичні деклакрації і політична доцільність, що ніякого відношення до Конституції України не мають.

Висновок:

1. Україна має стати повноправним членом західного демократичного світу, бо на війні зі збоченою росією ми захищаємо цей самий демократичний світ тілами Українських героїв, про що не здогадувались перед війною сплячі розвідки західних демократій.

2. Україну мають навипередки запрошувати до клубу цивілізованих країн, а не ми проситись до когось.

3. Український Народ заслуговує на повагу світового демократичного товариства, бо ми нація воїнів і здатна боронити демократичні цінності.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА.

4-го червня 2022 року.

ВЧЕНІ І ВІЙНА.

Повномасштабна війна, яку розв'язала 24-го лютого 2022 року збочена росія на території України, трактується як війна між росією і Україною, що є стратегічною воєнно-політичною помилкою та може призвести до викривлення понятійного апарату, як це часто було в історії війн.

На території України йде війна цивілізацій: західної демократії на чолі зі Сполученими Штатами Америки і тоталітаризму на чолі зі збоченою росією.

США і союзники економічно і воєнно-технічно вступили у Третю світову війну на етапі підготовки вторгнення росії в Україну.

Всім нам треба навчитись тлумачити історичні події такими, якими вони є, а не як вигідно політикам.

Тому пропоную Колегам прийняти мою пропозицію щодо тлумачення війни як Третя світова війна, де головним агресором є терористична росія.

Безхрестність українських вчених вже має трагічні наслідки щодо суспільно-державного розвитку. 30 років ми знаходимось у постійному стані реформування і перебудови замість державного будівництва на новому ідеологічному фундаменті.

Поки Україна за формою правління є радянською, а Конституція України є декларацією намірів, що неприпустимо після 30 років декларування демократичного розвитку.

Вчора в США опубліковано «Лист тридцяти» видатних політичних, дипломатичних і воєнних діячів у відставці, які вимагають від Білого Дому вжити надзвичайних заходів щодо сприяння Україні скорої перемоги у війні і повалення росії.

Тим, хто хитається у питанні нашої перемоги над збоченою росією, пораджу приборкати свої настрої і зайнятись корисними справами: зі зброєю в руках боронити Україну.

Тим, хто сховався за законами та бронями, не відкривати свого рота до закінчення війни, бо можна отримати проблему від тих, хто боронить.

Особливо хочу звернутися до Колег – викладачів суспільних наук, які ще й досі живуть у парадигмі наукового комунізму та вважають російське народонаселення братами. Краще Вам покинути кафедри і зайнятись своїми огородами, якщо не вистачає сірої речовини в голові зрозуміти свою роль у вихованні молодого покоління вільної від збоченої росії України.

Сьогодні ідеологічна безхребетність вчених і викладачів має прирівнюватись до державної зради, бо ця категорія громадян за рахунок платників податків має боронити Український Народ на своєму робочому місці, в інформаційній війні проти збоченої росії.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ДО ХРОНІК ВІЙНИ.

4-го червня 2022 року.

Я обіцяв не критикувати військове командування до завершення війни, але ж самі генерали не залишають мені вибору своїми заявами.

Весь цивілізований світ знав та попереджав нас про повномасштабне вторгнення, а наші генерали і члени РНБО спали спокійно до повідомлення щодо перетину державного кордону ворогом з півночі.

Таке командування не довчилось в академіях, або не має певних якостей щодо виконання покладених на нього функцій.

Після війни напишу і про інше: як наші воїни гинуть в бою під «пильним» командуванням бригадних та полкових командирів.

Генерали США праві своїми заявами про те, що ротна і батальйонна ланки діють самостійно і результативно до того, як починають вмішуватись «верхнє» військове керівництво у тактичний рівень бою.

Радянська хвороба величі не подолана в Україні і заважає нам боронити ворога так, як ворог того заслуговує. Зверхнє ставлення до рядового солдата потребує ментального корегування психологами силових структур.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

5-го червня 2022 року.

102-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Налаштовуюсь на роботу мирного часу, бо війна зі збоченою росією згодом завершиться, а продовжиться битва з нашими політичними і не лише політичними гнидами, які розривають Україну із середини на угоду терористичної росії.

ПІД КУПОЛОМ ЦИРКУ,
І НЕ ТІЛЬКИ ЦИРКУ, ВЖЕ НЕ СМІШНО.

Кажуть, що на державну службу призначають за конкурсом.

Перед війною проглянув процедуру деяких конкурсів. І знову натикаюсь на «освічених» і «досвідчених» підлітків у підгузниках.

З дипломами «Гарварду», що ніхто не бачив, зустрічав. З фальшивими дипломами високопосадовців бачив. Ректори вишів, де «виписувались» такі «дипломи», були шоковані від кількості фальшивих документів на «верху» державної служби.

Але випускників дитячого садочку на державній службі не довелося зустрічати, бо уникають зустрічі. Правда, на фуршетах вони говорять про

свої важливі державні посади і називають порядковий номер посади в державі.

Пам'ятаю часи, коли пишались справами: виданими книгами, написаними концепціями, програмами тощо. А зараз пишються порядковим номером посади. Цікава «філософія» буття у державних службовців високого рівня.

Треба переговорити з психіатрами: впевнений, що їм буде чим зайнятись серед цієї «освіченої» і «досвідченої» публіки у підгузниках.

СПОГАДИ.

Згадав зустріч з ректором Нархозу Анатолієм Федоровичем Павленком напочатку 2000-х. Надійшов йому запит з Кабінету Міністрів України щодо підтвердження дипломів високопосадовців.

Зі списку біля половини дипломів фальшиві. Це тільки один виш і один запит. У ректора був стан шоку, а у мене штопор від почутого. Деяких високопосадовців я знав

У 2003 році у «червоній папці» мені надійшла біографія на одного політичного лідера. Зазначено дві вищі освіти: Національний педагогічний університет ім. М. Драгоманова і Національна академія державного управління при Президентові України.

Телефоную ректору Університету Драгоманова Віктору Петровичу Андрущенко та прошу перевірити наявність документів про освіту на цьо-

го політичного лідера. Через деякий час отримав відповідь: «Не навчався».

Телефоную ректору НАДУ Володимирі Ілларіоновичу Луговому з тим же питанням. Наступного дня відповідь: «Не навчався».

І таких «червоних папок» була не одна з подібними результатами щодо вищої освіти.

Це я про рибу, що гние з голови.

Такі політичні лідери, такі і політичні партії, що de-facto є політичними бізнес-клубами, де лобіюють особисті інтереси на рівні парламенту.

Міністерство юстиції України є уповноваженим органом влади, якому довірено юридичне супроводження політичних партій України від реєстрації до завершення діяльності.

Сьогодні в Україні біля 400 політичних партій, а по змісту діяльності жодної, бо переважна більшість лише на папері, а інші створені під вождям. І жодної проукраїнської ідеологічної партії. Просто жах і сором за тих, хто має виконувати державні функції та отримує платню за рахунок платників податків.

Висновки:

1. Мінюст виконує роль статиста щодо діяльності політичних партій, що не припустимо.

2. Держава потребує термінової зміни політичної конструкції по всій вертикалі, бо 30 років продовжуємо реформувати радянську форму правління.

ня, але до будівництва демократичної правової держави так і не приступили через неадекватне політичне керівництво, що діяло у російському фарватері.

Попереду багато роботи з державного будівництва і не тільки державного.

ЗОВНІШНЄ УПРАВЛІННЯ.

Повертаюсь до теми, обговорення якої розпочав років двадцять тому.

Мій досвід спільної роботи з японцями понад десяти років та робота майже на всіх щаблях органів влади, від міста до Адміністрації Президента України, дає підстави стверджувати: через економічну і політичну корупцію, що набули системного характеру, нам самим з прірви до рівня демократичної правової розвинутої держави не вибратися.

Ті, хто завзято критикує мою позицію, задіяні в корупційних схемах державного рівня і не бажають жити чесно задля розвитку України.

Що робити?

Після війни провести глибинну політичну дискусію у суспільстві та вийти на виборчий процес депутатів всіх рівнів.

Гречку та інші мотиви викинути у смітник і оцінювати кандидатів за їхніми справами, а не за обіцянками.

Поновити систему допуску до державної таємниці, як це повинно бути за законом, а не за телефонним правом, що має сьогодні жакливі наслідки у кадровій політиці.

Будувати правову державу, а не постійно реформувати мертву радянську систему влади.

Влада має повністю залежати від Українського Народу, а не народ від влади.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ФРАНЦІЯ «ПОПЕРЕДУ» ПЛАНЕТИ ВСІЄЇ.

5-го червня 2022 року.

Президент Франції Еммануель Макрон заявив, що дуже важливо не принижувати росію, щоб, коли бойові дії в Україні припиняться, можна було знайти дипломатичне рішення – хоча й зазначив, що вважає рішення путіна почати війну фундаментальною історичною помилкою. Він сказав також, що вбачає роль Франції у тому, щоб бути посередником.

Мій мудрий Дідусь казав про таких політиків: «Нелякані гниди».

Відповідь на всі питання щодо політичних лідерів країн світу лежать у їхніх біографіях, що оберігається на рівні державної таємниці.

З Емманюэлем Жан-Мишель Фредерик Макроном, 1977 року народження в родині професорів-лікарів, нічого особливого: неляканий і не носив військового одягу, бо паркетний професорський синок.

З таких синків виростають підкаблучники як в родині, так і в політиці: не самостійна особа, яка не здатна прийняти стратегічне політичне рішення.

Один мій добрий знайомий говорив: «Якщо у політика немає дітей, то йому довіряти не можна, зрадить». З роками я це зрозумів.

Якби не позиція США, до якої неляканий Макрон прислухається, ми мали б справу з ватником московського пошиву.

Тому враховувати позицію Макрона, а тим більше допускати його до статусу гаранта безпеки України, треба дуже обережно.

І таких лідерів чимало.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

6-го червня 2022 року.

103-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

Днями від імені бункерного вождя збоченої росії заявлено, що Україну будуть бомбити за отримання зброї від США і союзників по цілям, по яким ще не влучали, і знищуватимуть центри прийняття рішень.

На перший погляд нічого нового з боку росії не заявлено, але між строк відчувається панічний настрій керманичів кремля зокрема і воєнно-політичного керівництва збоченої росії в цілому.

До 24-го лютого 2022 року я намагався зрозуміти поведінку вищого командного складу росії у випадку рішення кремля щодо повномасштабного вторгнення в Україну.

Була крихка надія на те, що військові з академічною освітою мають розуміти наслідки повномасштабної війни для росії в цілому і для генералів зокрема.

Не справдилась крихка надія. Виходить, що на росії всі однаково збочені і заражені великодержавним шовінізмом, про що пишу вже багато років. Тому маю повторити стару свою тезу: на росії самий великий демократ є великодер-

жавним російським шовінізмом і ворогом України.

Після 24-го лютого 2022 року кожний притомний громадянин України зрозумів ціну збоченій росії і російському народонаселенню, яке з часів Орди не змінилось ментально: вбивають, гвалтують, брешуть і крадуть все навколо.

Після цієї жахливої війни нам всім треба усвідомити назавжди те, що збочена росія є довічним ворогом України і всього Українського, а наша толерантність до збоченої росії має носити суто дзеркальний характер, бо інакше знову війна і горе.

Нещодавно був у місті Дніпро з метою відкриття Підвенного відділення АПН України. Крім основного питання відрядження мав нагоду відвідати лікарні, де знаходяться наші воїни-захистники України після поранення.

Наші воїни мають незламний дух навіть після поранення різних ступенів тяжкості, у тому числі і важких. Лікарі докладають надзусиль для порятунку життя і здоров'я воїнів. Низький уклін їм за це, бо я теж батько воїнів: чоловіча частина моєї родини (кожний на своєму місці) боронить Україну від збоченої росії.

Ми твердо віримо в перемогу Українського Народу у цій жахливій безпричинній війні, яку розв'язало збочене російське народонаселення на чолі з цинічним холоднокривним воєнним злочинцем путіним, навколо якого зібралась згряя скажених істот, що вчиняють геноцид Українського Народу.

Мені, старшому в родині, випала доля з 24-го лютого 2022 року описувати свої щоденні відчуття, що лягли в основу Нотаток із щоденника політолога «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни» та вийшли з друку 6 травня 2022 року.

Після 24-го червня передам до друку Нотатки наступних 60-ти днів. У підсумку двома книгами вийдуть Нотатки 120 днів війни. Думаю, що після 24 червня приступлю до опису заключної фази війни, де збочена росія почне ділитись на мілкі протекторати спочатку ментально, а потім і фізично, бо від кремлівських вождів навіть раби зморились.

Досвід Римської імперії для росії не зрозумілий, а тому ця терористична держава має пройти свій шлях до повного знищення з мапи Землі. Шкода, що цей процес затягнувся з 1917 року завдяки США і союзникам, що допомогли росії стати ядерною державою, яку сьогодні треба закривати як суб'єкт міжнародного права.

Висновки треба робити всім цивілізованим державам щодо подальшого ставлення до збоченої росії. Без повного закриття проекту «росія» не можна очікувати спокою у світі, бо міжнародний тероризм з боку росії буде ініціюватись постійно.

Готуємось до мирного життя в іншому психологічному стані і з іншими відчуттями щодо життєвих цінностей, бо війна примусила сіру речовину в голові мислити іншими категоріями щодо життя і смерті.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ПОЛІТИКА РІВНИХ ШАНСІВ.

6-го червня 2022 року.

Час подумати над політичною конструкцією післявоєнної України, де кожному громадянину буде гарантовано рівні шанси для свого розвитку.

З 1991 року і досьогодні в Україні відбувається неперервний процес реформування і перебудови радянської форми державного правління, а це не дозволяє дійти висновку, що державотворення рухається у напрямку будувінництва суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави, як декларується в Основному Законі – Конституції України.

У 2009 році на науковій конференції в Інституті держави і права ім. Корецького НАН України я висловив думку, що в Україні положення Конституції України замінено політичною доцільністю при переважній більшості недіючих статей.

Це сумно, але політична корупція, що системно накрила всі види діяльності органів державної влади до основ, не сприяє руху України в сторону цивілізованих держав світу, що стало основною причиною двох Майданів і війни зі збоченою росією, у фарватері якої ми знаходимось 30 років «незалежності».

Якщо після війни ми не визнаємо свої помилки у державотворенні з 1991 року, то руху вперед не станеться.

Раніше я наводив приклад розбудови Японії після 1945 року, де було прийнято рішення будувати державу із найкращого, що було у світі на той час. Сьогодні Японія є сучасною і квітучою країною, що є незаперечним аргументом на користь вибраної стратегії у 1945 році.

Україну протягом 30 років політики кидали у 12-ти бальні шторми з одного берега цивілізації до іншого, що не дозволило причалити до самих себе і збудувати Україну і в собі, і навколо себе.

Можна зауважити, що всі розумні сьогодні, а у 1991 році політики були розгублені і не знали як будувати державу. Все це казки і ніякого відношення до вироблення стратегії державного будівництва немає. Розкрадати країну з перших днів незалежності у політиків вистачило тям, а зібрати науковців для вироблення Концепції руху держави не змогли, або не хотіли, бо розкрадати і будувати одночасно не виходило.

Не маю бажання ставити політичний діагноз нашим президентам, а лише зауважу, що всі вони працювали в інтересах збоченої росії, наслідком чого ми маємо сьогодні війну і десятки тисяч загиблих громадян України. Політики 30 років гралися у незалежність, а воїни тепер гинуть на фронті.

Ціна бездіяльності політичних діячів і керманців держави дуже дорого обходиться Українському Народові, який заслуговує жити вільним серед вільних народів світу.

Вже декілька років пишу про Правову демо-

кратію, як моделі суспільно-державного устрою, де право і закон діють однаково для всіх і кожного громадянина держави, до Президента України включно.

Правова демократія (грец. – νομική δημοκρατία, англ. – legal democracy) – модель державно-суспільного устрою, згідно з якою:

1) Засади функціонування державності ґрунтуються на стійкій соціально-політичній згоді соціуму і влади, що передбачає правління більшості при забезпеченні прав меншості;

2) Право системно забезпечує регулювання взаємодії суб'єктів політики та рівність усіх членів суспільства перед законом (верховенство права).

Правова демократія, як форма співіснування соціуму і влади, мінімізує головну суперечність демократії між ідеєю повновладдя народу і неможливістю її всеосяжного втілення.

Для прихильників політичної корупції при владі вигідно жити без конкретного визначення руху держави, але громадянському суспільству, яке після війни має стати іншим з іншими вимогами до політичного керівництва держави, що має стати слугами, яких народ наймає на роботу, а не володарями без обов'язків.

Ми маємо, нарешті, зрозуміти, що без Правової демократії (диктатури права) нам вперед руху немає. Час навести елементарний правовий порядок у всіх сферах життєдіяльності держави і суспіль-

ства, бо знову прийдеться йти на Майдани, а потім на війну, де будуть гинути наші кращі сини і доньки через політичні прорахунки керманичів, яких Український Народ найняв на роботу.

Ось така гірка правда, яку треба чесно визнати і рухатись в сторону західних демократій, які сьогодні стоять поруч з нами у боротьбі зі збоченою росією.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

**ОСОБИСТА ЗАЯВА
ДОКТОРА ПЕТРА МИРОНЕНКА,
АКАДЕМІКА-ЗАСНОВНИКА АПН УКРАЇНИ.**

6-го червня 2022 року.

Патріарх Філарет закликає УПЦ МП, ПЦУ та Київський патріархат об'єднатися з метою утворення єдиної помісної православної церкви з патріархом на чолі.

Із Заяви Філарета:

«Як найстарший за хіротонією та за віком архієрей Православної Церкви, ініціюю скликання Всеукраїнського помісного православного собору, в роботі якого взяли б участь представники всіх трьох гілок українського Православ'я. На мою дум-

ку, цей собор має прийняти рішення про об'єднання в єдину помісну апостольську Українську Православну Церкву з патріаршим управлінням та проголосити повну автокефалію. Перед тим закликаю представників Церкви зустрітися для обговорення регламенту собору та визначення дати його проведення».

На превеликий жаль мій давній старший товариш і земляк Патріарх Філарет (Денисенко Михайло Антонович) не правий і з точки зору канонів, і з точки зору законодавства України, і з точки зору моралі.

З 1992 року шановний Патріарх після Харківського розколу повів УПЦ КП до автокефалії і 6-го січня 2019 року Православна Церква України отримала від Вселенського Патріарха Томос на автокефалію.

Філарет посів гідне місце Почесного Патріарха ПЦУ і постійного члена Синода, що було і є визнанням його заслуг. На цьому треба було поставити крапку в цій історії, але через короткий термін Почесний Патріарх Філарет добровільно вийшов із ПЦУ і об'явив про відновлення УПЦ КП, що було не чесно з моральної точки зору.

Щодо об'єднання православних церков в Україні сьогодні, про що заявив Почесний Патріарх Філарет, а саме дотепер він має цей статус в документах ПЦУ, то треба звернути увагу на позицію Вселенського Патріархату, який заявив про єдину помісну православну церкву в Україні – ПЦУ.

Інших канонічних православних автокефальних церков в Україні не існує, а тому заява автори-

тетного ієрарха Філарета є канонічно хибкою і не доречною на фоні війни, яку розв'язала збочена Росія на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Україна є канонічною територією Православної Церкви України і на цьому етапі розвитку православ'я в Україні треба зміцнювати ПЦУ, а не розхищувати, що фактично пропонує Почесний Патріарх Філарет.

УПЦ Московського Патріархату за Постановою Верховної Ради України вже не повинно існувати як церкви ворожої держави. УПЦ МП фактично діє в Україні з дозволу влади і в інтересах держави-агресора, про що «не відомо» лише політичному керівництву України.

Мені прикро, що Почесний Патріарх Філарет, який присвятив своє життя служінню Українському Народові, а зараз, коли Україну роздирає скажена росія, не зміг впоратись зі своїми емоціями і відірвався від реального життя і суспільства, і церкви, яку він привів до автокефалії.

Будувати Україну треба з відкритим серцем і з холодною головою, а не з емоціями і образами.

Бажаю Почесному Патріарху покірно повернутися в лоно Православної Церкви України, де його чекають як старійшого ієрарха і вчителя, а не розкольника.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

7-го червня 2022 року.

104-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Вчора відбулась розмова з колегою, який запитав мене: «Чому ти не відмазав синів від армії?»

Мої сини майже від народження зростали на росії, де я ходив у москалі 25 років. Зростали в родині, де пращури козацького давнього роду, які завжди стояли на захисті своєї землі і своєї родини. Вдома у нас завжди лунала Українська Мова і синам прищеплювалась любов до України.

У 1991 році у нас не було вагань щодо переїзду в Україну, де могили наших пращурів і де мають народжуватись мої онуки.

У 1993 році переїхав до Києва старший син Віталій, а у 1994 році я з дружиною і молодшим сином Сергієм приєднались до Віталія, який здобував вищу освіту.

Так почався Київський період нашої біографії.

В Києві народились троє онуків. Старший закінчив університет та поступив до аспірантури, молодші вживають заходів щодо вступу до вишів.

А відповідь колезі щодо «відмазання» синів була такою: «Синів можна відмазати, а що робити з Україною, яка сьогодні в біді?»

Мій Дідусь, який виховував мене від народження, жив у крайній хаті в селі Петрівка Слав'янського району на Донеччині, розповідав про обов'язок того, хто жив у крайній хаті. «Моя хата з краю – я першим ворога стрічаю». Біля нашої хати традиційно висів колокол.

Тому у нашій родині генетично немає іншого вибору, як зустрічати збочену росію в строю. Сьогодні ми у своєму строю: я пишу щоденники, молодший боронить зі зброєю, старший сприяє забезпеченню команди молодшого.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №391/2022

В И Т Я Г

Про відзначення державними нагородами України

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі постановляю:

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня

МИРОНЕНКА Сергія Петровича – лейтенанта

Президент України

В.ЗЕЛЕНСЬКИЙ

4 червня 2022 року

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

8-го червня 2022 року.

105-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

ІЗ МОГО ЩОДЕННИКА.

Отримав велику кількість привітань з нагоди нагородження молодшого сина Сергія «Орденom за мужність III ступеня». Дякую щиросередно всім Друзям і Колегам за теплі слова!

У 2014-2017 роках наша родина щодня чекала сина з фронту. Сергій і його побратими боронили Україну в районі Краматорська, де він народився. Сьогодні син з побратимами захищає нас з Вами від скажених істот зі збоченої росії, що прийшли на нашу землю задля знищення всього Українського.

З першого дня повномасштабної війни, з 24 лютого 2022 року, бажаю наших воїнам боронити Україну з холодною головою без помсти, бо від помсти втрачається пильність під час бою з ворогом.

Можна описати майже все на відстані, а переживати щодня за синів, які боронять нас від ворога, дуже складно, а буває і нестерпно.

Після поранення в районі Бахмута я намагався дати поради синові, на що він сказав мені: «Тато!

Ти не знаєш мене в епостасі воїна. Все буде добре!»
На що я відповів: «Для мене ти завжди в одній іпостасі – син».

Майже мільйон батьків щодня чекають своїх синів з фронту Третьої світової війни, яку безпричинно розв'язала збочена росія на чолі з цинічним холоднокривним воєнним злочинцем путіним.

Смерть і прокляття на віки нашим ворогам!

Слава Українського Воїну!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

9-го червня 2022 року.

106-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання жити вільними серед вільних.

ІЗ ЩОДЕННИКІВ.

Моя Бабуся, яка народилась 9-го червня 1893 року, взяла мене на виховання 19-го липня 1951 року, на 9-й день від мого народження після смерті мами. Тому слово Бабуся для мене вище слова Матуся, бо взяти дитину на виховання у такому віці і присвятити своє життя онукові – це героїзм, який я ціную дотепер.

Можна було б не виставляти на публіку особисті спогади, але попередні покоління повинні передати свої погляди, думки і переконання наступним поколінням, бо інакше переривається зв'язок, чого добивалась радянська система, що виховувала нащадків без роду і пам'яті – «совєтський народ».

Радянська система, що й досі існує на росії, загнала народ в казарми, де головною ідеологією був і є великодержавний шовінізм, направлений на приниження та знищення свого народу, який і досі є генетично надломленим і знадобиться не одне покоління для виправлення хребта до рівня прямоходячих і самостійно мислячих «Homo Sapiens».

Після війни, яка завершиться Перемогою Українського Героїчного Народу, громадянському суспільству треба вжити надзвичайних заходів щодо повної ліквідації всього радянського в Україні, що на жаль присутнє в усіх сферах життєдіяльності і держави, і суспільства.

Неодноразово протягом років наполягаю на політико-правовій ліквідації опозиції до держави, яка привела Україну до Майданів та війни. Це треба зрозуміти всім нам, бо через невеликий проміжок часу все повернеться до Майданів і війни.

Толерантність Українського Народу дійшла стану байдужості до діяльності внутрішніх гнид, які розхитують державу і суспільство на угоду збоченої росії до громадянського протистояння, а то і повномасштабної війни, як це сталося зараз.

Причини і наслідки війни нам ще належить вивчити і надати політико-правову оцінку, що не буде на користь політичній владі, що протягом 30 років умовної незалежності не одноразово була одночасно і опозицією до держави.

Опозиція до держави – це суто український феномен, який вийшов із радянської системи і не подоланий досьогодні, що має трагічні наслідки для Українського Народу і державотворення.

Повторюсь, але це треба робити задля майбутнього.

Всі наші президенти, без виключення, не займались будівництвом держави, а лише латали радянську систему: реформували та перебудовували, що нічого спільного з державотворенням не мало.

Всі наші президенти, без виключення, грали і піддавки з росією, яка протягом 30 років марила окупувати Україну, що і стало можливим у 2012 році, коли керівники силових структур були замінені на громадян росії, а система допуску до державної таємниці фактично зруйнована до такого стану, що й досі цю функцію виконує телефон, що вкрай небезпечно.

Треба чесно сьогодні визнати, що без допомоги США і союзників Україна була б окупована збоченою росією. Низький уклін Американському народові і союзникам, які стали поруч з нами у тяжкі часи війни.

Сьогодні весь цивілізований світ визнав героїзм Українського Народу, який постав проти терористичної держави-агресора і захистив демо-

кратичний світ від намірів росії, якою керують ординські варвари з ментальністю азіатсько-деспотичного типу.

Світ, нарешті, визнав те, що було відомо: росія не є цивілізованою державою, а її народ є збоченими рабами своїх керманичів, методи керівництва яких не змінились з часів Орди, яка заснувала цю варварську державу.

Збочена росія має зникнути з мапи Землі, бо інакше все піде колом на цирковій арені в 13 метрів, де дресировані коні та інші брати наші менші, які значно розумніші і гуманніші за російське збочене народонаселення, під керівництвом дресировщиків показують світові свої здібності.

Циркова арена у 13 метрів може стати постійним місцем діяльності більшості народів світу, якщо сьогодні остаточно не приборкати збочену росію, а за нею і інші тоталітарні держави, що чекають завершення війни, яку розв'язало російське збочене народонаселення на чолі з цинічним холоднокрівним воєнним злочинцем путіним та його оточенням, яке вже готове тікати з кремля, але розуміє, що втеча може статися лише через крематорій, бо державна влада на росії збудована за принципом концтабору.

Толерантний Український Народ і воєнно-політичне керівництво Української держави мають терміново вжити надзвичайних заходів щодо повалення прорадянської системи влади та приступити до будівництва Української Держави на нових ідеологічних принципах.

Правова демократія, де всі рівні перед законом і закон однаковий для всіх, без винятку, має стати фундаментом для майбутньої моделі суспільно-державного устрою.

Вченим і викладачам, які ще живуть у парадигмі наукового комунізму з «братнім» російським народом, час відійти в сторону і зайнятись самосвітою, а не заважати державотворенню на стороні опозиції до держави.

Тих, хто добровільно не складе ідеологічну зброю проти України, треба ліквідувати у політико-правовий спосіб, бо державне будівництво – це не гра у пісочниці.

9-го червня 1893 року народилась моя Бабуся, яка навчила мене бути мужнім і вільним. Завжди говорили з Дідусем: «Ти залишишся один і вчись управляти собою, що це є самим складним заняттям у житті, бо обставини можуть зламати не лише душу, а й хребет».

З вдячність і глибокою повагою згадую свою Бабусю, яка була і є прикладом для мене. Я й досі подумки раджусь з нею у складні періоди свого життя. Саме зараз є такий період не лише мого життя, а й всього Українського Народу, який захищає цивілізований світ від збоченої росії.

Бути вільним є надзвичайно важко, бо обставини і люди, які ці обставини створюють, часто-густо намагаються нагнути хребет вільного до землі. Більшість людей є слабкими і винити їх за це не треба, бо вони не мали школи, де виховують вільних і сильних духом.

Шановні Колеги, Друзі, Учні!

Вчиться керувати собою кожної секунди, бо від цього залежить Ваша стійкість перед долею, що підносить важкі, а часом і трагічні уроки життя.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

СПОГАДИ ПРО МАЙБУТНЄ.

9-го червня 2022 року.

Багато інформаційного часу приділяється варіантам і змісту зустрічі Президента України Володимира Зеленського з главою кремля путіним.

Під тиском суспільства Володимир Зеленський зрозумів, що в очах воєнного злочинця путіна крім пустоти нічого він не побачить. Це вже добре.

Наступна фаза прозріння: з путіним домовлятися без посередників не можна ні про що.

Кінцева фаза цієї ідеї фікс: готувати онлайн-зустріч з тілом путіна на його похованні, бо всі інші варіанти не будуть мати жодних правових наслідків, бо росія обдурить, як це було з Будапештським Меморандумом від 5-го грудня 1994 року.

Прозріваємо швидше, бо за вікном війна.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

10-го червня 2022 року.

107-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Переглянув останні світові Новини.

З 24-го лютого 2022 року Україна стала Центром глобальної політики, де Український Героїчний Народ захищає демократичні цінності цивілізованого світу від варварської збоченої росії, яка видає із себе велику державу, а на справді є гнилою територією, де живуть ординці з мутованою генетикою і зайвою хромосомою, як стверджував їхній міністр культури.

Міністри оборони цивілізованих держав радяться щодо військової допомоги Україні до стану здатності перемогти росію вже у цьому році.

Президент Джо Байден вилетів до Європи для участі в самітах щодо України, де вироблятимуть спільні стратегічні рішення щодо економічного повалення збоченої росії та перемоги України у війні за демократичні цінності.

Третя світова війна увійшла у завершальну стадію.

Треба планувати мирне життя вже зараз, бо після перемоги над варварською росією не можна допустити політичного і психологічного вакуума, що часто-густо призводить до втрати темпу розвитку.

Політична конструкція держави має бути готовою для громадського обговорення та прийняття на Національному референдумі. Влада в Україні належить Українському Народові і народів вирішувати подальшу долю держави, яку протягом 30 років наші керманичі кидали у 12-ти бальні шторми глобальної політики від росії до європи, та приводили до Майданів і війни.

Час відійти від прорадянської політичної системи та фундаментально зайнятись будівництвом України, а не знаходитись у постійному стані реформування та перебудови, що відбувалось 30 років поспіль.

Моє бачення політичної конструкції України:

Форма правління – Республіка.

Модель державно-суспільного устрою – Правова демократія.

Державна ідеологія – Класичний лібералізм.

Загальна ідея – Обмежена держава і особиста свобода.

На цьому фундаменті можна виписати Концепцію державного будівництва в Україні.

Готуємось до мирного часу.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

10 червня 2022 року.

ПРОЗРІННЯ ЗАХОДУ.

США і союзники вже більш адекватно почали розуміти ментальність народонаселення збоченої росії, але ще знаходяться у розових окулярах щодо здатності воєнних злочинців на чолі з цинічним холоднокривним канібалом путіним порушувати гуманітарне право, яке на росії ніколи не виконувалось, бо варвари з азійсько-деспотичним психотипом можуть лише вбивати, гвалтувати і знищувати все навколо себе заради забави.

СПОГАДИ.

Минуло п'ять років.

НАШІ ПОЛІТИКИ ГОДЯТЬСЯ ЛИШЕ ДЛЯ БІГУ НА 100 МЕТРІВ.

10 червня 2017 року.

100-метровщики мають навчитись бігати на довгі відстані.

Наші політики видихаються вже на 400-метровій відстані.

Без стратегічного планування на 20 років з детальним поетапним планом розвитку держави нічого не вийде.

**ПОЛІТИКОЮ ТРЕБА ЖИТИ,
А НЕ ГРАТИСЯ НЕЮ.**

**СПОГАДИ.
10 червня 2015 року.**

Статус регіонів України.

Треба закінчувати гратися зі статусом регіонів України.

Кравчук догрався з АР Крим, Янукович намагався надати Донбасу теж автономію.

Для України всі відхилення від унітарної держави будуть мати трагічні наслідки.

Треба політикам ходити по своїй рідній землі, а не гратися у демократію через призму московії-орди.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

11-го червня 2022 року.

108-й день Третьої світової війни, що розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільним серед вільних.

Переключився на мирний лад задля підготовки Концепції політичної конструкції Української держави.

Після війни ми маємо терміново переформатувати суспільно-державний устрій з прорядянського тоталітарного на демократичний, бо до цивілізованого світу нам треба входити в іншому суспільному форматі.

Протягом 30 років політичне прорядянське керівництво України не вживало заходів щодо будівництва демократичної, правової, соціальної держави, як це задекларовано в Конституції України.

Два Майдани і війну ми маємо через нездатність керманичів відстоювати національні інтереси держави і Українського Народу.

Саме час визнати помилки у державотворенні і рухатись далі: від збоченої росії до західних демократій.

Але є одна велика проблема: всі керманичі перед приходом до влади і складання Присяги на вірність Українському Народові клянуться у намірах будувати демократію, а після Присяги всі, без ві-

нятку, стають на шлях узурпації влади і забувають про демократію і право, що швидко замінюють політичною доцільністю.

Прикро, але це правда, яку треба знати кожному громадянину України, який делегує частину своїх повноважень владі, бо саме Український Народ є джерелом влади в Україні.

Конструкцію держави треба збудувати таким чином, щоб у політичних керманічів, урядовців і депутатів всіх рівнів не виникало бажання влаштовувати своє життя за рахунок платників податків і при цьому не нести відповідальності за скоєне, що призводить до трагічних наслідків для Українського Народу через війну, де гинуть наші сини і доньки.

Система противаг і стримувань, що давно діє в державах західних демократій, ніяк не приживається в Україні, бо кожний президент гвалтує Конституцію як заманеться: то ми президентська республіка, то президентсько-парламентська, то знову президентська, то парламентсько-президентська, а *de-facto* всі президенти будували президентську республіку з елементами монархії, де всі гілки влади підпорядковувались президентові, який не є гілкою тієї самої влади, що є неприпустимо у демократичній республіці.

Тому з цією правовою анархією треба закінчувати, бо можна втратити і державу, і звести нанівець Український Народ, який сьогодні захищає демократичний світ від збоченої росії.

Російське народонаселення здатне лише вбива-

ти, гвалтувати та знищувати все навколо себе заради забави, бо є гідним нащадком Орди з азійсько-деспотичним типом ментальності, яка мутувала за віки до рівня поведінки скажених істот, що проявилось повною мірою у цій жахливій війні.

Збочена росія пійшла війною на слабшого. А слабшими ми стали завдяки нашим політичним керівникам, які постійно ділили владу замість того, щоб будувати сильну демократичну Україну.

У 2008 році у нас був історичний шанс отримати статус кандидата у члени НАТО і Томас на автокефалію Української Православної Церкви Київського Патріархату. Але збочена росія вжила всіх заходів задля недопущення такого розвитку подій в Україні, яку планувала окупувати.

З 1994 року я мав честь брати участь у перших кроках державотворення: із республіки *срср* треба було переходити у стан незалежної держави.

Якщо хтось вважає, що після 24 серпня 1991 року ми стали незалежною державою, то це велика помилка. Державу будують десятками років, а у нашому випадку ми ще не приступили до такого будівництва, бо й досі не маємо стратегії розвитку незалежної, демократичної, правової держави через брак державників, які мають стати постановщиками стратегічних завдань на перспективу.

У 1945 році Японія приступила до будівництва держави з урахуванням всього найкращого і нового, що було у світі на той час. При цьому Японія зберегла свій національний фундамент: менталь-

ність, традиції, культуру. Кожний новий проект з будь-якої галузі приймався за умови моделювання етапів впровадження і результату.

Мій добрий товарищ Отару Ідеміцу, батько якого, Акіра Ідеміцу, брав участь у відбудові держави з 1945 року в команді Прем'єр-міністра того часу, з гордістю розповідав мені, що Концепція розвитку Японії, що прийнята у 1945 році за участі його батька, дії дотепер.

В Україні за одну ніч можна змінити форму правління і згвалтувати Конституцію на угоду політичній силі чи ворожій росії, що через опозицію до держави розхитувала суспільний лад до стану Майданів, а з 2012 року, після заміни керівників силових структур влади на громадян росії, до окупації всієї України.

Все це засвідчує те, що владу ми мали не проукраїнську, а прорадянську, яка слугувала не Українському Народові, на превеликий жаль.

Тому в Україні і Українського Народу вже немає іншого історичного вибору, як негайно приступити, нарешті, до будівництва держави та перервати постійнодіючий процес реформування та перебудови, що нічого спільного з державотворенням немає.

Лише знання правди і чесні наміри щодо України і Українського Народу приведуть нас до цивілізованого світу з темряви тоталітарної системи ординського типу.

Закиди державам західних демократій з приводу небажання деяких їх них підтримати Україну в

намірах щодо вступу до ЄС і НАТО не мають під собою політико-правового підґрунтя готовності України до вступу, бо рівень політичної і економічної корупції не витримує жодної критики.

Сьогодні, під час війни, політичні керманичі маніпулюють доброю волею західних демократій і намагаються продавати рішення щодо прийому до ЄС і НАТО.

Вступати треба, про що я пишу протягом багатьох років, але й виконувати вимоги держав західної демократії теж треба.

Керманичам час зрозуміти, що за квиток у транспорті західних держав треба платити, бо за халяву буде суворий штраф. Нам треба зріти і у першу чергу нашим політичним керівникам, які часто вважають себе безгрішними і вчиняють таке, що простому громадянину стає гидко від того, що обрав собі таку владу.

Рухаємось вперед, бо позаду збочена росія.

Звертаюсь до Колег з великим проханням долучитись до розробки пропозицій до Концепції політичної конструкції Української держави, бо саме нам треба це зботити і саме зараз, бо, як сказав мій старший син Віталій: «Гниди знову, як після Майданів, захоплють владу після повернення із-за кордону, куди втекли під час війни».

Конституція України не повинна бути декларацією намірів, а стати, нарешті, Основним Законом прямої дії.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

МИНУЛО СТО ВІСІМ ДНІВ ВІД ПОЧАТКУ ВІЙНИ.

11-го червня 2022 року.

Громадянам збоченої росії надають громадянство України поза законом, чи закон в Україні не для всіх.

Це що? За вікном війна, а на Банковій штампують громадянство збоченим росіянам.

З пісочниці на державну службу треба пройти щаблі зросління, бо інакше не можна. Інакше знову Майдани і війна.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

3-го березня 2022 року.

РОСІЯНИ – НЕ ЛЮДИ

Сьогодні послухав лідерів, політиків, політологів, журналістів, які намагались пояснити Українському народові, що це не населення росії воює, а російська влада.

Наші лідери кажуть, що знають росію і ментальність росіян.

Не маю бажання ображати лідерів, політиків, політологів і журналістів, які «знають» росію і росіян, але зазначу таке:

1. Нічого вони не знають ні про росію, ні про росіян, бо це окрема популяція людиноподібних істот, які здатні вбивати жінок, стариків, дітей просто заради забави.

2. Путін надав наказ змінити владу в Україні. А хто сьогодні вбиває Український народ? Вбивають військові, які вчора були простими громадянами, а сьогодні заради забави за гроші звіряче вбивають Український народ.

3. Росіяни всі однаково психічно хворі і це треба добре розуміти. Вони одягли костюми і краватки на гниле тіло і хвору душу.

4. Росію і росіян можуть знати ті, хто десятки років жив поруч з ними і розуміє їхню психологію, їхню ментальність, яка не змінилась з часів заснування Ордою московського князівства.

5. Український народ має зрозуміти, нарешті, що росіянин на нашій землі повинен бути або мертвим, або вигнаним на росію.

6. Український народ має зрозуміти, нарешті, що в Україні є опозиція до нашої держави і ця опозиція має бути ліквідована. Вичистити всю проросійську гидоту, бо наша толерантність вже довела державу до краю, за яким лише прірва.

7. Під крилом політичної влади діють проросійські партії і російська церква, які мають бути заборонені. Наша слабкість породила війну проти нас.

8. Нас не навчили Майдани 2004 і 2014 років. Нам обов'язково треба було дочекатись війни, щоб прокинутись і зрозуміти те, що вже давно відомо: росія – наш вічний ворог і ніколи не була нашим другом, а тим більше одним народом.

9. Наш Український народ генетично сильний, але за 300 років поневолення забув про це.

10. Сьогодні ми прокинулись остаточно і добре б не заснути знову після війни, яку ми обв'язково подолаємо. Подолаємо зі значними жертвами.

11. Вже сьогодні треба думати про майбутній державний устрій і політичний режим, бо й досі живемо за радянськими кальками і з радянською, ментально, владою.

12. Український Народ гідний жити разом з цивілізованим світом, але для цього треба назавжди скинути радянські кайдани з ніг, з рук і з мізків.

Перемога буде на нами!

Слава Україні!

Героям Слава!

3-го березня 2022 року.

20.20 за Київським часом.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

12-го червня 2022 року.

109-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Звертаю Вашу увагу на думку експерта Андрія Жданова, який знає військову справу на стратегічному рівні.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: «ФАКТОР РАПТОВОСТІ».

Весь світ криком попереджав, а у нас виник фактор раптовості.

Дві бригади ЗСУ не впорались з вузьким перешийком з Крима? У це може повірити лише кухарка леніна, яка збиралась керувати державою.

Таке могло трапитись через пряму вказівку не чинити опір. Іншими словами: державна зрада на самому високому політичному рівні.

Тому цю справу має розслідувати не парламентська спеціальна комісія, а Міжнародний Суд в Гаазі.

Опозицію до держави треба негайно ліквідувати у політико-правовий спосіб, бо інакше все піде колом до Майданів і війни.

Треба уважно вивчити дії бригадного генерала СБУ Андрія Наумова, який втік з України за декілька годин до війни і мав високу ступінь допуску до

державної таємниці. І не лише до державної таємниці, а й до фінансів....

Система оформлення допуску до державної таємниці в Україні доведена до такого безладу, що треба відправляти у відставку з одночасним припиненням до кримінальної відповідальності за державну зраду у період війни керівників високого рівня.

Держава – це не пісочниця у дворі.

Після війни належить вжити надзвичайних заходів щодо приведення до правового порядку всю систему влади, без виключення.

Війна прийшла у наш дім саме через розбалансування державного управління на стратегічному рівні, чим і скористалась збочена росія.

На останок згадаю один доречний вислів: «У нас таємне не те, що таємне, а те, як ми будуємо державу».

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Захоплення Херсона: військовий експерт пояснив, чому все сталося так швидко.

Ліквідацію інженерних та мінно-вибухових загороджень на адміністративній межі з окупованим Кримом потрібно розслідувати на рівні парламентської спецкомісії

Військовий експерт Олег Жданов заявив, що на початку повномасштабного російського вторгнен-

ня окупанти зуміли швидко захопити Херсон, оскільки на межі з окупованим Кримом були ліквідовані мінні поля, а війська не могли втримати масованого наступу ворога.

За словами експерта, українські війська дали бій окупантам, але швидко були розгромлені.

«Там була у нас артилерійська бригада і механізована бригада. Вони дали бій, але сили противника були набагато більшими. Я думаю, що фактор раптовості і фактор масованості вогневого удару зіграв свою роль. Що стосується інженерних та мінно-вибухових загороджень... гадаю, що тут треба проводити розслідування, причому цілком можливо, що навіть на рівні парламентської комісії», – заявив Жданов.

Військовий експерт переконаний, що необхідно з'ясувати, «чому і найголовніше, хто дав команду на зняття всіх цих інженерних та мінно-вибухових загороджень».

Жданов стверджує, що наявність мінних полів підтверджують його розмови з енергетиками, які обслуговували лінії електропередач на межі із Кримом.

«Я точно знаю, що були мінні поля, бо я розмовляв з енергетиками. Коли вони їздили обслуговувати лінії ЛЕП, які колись підривали в районі Криму, їх не допускали самостійно наближатися до ліній, їм давали супроводжуючого. Їм пояснювали, що там мінні поля, і можна підірватись», – наголосив він.

Нагадаємо, нещодавно секретар Ради національної безпеки та оборони Олексій Данілов відповів на питання, чому вороги окупували південь.

СПОГАДИ.

12-го червня 2022 року.

Згадав про це тому, що системно подавав такі пропозиції до РНБО, але наші відповідальні особи чекали 500 тис. військ збоченої росії і дочекались.

ПРОПОЗИЦІЯ ДЛЯ РНБО.

12-го червня 2017 року.

Росія веде проти України жорстоку інформаційну війну з метою ідеологічної окупації.

Україні слід об'явити повний бойкот всій російській інформації. Для України росія має стати білою плямою на мапі Землі.

Лише закриття українського інформаційного простору від росії стане вагомою протидією російській антиукраїнській пропаганді.

Інформаційна війна завжди передуює повномасштабній війні і це є класика, якою не можна нехтувати.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

13-го червня 2022 року.

110-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

МІЙ РІДНИЙ СЛОВ'ЯНСЬКИЙ РАЙОН ДОНЕЧЧИНИ: ПОПЕРЕДУ ОАЗИС ЧИ ПУСТЕЛЯ?

У 1991 році я мріяв повернутися на Батьківщину, де могили моїх пращурів, де навчався мудрості у своїх Бабусі і Дідуся, та бігав босими ногами по рідній землі.

Коли я представлявся при знайомстві, то говорив так: «Народився у селі Петрівка на день Петра і Павла і назвали мене Петром».

Село Петрівка, що сьогодні з «легкої» руки недолугого бюрократа називається Майдан, знаходиться на межі Харківської і Донецької областей (на час мого народження – Сталінська область). У старі часи там дружньо проживали німці і українці, а головою громади був німець Еп. Село процвітало і мало хто мріяв поїхати у пошуках кращого життя.

Мій Дідусь, Мироненко Михайло Іванович, 1885 року народження, старинного козацького роду, працював до 84-х років, що засвідчила обласна га-

зета як про старішого працівника області. Вийшов на пенсію і через півроку покинув цей світ. Бабуся пережила Дідуса на 13 років 2 місяці.

Мені поталанило бути від народження поруч з мудрими людьми, від яких я намагався отримати знання поколінь і розуміння життя, що дало незламну міць у непростих перипетіях долі. Постійне спрямування до навчання і уміння управляти собою стало моїм другим «Я», за що щиро дякую моїм рідним, які присвятили мені останні роки свого життя.

У селі Петрівка Слов'янського району на Донеччині було понад 500 дворів, де молодь народжувала дітей і мріяла про світле майбутнє, яке обіцяли нам більшовицькі керманичі, а насправді загнали весь народ у казарми і темряву, що призвело сьогодні до війни.

Війна почалася не сьогодні, а дуже давно і на рівні подавлення Української ідентичності і ментальності вільного народу, який завжди стояв на захисті своєї землі і родини, про що зараз пишуть в країнах західної демократії, де нас зовсім не знали і не очікувати героїчного захисту свого рідного на рідній землі.

В наші голови намагались вмонтувати ідею про спільний слов'янський народ. І де цей «спільний» народ сьогодні? На нашу землю прийшли істоти, яким не знайомі ні гуманітарне право, ні право війни, ні елементарні поняття людських відносин, прийшли варвари без роду і пам'яті. Прийшли раби покоряти вільний народ.

Московити-росіяни, а ментально – ордниці, споконвіку мріяли знищити Україну докорінно, до останнього вільного Українця, бо поруч з нами у збоченої росії розвивався комплекс неповноцінності, що призвело до генетичного збою, після чого виник новий підвид приматів – скажені істоти, які здатні лише вбивати, гвалтувати і знищувати все навколо себе заради забави, бо на інше, прогресивне, не здатний цей підвид приматів.

В селі Петрівка була школа з часів німецького панування, де навчалися мої пращури. Постбільшовики вирішили зруйнувати школу, але це було настільки фізично важко, що знищували міцні стіни декілька місяців, бо будували школу на віки, а не до першого дощу.

Школи, де навчались мої пращури, не стало, молодь поїхала шукати краще життя і дворів у селі тепер на багато менше, зникають цілі вулиці, а мешканці поступово переселяються до цвинтара.

До села Петрівка, де я народився у 1951 році, сьогодні сунеться армада скажених росіян з боку Барвінково Харківської області і Ізюма в сторону Слов'янська. Суниться темрява, за якою залишається пустеля.

У 1969-1971 роках я проходив строкову службу в пустелі Каракуми, де літом увечені при температурі 30 градусів замерзали, бо вдень 50.

Запитував місцевих старців: «Так завжди було

на цій землі?» Старці відповідали: «Тисячу років тому тут були оазиси, а після приходу варварів, які все знищували і вбивали людей, поступово насувалась пустеля. Пустеля – це наслідок діяльності диких людей».

Радянські керманічі привчили називати народ Середньої Азії чурками, а ці «чурки» 3000 років тому збудувати Регістан і Бухару, мали свої бібліотеки і дослухались слова мудрих людей на своїй землі, яку варвари з Півночі поступово перетворили у пустелю.

На пам'яті лише мого покоління спостерігається знищення народів і земель, що захопила орда-московія-росія. Від Кушки до північних морів і від Балтійського моря до Далекого Сходу залишається велика казарма у пустелі.

Пустеля може поглинути і Україну, якщо сьогодні не зупинити скажених істот на нашій землі. Пустеля може з'явитись і там, де зростає байдужість.

У селі Петрівка, де я народився, люди були заможні і добрі, завжди були готові боронити свої землі і свої родини, бо більшовицька ідеологія не зайшла міцно у свідомість людей, які жили своїм окремим світом – світом миру і добра.

Сьогодні на мапі України вже немає села Петрівка, але залишилась генетична пам'ять і мрія про вільну заможну Україну.

Школу у сусідньому селі Привілля, де я здобував середню освіту, розбомбили рашисти, коров-

ники і птичники, куди я бігав малим, розбомбили скажені істоти, бо для них це були стратегічні військові об'єкти.

Збочена росія не здатна знищити вільний народ, бо підвид приматів – скажені істоти ніколи не зрозуміють мрії прямоходячих людей. Та і мрія у них примітивна: напиться, згватували і стати гарматним м'ясом на війні.

Наша мрія має бути єдина: знищення збоченої росії і розбудова квітучої України, бо інакше – пустеля.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ЗРАДНИКИ.

13-го червня 2022 року.

Бандура Володимир Володимирович

Дата обрання мером м. Святогорська: 25.10.2020

Громадянин України, народився 15.07.1990 р., освіта вища, член ПОЛІТИЧНОЇ ПАРТІЇ «ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА – ЗА ЖИТТЯ», місце проживання: м.Святогірськ, Донецька обл.

Перейшов до ворога.

І таких під час війни виявилось значно більше статистичної похибки.

Опозиція до держави, про яку я пишу і майже кричу понад п'яти років, має бути терміново ліквідована у політико-правовий спосіб.

Треба було дочекатись війну, щоб зрозуміти те, що давно проявилось у своїх діях проти України.

Питання до Контррозвідки СБУ:

1. За рахунок платників податків ви не виконуєте основну функцію державного органа влади – не боронити Україну від внутрішніх ворогів, що працюють на росію.

2. Можливо ви працюєте на іншу державу, коли в Україні під час війни скільки зрадників, через що здаються ворогові цілі міста і села та гинуть наші воїни за наводкою зрадників.

3. Хліб, який вам подають Український Народ, треба відробляти чесно або йти у відставку.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

14-го червня 2022 року.

111-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського народу за бажання бути вільними серед вільних.

12-го червня Президент США Джо Байден привітав російське народонаселення з днем росії

та відокремив воєнні злочини кремлівців від «мирного» народу. Джо Байден у своєму поважному віці з понад 50-річним політичним досвідом має добре знати історію походження росії від Орди та розуміти ментальність народонаселення, яке ніколи не було цивілізованим і марило про захоплення України та інших земель і народів задля «величі», що поселилась у патологічно хворих мізках скажених істот, які сьогодні вбивають і гвалтують мій народ лише через те, що ми вільні.

Джо Байден у своєму поважному віці не зрозумів того, що світ змінився на глобальному рівні і людство увійшло у цифрову цивілізацію, де не залишилось місця дипломатичним реверансам з минулого. Сьогодні політичні реверанси мають негативні відтінки та сприймаються ворогом за слабкість, що є правдою.

Настає час Правової диктатури (Правової демократії, як кому подобається), де треба все називати своїми іменами і проголошувати діагноз в очі, бо брехня в політиці дуже дорого коштує і народам, і політичним керманічам.

Глобальний світ став на гостре лезо цивілізації і може зірватися у прірву та перетворити Землю на пустелю через нездатність політичних керманічів до сприйняття реальності, у якій опинились прямоходячі Homo Sapiens.

В Інституті мозку, де я мав честь протягом трьох років слухати видатних вчених, зрозумів одну дуже важливу річ: без системного моделювання процесів та здатності управляти собою як на рівні

особистості, так і на рівні держав, не може бути еволюції ані людини, ані держави.

Прогресивне людство так захопилось штучним інтелектом, що не помітило цілий пласт, де знаходяться людиноподібні істоти, що здатні знищити тих, хто захопився штучним інтелектом.

Багато вчених з нейропсихології і нейробіології вже б'ють на спалах і попереджають людство про насування ментальної пустелі з боку відсталोї частини цивілізації, що може призвести до глобальної катастрофи.

Джо Байден, який обраний президентом самої могутньої держави світу, не може не розуміти реальний стан речей щодо різного рівня розвитку держав і необхідності укріплення демократії, що сьогодні отримала від тоталітарної системи психологічний накаут, від якого треба швидко отямитись та вжити невідкладних заходів щодо реформатування та укріплення демократії Арістотеля до рівня Правової демократії (диктатури права), бо тоталітарні системи з психологічними збоченнями здатні розхитати цивілізацію до рівня хаосу з наступним зникненням.

У Президента США Джо Байдена є всі наявні інструментарії для приборкання збоченої росії, а цивілізований світ підтримає його, бо за справжнім лідером завжди йдуть однострої розумних і сильних.

Політичні реверанси відійшли у минуле і сьогодні треба негайно визначити напрями вироблення стратегічних рішень і швидко рухатись

вперед, в сторону ліквідації тоталітарних систем, бо тоталітарні системи зі своїм скаженим нутром можуть ліквідувати тих, хто не відмовився від політичних реверансів.

Президент США Джо Байден привітав з днем росії російське народонаселення, яке сьогодні вчиняє Геноцид Українського Народу лише за те, що ми вільні і бажаємо жити серед вільних.

Президент США Джо Байден не знає нічого про генетично збочене російське народонаселення, проти якого сьогодні постав Український Героїчний Народ за свою землю і свої родини, що є святом для кожного Українця.

Український Героїчний Народ вдячний Американському Народові і народам союзних держав за прозоріння щодо збоченої росії та допомоги Україні, але треба скоріше закривати штучний проект «росія», де є лише велика територія, на якій мешкають людиноподібні істоти з далекого печерного минулого.

Лише разом цивілізований світ на чолі зі Сполученими Штатами Америки може навести правовий порядок та вивести людство до наступного етапу розвитку, де немає місця тоталітарним системам.

Часу на роздуми вже немає, бо наступає ментальна пустеля з боку скаженої росії.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

15-го червня 2022 року.

112-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

УКРАЇНА ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ.

Сьогодні присвятив час Політичній конструкції Української держави після війни, бо Перемога над збоченою росією принесе нам не лише волю і радість, а й великі проблеми з державного будівництва, оскільки наші керманичі 30 років займались лише реформуванням радянської системи влади, а до будівництва демократичної, правової, соціальної держави, як це задекларовано в Конституції України, так і не дійшли.

Треба запросити на Національну нараду всіх наших пращурів від Трипілля, Русі, Козацької держави, Договорів і Постановлень Прав і вольностей Війська Запорозького (Конституція Пилипа Орлика) і дотепер задля розуміння самих себе, бо інакше знову радянщина у гіршій редакції.

Конституція України має стати Основним Законом України прямої дії, а не декларацією намірів, що de-facto замінена політичною доцільністю під керівництвом правлячої політичної сили.

Система стримувань і противаг має стати запобіжником задля недопущення політичної корупції на рівні гілок державної влади, що сьогодні є нормою з мовчазної згоди носія влади – Українського Народу.

Після війни Український Народ має укласти Суспільний Договір (Конституцію України), де детально прописати права і обов'язки всіх гілок влади таким чином, щоб жодний високопосадовець не мав можливості порушувати законодавство на свою користь.

Майдани і війна повинні остаточно пробити сталевий череп тих, хто вважає Український Народ своїми рабами, а владу – місцем для особистого збагачення.

Якщо ми йдемо в сторону цивілізованого демократичного світу, то треба починати будувати демократичну Україну, а не лише вимагати від демократичного світу прийняти нас у свій клуб такими, якими ми є. Так не буде. Шию і мізки треба добре почистити і бажано з хлором.

З моїх попередніх постів Ви, шановні Колеги, Друзі, Учні, зрозуміли, що я налаштований на зміни в сторону Диктатури права і Зовнішнього управління на термін одного покоління.

Мій особистий досвід показує, що ми самі не впораємось з нашими керманичами, які стали протягом 30 років незалежності гальмом для України у демократичному розвитку, що стає вже великою проблемою.

Цивілізований світ готовий прийняти нас у де-

мократичну родину, але без системної політичної корупції, що роз'їдає і державу, і суспільство.

Саме системна політична корупція довела державу до такого стану, що збочена росія скористалась нашою слабкістю і розв'язала повномасштабну війну.

Вчені світового рівня, які займаються вивченням мозку, впевнені у тому, що мозок Homo Sapiens працює на 100 % і це є правдою. Радянській «науці» було вигідно мати народонаселення з 5% дієздатного мозку, у чому нас переконували всі 70 років, та і дотепер.

Починаємо включати ще 95% мозку задля розуміння самих себе і свого місця у світі. Лише вільна людина здатна творити.

Будуємо обмежену державу з особистою свободою.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

16-го червня 2022 року.

113-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення в Україні, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

ВІЗИТ ТРЬОХ КРОТІВ З ЄВРОПИ.

Прем'єр-міністр Італії Маріо Драгі, канцлер Німеччини Олаф Шольц та президент Франції Еммануель Макрон здійснять візит до України 16 червня.

Офіційна мета візиту: підтримка України у війні зі збочено росією.

Погляди трьох лідерів старої Європи щодо України відомі своєю проросійською позицією, але вони вимушені сьогодні діяти спільно з США і союзниками по НАТО і ЄС у простистоянні з росією.

Тому візит трьох кротів можна очікувати позитивним на користь України, бо інакше вони отримують велику політичну «клізму» і від народу своїх держав, і від союзників по НАТО і ЄС.

Три кроти, які загнали самі себе у глухий політичний кут, шукають своє місце на території України, бо саме Україна сьогодні є центром цивілізованого світу, звідки почнуться глобальні політичні процеси, що змінять світ на далеку перспективу, де не буде збоченої росії.

Три кроти втрачають політичні позиції у своїх державах, бо відірвались від реального світу на користь збоченої росії. Всі, хто сьогодні спілкується з кремлем, атоматично попадає у чорний список нерукопожатих персон.

Україні треба твердо відстоювати свою позицію у перемовинах з трьома кротоми, бо їхній політичний стан хибкий. Після візиту до України вони вже матимуть єдину спільну думку з державами НАТО і ЄС.

Все буде добре.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

17-го червня 2022 року.

114-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення в Україні, де вчиняє геноцид Українського Народу.

**ПРИСВЯЧУЄ ЧАС МИРУ ПІСЛЯ ВІЙНИ.
ПОЛІТОЛОГІЧНІ СТУДІЇ.**

16-го червня в Європейському університеті за сприяння ректора Університету доктора філософських наук, професора, академіка АПН України Олени Іванівни Тимошенко відбулось представ-

лення моєї книги «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога», що видана Видавництвом Політія 25 квітня 2022 року у польових умовах.

Щира вдячність директору типографії Наталі Валентиновні Бігун, яка шукала папір по всій Україні і керувала друком.

Особлива подяка Щегельському Павлу Григоровичу, який здійснював макетування книги майже з колін. Кожного дня після 15 квітня Павло Григорович в режимі онлайн додавав мої нотатки і передавав до типографії, де 24 квітня був запущений друк книги.

За понад 10 років співпраці з типографією це був перший експериментальний випуск книги за такий короткий термін. У кожного на війні свій фронт і ми впорались із завданням.

Поруч з моєю книгою вийшли з друку:

- Науковий журнал АПН України «Суспільно-політичні процеси» № 19, що готувався до друку доктором політичних наук, професором, віце-президентом АПН України Горбатенком Володимиром Павловичем.
- Книга доктора історичних наук, професора, академіка АПН України Василя Ткаченка «Україна – росія: на рубежі геополітичного розлому», де я мав честь бути науковим консультантом.

Ідеологічний фронт надзвичайно важливий у боротьбі з ворогом, який намагається знищити Україну і Український Народ.

Сьогодні треба доносити правдиву інформацію про вічного нашого ворога – росію і збочене російське народонаселення, яке вбиває, гвалтує і знищує все, до чого торкається, бо ні на що інше не здатне споконвіку.

Саме про це йшлося при обговоренні моєї книги, де описано перші 60 днів війни (24 лютого – 24 квітня).

25 квітня 2022 року я передав книгу до типографії з попередженням своїм поважним читачам про те, що щоденник писався в емоційному стані. Але вже після випуску перечитав і дійшов висновку, що нотатки писались з холодною головою, бо навчався аналітичній справі протягом років у трьох навчальних закладах, серед яких один спеціалізований, а у 1994-1997 роках очолював інформаційно-аналітичну групу у Науковому центрі ГУР МО України, після чого був запрошений на роботу до Адміністрації Президента України.

Пишу про це тому, що молоді треба передати не лише свої знання, а ще і інструментарії для здобування знань через тяжку працю і велике бажання виконувати роботу якісно. Моє покоління не може відійти в сторону без добрих справ, чим будуть пишатися нащадки.

Ми є європейцями і наша задача стати кращими серед кращих, бо інакше немає сенсу жити. Лише велика мета є запорукою гідного результату своєї праці.

Дякую Колегам, Друзям, Учням, які поруч зі мною надихають на нові плани!

25 червня 2022 року передам до друку Другу частину книги «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни», де вже більше роздумів про майбутнє після війни, яка завершиться Перемогою України завдяки підтримці США і союзників по НАТО і ЄС.

Кожний із нас повинен в часи війни робити те, що вміє краще за інших. У кожного із нас має бути свій фронт, що наближає Перемогу над збоченою росією.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

ВСТУП УКРАЇНИ ДО ЄС.

17-го червня 2022 року.

Сьогодні Європа прийматиме рішення щодо України.

На війні рішення мають прийматися з космічною швидкістю, бо інакше можна програти і війну, і втратити швидкість.

Всі держави ЄС дозріли та прозріли щодо ролі України у захисті західної демократії. Європа про-

спала війну у Грузії 2008 року, війну в Україні 2014 року, а тепер має відробляти за свій летаргійний сон.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

СПОГАДИ

17 червня 2017 року.

ПУТІН І РОСІЯ.

Навколо Путіна згодом збудують паркан з колючого дроту без права перетину кордону цивілізованого світу.

Хто вважає, що після смерті путіна почнуться демократичні зміни на росії, той дуже помиляється.

Після путіна прийде інший путін і так до повного розпаду росії на мілкі протекторати, що перейдуть під зовнішнє управління.

Шлях росії – це класичний шлях імперії, моральний стан народонаселення якої збочений до стану скажених істот, що живуть у далекому минулому і не здатні до цивілізаційного адаптування.

Шкода, що у світі не знають росію. Росія – це споконвічне зло для демократичного світу, а для нас велика біда, що насувається і з середини, і зовні.

Будьмо пильними.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

18-го червня 2022 року.

115-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення в Україні, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Сьогодні навожу свою статтю від 1996 року, в якій намагався донести турботу про наслідки скорочення воєнної розвідки, де я мав честь працювати.

Це для розуміння ролі росії у знищенні України із середини через проросійських керівників.

Війна готувалась не вчора шляхом формування в Україні опозиції до держави, що не помічали наші проросійські спецслужби.

Сліпота і глухота воєнно-політичного керівництва держави довела Україну до Майданів і війни, чим і скористалась збочена росія.

Якщо сьогодні не виправити політичні помилки минулих років, то попереду буде коло на цирковій арені, де немає руху вперед.

Ми бажаємо увійти у цивілізований світ, але для цього треба стати цивілізованими.

Український Народ героїчно захищає демократичні цінності цивілізованого світу, але при цьому наші еліти живуть своїм паралельним життям, у якому не перетинаються з народом, який довірив цим елітам владу.

Вимоги ЄС треба виконати задля свого ж блага, а не противитись.

**ГРОМАДЯНИ РОСІЇ З 1 ЛИПНЯ
НЕ ЗМОЖУТЬ ПОТРАПИТИ
В УКРАЇНУ БЕЗ ВІЗИ –**

РІШЕННЯ УРЯДУ.

**ПРОЗРІННЯ
ЧИ БАЙДУЖІСТЬ ДО ДОЛІ УКРАЇНИ?**

З 2014 РОКУ НАШІ АНАЛІТИКИ КРИКОМ НАГО-
ЛОШУВАЛИ ПРО ПОВНЕ РОЗІРВАННЯ ДИПЛОМА-
ТИЧНИХ, ЕКОНОМІЧНИХ ТА ІНШИХ ВІДНОСИН, ТА
ЗАКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТІРУ УКРАЇНИ
ВІД ВСЬОГО РОСІЙСЬКОГО І ПРОРОСІЙСЬКОГО.

ЧЕКАЛИ ЧЕРВОНОГО ПІВНЯ.

**СКАЖЕНИЙ ПІВЕНЬ ПРИЙШОВ 24 ЛЮТОГО,
А СЬОГОДНІ ВЖЕ 17-е ЧЕРВНЯ.**

Мій Дідусь таких політиків називав яловими,
які сплять на ходу.

СПОГАДИ.

16 квітня 2021 року.

ДРІБНІ РІШЕННЯ ДРІБНИХ ПОЛІТИКІВ.

Державні діячі, які дбають про свій народ, приймають стратегічні рішення в інтересах держави, а РНБО України займається дрібною контрабандою замість правоохоронних органів.

Нашим діячам треба уважно подивитись у вікно, де добре видно російсько-українську війну і понад 15 тисяч могил, де покоються тіла наших героїв з війни, яку розв'язала Росія.

Ця війна потребує воєнно-політичних рішень щодо закриття кордонів і перервання дипломатичних відносин з державою-агресором.

Але займатись перерозподілом – це вже патологічна звичка всіх минулих і теперішніх керманів при владі.

ДЛЯ ПРИКЛАДУ НАШИМ ВОЖДАМ.

Президент США Джо Байден оголосив режим надзвичайної ситуації у сфері національної безпеки через підривну діяльність Росії в Америці та за кордоном.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

сьогодні, 09:24

18-го червня 2022 року.

ПРОДОВЖЕННЯ.

Основною причиною повномасштабного вторгнення збоченої росії в Україну є запобігання розпаду росії.

На росії внутрішньополітичні проблеми завжди лікували війною.

Але про це не знають лише в колах політичної еліти України, що добре спить до першого вибуху російської бомби.

Після війни треба добре почистити і конюшні, і еліти.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

19-го червня 2022 року.

116-й день Третьої світової війни, яку розв'язало в Україні збочене російське народонаселення на чолі з цинічним холоднокривним воєнним злочинцем путіним, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

ДЕРЖАВА, СУСПІЛЬСТВО І ЕЛІТА.

(Роздуми старого бюрократа).

Ще до Помаранчової Революції 2004 року я написав: «Громадянське суспільство України випередило у своєму розвитку політичну еліту, яка застрягла у науковому комунізмі».

Війна підтвердила правдивість моєї тези. Де сьогодні «політична еліта України»? Відповідь треба знати, бо інакше політичний глухий кут і арена під куполом, звідки немає виходу.

В Україні біля 400 зареєстрованих політичних партій, із яких активно діючих біля десяти. Коментувати цю пропорцію дуже складно. Чому? Міністерство юстиції зайняло пасивну позицію статиста, яке навіть на етапі реєстрації не здатне організувати процедуру перевірки документів. У підсумку – понад 380 політичних партій в Україні не виявляють ознак діяльності протягом років, за що мають бути знятими з ре-

страції за порушення Закону «Про політичні партії в Україні».

Відповідно до Закону «Про політичні партії в Україні»:

Стаття 2. Поняття політичної партії

Політична партія – це зареєстроване згідно з законом добровільне об'єднання громадян – прихильників певної загальнонаціональної програми суспільного розвитку, що має своєю метою сприяння формуванню і вираженню політичної волі громадян, бере участь у виборах та інших політичних заходах.

Стаття 3. Правова основа і регламентація діяльності політичних партій

Політичні партії провадять свою діяльність відповідно до Конституції України, цього Закону, а також інших законів України та згідно із партійним статутом, прийнятим у визначеному цим Законом порядку.

Політичні партії в Україні створюються і діють тільки із всеукраїнським статусом.

Навіть за цими двома статтями Закону переважну більшість політичних партій можна визнати такими, реєстрація яких підлягає скасуванню.

Висновки:

Міністерство юстиції не виконує свою функцію, чим сприяє розхитуванню суспільно-політичної ситуації в державі в умовах війни. Політичні партії, діяльність яких спрямована на підтримку держави-агресора, мали бути б заборонені ще у

2014 році і можливо не сталося того, що маємо сьогодні – війни.

Держава протягом 30 років сприяла формуванню опозиції до держави, що має бути оцінено як державна зрада органами влади. Це називається дуже просто – догрались у державотворення до самого краю. Сумно, але це треба знати та зробити відповідні висновки і суспільству, і державі.

Влада і суспільство мають діяти з повагою один до одного, але при цьому чітко виконувати Конституцію і закони України, бо інакше хаос і Майдани з війною.

Тому вже декілька років намагаюсь пояснити суспільству очевидне: треба переходити від наукового комунізму, чим пронизана вся система влади, до утворення моделі державно-суспільного устрою – Правова демократія.

Мушу повторити: «Поняття Демократія за задумом Солона і Аристотеля потребує уточнення після понад 2000 років його впровадження у життєдіяльність держави і суспільства, бо ніщо не може бути вічним під Сонцем. Світ змінився і знаходиться на іншій стадії розвитку людства, що потребує переосмислення наукових термінів щодо державотворення».

Ідеальних держав і суспільних відносин не існує, а тому треба виробити таку Політичну конструкцію України, де діють закони однаково для кожного громадянина, без виключення.

Україні на цьому складному етапі державотворення бажано вивчити кращий світовий досвід,

як це робили провідні держави у періоди політичних і економічних кризових явищ, та зайнятися, нарешті, будівництвом держави, а не знаходитись у постійному процесі реформування мертвої радянської системи суспільно-державних відносин на основі наукового комунізму, що вільно бродить у наших вищих та наукових закладах, на превеликий жаль.

НАУКА.

Позаминулого року я спілкувався з міністром освіти і науки паном Сергієм Шкарлетом. На питання: «Чому Ви не управляєте науковими установами НАНУ?» відповідь мене вразила і збила з ніг: «За Статутом НАНУ МОН не має повноважень щодо втручання в діяльність наукових установ Академії».

НАНУ є головною науковою установою, що заснована на державній власності, а її діяльність фінансується із Державного бюджету України (за рахунок платників податків).

Виходить той самий науковий комунізм, що загнав державу і суспільство на арену під куполом, де немає виходу в сторону розвитку.

У підсумку маємо самоврядну некеровану державою наукову установу, де відсутня наука сучасного світового рівня, із середнім віком академіків у 76 років. Це що? Компанія геронтології пострадянської доби, чи будинок пристарілих? Сумно і далеко не смішно, бо наслідки вже плачевні на

рівні державотворення, де відсутнє наукове обґрунтування. А у цей час наші геронтологи від науки співають оди збоченій росії під час війни. А це вже моральна прірва, за якою може бути велика біда щодо перспективи розвитку держави, якщо сьогодні не вжити термінових відповідних заходів.

Це сумні факти, але ми маємо бути оптимістами, бо за нами наші діти і онуки, яким жити в Україні далі, бо це наша з Вами земля, яку сьогодні захищаємо від збоченої росії, що вчиняє геноцид Українського Народу за волю до життя у цивілізованому світі.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

20 червня 2022 року.

117-й день Третьої світової війни, яку розв'язало в Україні збочене російське народонаселення на чолі з цинічним холоднокрівним воєнним злочинцем путіним та вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

СПОГАДИ.

о. Зміїний, 1976 рік.

20 червня 1976 року до військової частини, де я служив заступником командира окремої радіолокаційної роти з політичної роботи, прибув начальник політвідділу 14-ї Радіотехнічної бригади ППО з пропозицією відбутися на о. Зміїний, де сталася надзвичайна подія з людськими жертвами на ґрунті позастатутних відносин між солдатами і офіцерами.

Час для роздумів визначений до ранку.

В молоді роки я був прямоходячим і тому міг задати будь-яке питання командирам і начальникам.

Попросив замінити весь особовий склад радіолокаційного вузла на о. Зміїний. Начальник політвідділу бригади не довго думав і погодився з моєю пропозицією.

Через десять діб баржа з новим колективом прибула на о. Зміїний, де нас чекав весь особовий склад біля пірса для відправки на материк.

Так почалась чергова сторінка моєї служби в нових умовах, де протягом багатьох років відбувались трагічні події через нездатність офіцерського складу встановити статутний порядок і налагодити моральний клімат в колективі.

Протягом двох років офіцерам, які прибули зі мною, вдалося вибудувати відносини в колективі таким чином, що порушень на ґрунті позастатутних відносин вже не було.

У червні 1978 року в Бригаду надійшов виклик з Воєнно-політичної академії імені Леніна на моє ім'я, як і обіцяв на початку року начальник політвідділу бригади.

20 червня 1978 року я прибув з о. Зміїний в Бригаду для оформлення документів та відрядження до Москви. Але сталося те, що і мало статися з прямоходячим офіцером: моє місце передали другому офіцеру (сину генерала). Але це вже була інша історія, після чого я згодом поставив крапку на службі в Армії.

о. Зміїний, 2001 рік.

В Міністерстві оборони України введено цивільну посаду заступника начальника Головного управління виховної роботи з питань взаємодії з органами влади, яку запропоновано мені.

За дорученням Міністра оборони прибув разом з командуванням Одеської дивізії ППО на о. Зміїний з метою вивчення необхідності подальшого перебування військ.

Висновок мій поданий міністру оборони Кузьмуку О.І., де рекомендовано посилити військову складову на о. Зміїний до рівня комендатури з установкою ЗРК.

На превеликий жаль у 2004 році на о. Зміїний залишилась лише прикордонна застава з обмеженими можливостями щодо захисту острова.

о. Зміїний, 24 лютого 2022 року.

Із мого щоденника:

24 лютого 2022 року. ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА

Російське збочене народонаселення під керівництвом цинічного холонокровного «колективного путіна» розв'язало Третю світову війну на території України проти західних демократій. Темрява пішла війною проти світла.

РОЗПОЧИНАЮ ХРОНІКИ ВІЙНИ

1-й день війни.

1. Ерефія військами пішла на Україну задля встановлення свого режиму в Києві, який за задумом кремлівців має підкорятися Четвертому Рейху – Росії.

2. Збройні Сили України мужньо відбивають окупантів.

3. Ерефія втратила сім літаків, два гелікоптера, масу танків і особового складу.

4. Прохід для окупантів з Криму виявився незахищеним.

5. Бійці острова Зміїного наодинці відбивають окупантів.

6. Уроки 2014 року не вивчені.

7. Один бувший экс-голова СБУ у Москві радить, інший экс-голова СБУ радить у Києві.

8. Надія на Збройні Сили України і на союзників.

9. Яловій владі саме час проявити здатність виконати Присягу на вірність Українському Народові.

о. Зміїний, 20 червня 2022 року.

Збочена росія окупувала о. Зміїний та встановила ЗРК і РЛС з метою забезпечення своїх військ оперативною інформацією для захоплення Одеської області.

На о. Зміїний залишилась частинка моєї душі, бо там я горів на службі і віддавав всього себе справі, яку мені довірили. На острові разом зі мною були дружина і два мої сини, які з 24 лютого 2022 року пішли на свої фронти.

24-го лютого 2022 року о. Зміїний, як і весь Південний Схід України, був кинутий під ноги агресору – росії, про що після війни треба голосно говорити і вимагати ретельного розслідування та

покарання винних у державній зраді.

Шкода, що громадянське суспільство лише зараз, під час страшної війни, зрозуміло наміри збоченої росії щодо України і Українського Народу, який заплановано знищити через геноцид.

Ми дозріваємо як суспільство і як держава, але занадто високою ціною життів наших синів і доньок.

Український Героїчний Народ є носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні, а тому треба нагадувати нашим керманичам частіше про норми Конституції України, що є Основним Законом прямої дії.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

СПОГАДИ ПРО МАЙБУТНЄ.

20 червня 2022 року.

**ПРЯМОХОДІННЯ –
ЦЕ ОСНОВА ХАРАКТЕРУ УКРАЇНЦЯ,
ЯКИЙ НІКОЛИ
НЕ ПРОГНЕТЬСЯ ПЕРЕД МОСКАЛЕМ.**

Дуже складно бути прямоходячим, але згибати перед обставинами і людьми – це шлях до морального падіння.

Війна проявила як героїчну мужність Українського Народу, так і підлість зрадників, які чекали збоченню росію з метою здачі ворогу цілих міст і сел.

Громадянському суспільству вже час дозріти до перетворення Конституції України в Основний Закон прямої дії, бо на сьогодні – це лише декларація намірів, що прийнята 28 червня 1996 році від імені Українського народу.

Конституція України має починатись словами: «Ми, Український Народ, є єдиним джерелом влади в Україні.....», а прийматися на Національному референдумі без права вносити будь-які зміни без погодження Українського Народу.

Треба рухатись в сторону моделі державно-суспільного устрою – Правової демократії, де закон однаковий для кожного громадянина України, без винятку.

Не буде правового порядку в державі – не буде і держави.

Тому кожному із нас треба будувати Україну в собі і навколо себе!

Прямоходячий доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

21-го червня 2022 року.

118-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія в Україні, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Добігають кінця мої непередаговані нотатки із щоденника політолога, що охоплюють період з 25 квітня по 24 червня 2022 року. Це друга частина Хронік війни.

За майже 120 днів війни через мої мізки, серце і душу пройшло багато інформації, де горе і сльози, смерті рідних моїх близьких друзів, учнів, колег, поранення мого сина в бою.

Мої мозок, серце і душа перетворюються на креміль, бо інакше можна втратити розум і перестати бути корисним рідним і Батьківщині у лиху годину.

За цей час організовував евакуацію з Донецької області рідних і знайомих. Сприяв перевезенню ранених бійців з району бойових дій до Дніпра, а потім до Києва.

У Видавництві Політія у перші дні травня видано мої щоденники за 60 днів війни: «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни», журнал «Суспільно-політичні процеси» № 19, книга доктора історичних наук, професора Василя Ткаченка «Україна-Росія: на рубежі геополітичного розлому».

Відкрив Південне відділення АПН України у Дніпрі, де зібрався потужний науковий колектив на чолі з доктором політичних наук, професором Тупицею Олегом Леонідовичем.

24-го лютого 2022 року розпочав Хроніки війни і розраховував, що другого і третього тому не прийдеться писати. Виявилось, що є проблеми і в Україні, і на росії, що не дозволяє завершити війну скоріше.

Війна сьогодні – це смерті синів і доньок Українського Народу, але це ще і бізнес на смертях синів і доньок Українського Народу.

Мій син говорив у травні: «Повернуться ті, хто втік у перші дні війни і почнуть знову розхитувати Україну на користь росії». Це біда і біда страшніша за війну, бо внутрішні гниди гірші за ворога відкритого.

Не один рік я пишу і говорю про опозицію до держави, що діє в Україні з мовчазної згоди суспільства і влади на користь росії. Це байдужість до своєї держави, чи щось гірше?

З цими проблемами ми маємо впоратись, бо інакше втратимо державу. Ми, Український Народ, є носієм влади і маємо боронити свою землю від ворога зовнішнього і ворога внутрішнього, що розсівся і в органах влади, і в неурядових організаціях.

Після війни буде тяжка праця з прибирання не лише конюшень, а й владних коридорів.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ЗВЕРНЕННЯ ДО ОФІСУ ПРЕЗИДЕНТА І РНБО.

*(Направлено адресатам
через особисті ел. пошти)*

21 червня 2022 року.

Шановні мої Колеги, Учні!

Бухгалтерська програма «1 С» – є продуктом росії, що може стати великою проблемою після війни.

Європа давно пропонує нам своє програмне забезпечення фінансового обліку економічного сектору України, але наші внутрішні гниди ніяк не відійдуть від росії, що матиме для національної безпеки непереборні труднощі, бо через «1 С» можна збирати розвідінформацію від усіх підприємств і державних установ України.

Така поведінка Мінфіну, Мінекономіки і НБУ не зрозуміла. Та і до РНБО є питання, бо у її складі керівники всього економічного сектору і розвідки.

Йдемо до Європи, рухаючись в обійми росії.

Факти дуже вперта річ, а все інше є політиканством для піару, чим часто-густо займаються наші керманичі і вважають Український Народ за дур-

нів. Саме сьогодні все навпаки і війна це підтвердила на всіх фронтах життєдіяльності держави і суспільства.

Час включати мізки на користь цивілізованого світу.

СПОГАДИ.

21 червня 2021 року.

ШАНОВНІ КОЛЕГИ, ДРУЗІ!
ЧАСУ ОБМАЛЬ.

Фахівців у нас багато, але сьогодні країна потребує відповідальних державників, які здатні будувати Україну в умовах російсько-української війни, протистояти Росії.

Хто не здатний, або не бажає протистояти Росії, той має добровільно або примусово скласти свої повноваження в органах державної влади.

Міністерство юстиції і Служба безпеки України повинні ретельно вивчити всі політичні сили задля з'ясування їхньої дійсної мети в Україні.

Політичні партії, що підтримують державу-агресора Росію, мають бути зняті з реєстрації, як опозицію до держави, а їхню діяльність припинено.

Це стосується і релігійних та громадських організацій проросійської орієнтації, яких у нас більше сотні.

На території Росії кожні три місяці із спецшкол випускаються підготовлені бойовики для організації терактів в Україні і не лише в Україні. Хочу вірити, що це стане відомо нашим спецслужбам швидше, ніж бойовики почнуть відкрито діяти в Україні за підтримки проросійських політичних сил і релігійних організацій.

Аналогічні попередження я направляв до СБУ і РНБО з 2012 року, але звернули на них увагу лише у 2015 році. Шкода, що в Україні не всі служать Україні і Українському народові, як присягали.

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

22-го червня 2022 року.

119-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена терористична росія в Україні, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Експерти багатьох країн світу навипередки прогнозують затяжний характер війни на роки.

АНАЛІЗ І ПРОГНОЗ

1. З точки зору формальної логіки, з урахуванням воєнного і економічного потенціалу росії і України із союзниками, що стоять на боці Украї-

ни, можна прогнозувати закінчення війни вже цього року.

2. З точки зору бізнес-інтересів світових корпорацій, що притаманно війнам протягом тисячоліть, то картина виглядає сумною.

3. У демократичних державах на чолі зі Сполученими Штатами Америки, що стоять на боці України, немає фізичного часу для участі у затяжній війні, бо світ увійшов у цифрову цивілізацію, яка стрімко змінює правила міждержавних відносин та економічного розвитку, де немає місця для затяжної війни, що спричинить глобальну кризу.

4. США і союзники вже остаточно прозрілі та прийняли єдине правильне рішення щодо завершення війни у цьому році перемогою України, для чого надається військова, економічна, інформаційна та інша допомога та сприяння.

5. Попереду важкі тижні, бо збочена терористична росія намагається проявити всі свої «здібності» задля примусу України до визнання ОРДЛО в кордонах Донецької і Луганської областей та Крима. Додадуть Херсонську і Запорізьку області для можливого компромісу на переговорах.

6. Збочена терористична росія на чолі з цинічним холоднокрівним воєнним злочинцем путіним існують у паралельній реальності давно минулого часу, а тому не здатна до прийняття стратегічних рішень, що призведуть до перемоги у цій війні через переоцінку економічного і воєнного потенціалу своєї держави.

Висновок:

Третя світова війна, яку розв'язала терористична збочена росія, завершиться перемогою України за підтримки США і союзників у цьому році, бо інакше цивілізований демократичний світ потрапить у кризу, чого не допустять притомні світові лідери.

РОЗДУМИ

Український Героїчний Народ у 1991 році уперше прокинувся від летаргійного сну, у якому знаходився три століття, але продовжував дрімати через ялових керманичів, які не спроможні були до будівництва демократичної, правової України, бо постійно займались реформуванням мертвої радянської системи управління, чим займаються і дотепер.

Український Героїчний Народ остаточно повірив у свої сили, що генетично закладені нашими давніми пращурами, які боронили свою землю і свої родини, лише сьогодні, під час страшної війни.

Терористична збочена росія виявилась великою лише за розмірами території, де протягом століть знищувала народи та насильно приєднувала землі.

Терористична збочена росія з 24 лютого 2022 року виявилась по зубах тільки Українському Героїчному Народові, який став на захист не лише України, а й усього демократичного світу, що про-

кинувся у березні і почав стрімко підтримувати Україну та ізолювати збочену росію.

Сьогодні в Україні вирішується доля подальшого розвитку людської цивілізації: демократія чи тиранія. Збочена росія приречена на розпад і зникнення з мапи Землі.

СПОГАДИ

15-го листопада 1969 року востаннє говорив зі своїм Дідусем, який разом з Бабусею виховували мене від народження. Я отрамав від Дідуса заповіт, якого стараюсь дотримуватись всі роки та передаю мудрі знання синам, онукам, учням.

16 листопада 1969 року мій Дідусь відійшов у інші світи, а я ранком того дня був призваний до лав радянської армії, бо система не передбачати врахування особистих обставин.

У свої 70 років можу визнати, що мій життєвий шлях був прокладений Дудісем і Бабусею, які намагались передати все, що знали і уміли. Шану і повагу до цих мудрих людей я несу з собою все життя і низько кланяюсь їм.

Дідусь завжди говорив, що саме важке у житті навчитись управляти собою та радив бути прямоходячим і не прогинатись під обставинами, бо хребет зламати можна, після чого життя стане нестерпним.

Шановні мої Колеги, Друзі, Учні!

Оприлюднення своїх щоденників є справою ризиковою, але я твердо переконаний у тому, що

старше покоління повинно передати не лише теоретичні знання з підручників наукового комунізму, по яким ще й досі навчаються у наших вишах, а й свої роздуми щодо минулого і мрій про майбутнє, бо саме мрії є світлим проявом діяльності розуму людини.

Мрійте про далеке успішне майбутнє і обов'язково Ваші мрії здійсняться. Є, правда, важлива умова: мрійте не на дивані, а у постійній, важкій праці над собою.

Вчитесь управляти собою і все у Вас буде добре.
Будуймо Україну в собі і навколо себе!

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

23-го червня 2022 року.

120-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення в Україні, де вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Сьогодні завершую нередаговані нотатки із щоденника політолога, які завтра направляю для макетування та друку. До 8-го липня вийде книга «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога. Частина II».

Завершую опис свого ставлення до війни і миру після війни, бо після Перемоги над збоченою

росією нам належить побороти опозицію до держави, що розсілася не лише в партійних та релігійних колах, а й в органах влади.

Опозиція до держави, про яку я пишу вже декілька років, є суто українським феноменом і зросла ця ракова пухлина на тілі України з мовчазної згоди суспільства і влади, що часто-густо і очолювала цю саму опозицію до власної держави.

З 1969 року до 1994 року я прожив за межами України і зберігав в собі ментальність Українця, але не міг собі уявити, що в Україні мені доведеться захищати Україну від внутрішнього ворога, який протягом десятиліть діє в інтересах держави-агресора росії.

Мій старший син Віталій народився і виріс на росії, але сьогодні він на своєму фронті боронить родину і свою землю, забезпечує підрозділ молодшого сина на фронті. Отримав декілька відзнак за фінансову і технічну підтримку Збройних Сил України та допомогу біженцям.

Мій молодший син Сергій народився у м. Краматорськ, бо на о. Зміїному, де я тоді служив, не було лікарні. У серпні 2014 року Сергій добровільно пішов захищати малу Батьківщину – місто Краматорськ, де виводив із котлів ранених бійців, яких кинуло на смерть наше воєнно-політичне керівництво через недолуге виконання конституційних обов'язків по захисту України від держави-агресора росії.

9-го травня молодший син отримав поранення, але сьогодні вже в строю і захищає нас на фронті разом зі своїми побратимами, з якими пройшов не

один рік війни у самому пеклі у той час, коли мажори відлежуються за межами України і готуються знову очолити опозицію до держави.

Сьогодні закінчую опис своїх думок за чергові 60 днів війни, яку розв'язали скажені російські істоти проти мого Народу.

Намагаюсь бути відвертим перед своїми синами, бо саме їм дозволено бути моїми суддями і саме їм я присвячую ці нотатки, що будуть передані онукам і правнукам разом з Біблією, яку мій Дідусь приніс з фронту Першої світової війни.

Багато пережито і переосмислено за 120 днів війни. Душа і серце поступово переходять у стан, у якому спроможні сприймати горе і біль вже без потрясінь. Серце і душа стають міцними і готовими до тяжкої і тривалої боротьби після війни з нашими внутрішніми ворогами.

Особистий великий досвід і аналіз воєнно-політичної ситуації навколо України підказує мені, що ми на шляху скорої Перемоги, бо за нами весь демократичний світ на чолі зі Сполученими Штатами Америки.

НАШІ ПОЛІТИЧНІ ПРОРАХУНКИ

У 1995 році ГУР МО України попереджало воєнно-політичне керівництво держави щодо підготовки росії до війни проти України, або до війни росії з НАТО, де територія України стане театром воєнних дій.

У 1996 році Науковому Центру ГУР МО України вдалося запобігти скороченню воєнної розвідки,

але ненадовго, бо росія згодом вступила в останню фазу підготовки до анексії України, замінивши у 2012 році все керівництво силового блоку України на громадян росії.

У 2003 році Управління суспільно-політичних питань, яке я мав честь очолювати в Адміністрації Президента України, подавало ґрунтовну аналітичну доповідь щодо суспільно-політичної ситуації в Криму і на Донбасі у зв'язку з діяльністю проросійських сил на цих територіях, що може спровокувати міждержавний воєнно-політичний конфлікт з подальшою анексією територій. Сьогодні автори цієї аналітичної доповіді працюють в РНБО і добре розуміють наслідки воєнно-політичних прорахунків керівництва держави протягом 30 років незалежності, коли держава не будувалась, а лише реформувалась, залишаючись прорадянською за формою правління і стилем державного управління.

У 2008 році від імені Інституту міжнародних гуманітарних технологій до РНБО, СБУ і Мінюсту було спрямовано Аналітичну доповідь щодо діяльності понад ста проросійських неурядових організацій в Україні, що мають юридичний статус та зареєстровані Мінюстом і діють в інтересах росії та розхитують суспільно-політичну ситуацію до стану громадянської непокори.

У 2015 році зазначена Аналітична доповідь була оновлена і направлена адресатам повторно, на що звернули увагу в СБУ, але належних висновків так і не було зроблено і опозиція до держави продовжувала готувати політичний ґрунт до окупації України росією.

Перед виборами Президента України 5-го березня 2019 року від АПН України направлено звернення до Петра Порошенка з пропозицією зняти свою кандидатуру з виборів та передати голоси своїх прихильників державнику, який здатний повести Україну без потрясінь. Петро Олексійович, який крім грошей у власній кишені не бачив нічого, у тому числі і Український Народ, який вже гинув на фронті через його недолуге управління державою, знехтував аналізом передвиборчої кампанії і допустив те, що сталося: обрано Президентом воюючої держави Володимира Зеленського, який є порядною людиною, але до цього не мав політичного досвіду і елементарних знань з воєнних питань, що стало причиною слабкої підготовки держави до прямого вторгнення збоченої росії в Україну. Нехтування паном Порошенком зазначеної пропозиції треба оцінювати як нездатність політичного діяча до стратегічного мислення у час війни, що вкрай небезпечно для держави.

20 серпня 2019 року мав ґрунтовну розмову з керівництвом Зовнішньої розвідки України, якому популярно пояснив про небезпеку обрання проросійського керівництва Верховної Ради України 29 серпня 2019 року, що було проігноровано та згодом мало негативні політичні наслідки для держави.

За декілька тижнів до 24-го лютого 2022 року до РНБО від АПН України надсилались попередження про те, що росія вже готова до повномасштабного вторгнення і не треба чекати 500 тис. військ для наступу, на що публічно лунали запевнення щодо

готовності до війни. Весь цивілізований світ криком попереджав про наміри росії, а наші (чи можливо і не наші) керманичі звинувачували світ у нагнітанні паніки.

Сьогодні вище воєнно-політичне керівництво розказує казки про підготовку держави до вторгнення збоченої росії в Україну. Можна розказувати ці казки кухарці, але вже і кухарці сьогодні зрозуміло те, що вхід росії з боку Крима і до Києва протягом лічених часів стало наслідком державної зради на високому політичному рівні, з чим треба розбиратись після війни із залученням міжнародних експертів, бо інакше знову буде війна, на якій гинутимуть наші сини і доньки через злочинне ставлення до підготовки держави у воєнний час.

Чому таке відбувається?

1) Відповідь лежить у площині кадрової політики, де відсутня підготовка державних чиновників стратегічного рівня.

2) Досі не сформовано правову процедуру підбору кадрів стартегічного рівня з ретельною перевіркою на допуск до державної таємниці, що є проблемою для національної безпеки держави. Зрадники у владі почувають себе спокійно, бо покриваються незрілими політиками і політиканами, яким Україна не є ментально рідною Батьківщиною.

3) Війна прийшла до нас не 24-го лютого 2022 року, а значно раніше. Війна прийшла тоді, коли ми отримали державу без наміру будувати Україну в Україні для громадян України. Ми й досі живемо з Вами в прорадянській державі, де населення ще

не стало громадянським суспільством, здатне наймати владу на роботу, а не голосувати за гречку та інші обіцянки політичних авантюристів, які після обрання забувають про текст Присяги на вірність Українському Народові, який є єдиним джерелом влади в Україні.

4) Війна, яку розв'язала збочена росія, почалася на 60% через нездатність України збудувати державу, як суб'єкт міжнародного права, і неспроможність дотримуватись єдиної зовнішньо-політичної стратегії щодо руху України в сторону цивілізованого світу подалі від росії, яка прогнозовано готувалась до анексії всієї України з 1991 року, про що «не знали» лише наші керманичі, які діяли у форватері збоченої росії.

5) Західні демократії вже десятки років готують еліту у спеціальних навчальних і наукових закладах, де викладають кращі спеціалісти з великим практичним досвідом державної служби. В Україні не існує навчального закладу з підготовки державників, бо керівники освіти і науки завжди працювали спільно зі збоченою росією на благо росії в Україні, а не на користь України і Українського Народу, що є питанням національної безпеки держави. В РНБО багато років не бажають чути про гуманітарну складову національної безпеки, що призвело до формування опозиції до держави.

Висновки:

1) Українське громадянське суспільство дочекалось повномасштабної війни зі збоченою росією і, нарешті, лише після багатотисячних людських жертв на фронті почало прозрівати щодо ролі вла-

ди України у будівництві демократичної правової держави для Українського Народу.

2) Цього разу, після Майданів і війни, Український Героїчний Народ не допустить політичних авантюристів до керівництва державою.

3) Час сформувати Політичну конструкцію України, що має стати базою для нової Конституції України, яка стане Основним Законом держави прямої дії, а не декларацією намірів, що є дотепер.

4) Політичне керівництво держави має бути позбавлене права змінювати норми Конституції України без Національного референдуму, про що треба записати в Конституції України.

5) Республіка Україна, має стати на шлях будівництва держави за формулою моделі державно-суспільного устрою – Правова демократія, де всі рівні перед законом і закон однаковий для всіх, без винятку.

6) Державною ідеологією має стати Класичний лібералізм, що сьогодні починає остаточно формуватись у країнах західної демократії, до яких ми декларуємо свій рух.

7) Україна у майбутньому – це обмежена держава зі свободою громадянина в рамках Правової демократії.

8) Треба прибрати все російське і проросійське із життєдіяльності України і Українського Народу, бо вже далі нікуди, бо далі ментальна прірва.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Дякую всім, хто мав терпіння читати мої нередаговані нотатки із щоденника політолога протягом 120 днів війни, яку розв'язала збочена росія.

24 червня 2022 року.

121-й день Третьої світової війни.

**ПЕРШИЙ ПОЗИТИВ У ВІЙНИ:
ЄВРОПА ПРОКИНУЛАСЬ ОСТАТОЧНО.**

Кожний метр Української Землі залитий кров'ю.

Душі і серця Українського Героїчного Народу перетворюються на кремнієві і здатні на холодну жорстку відповідь ворогу до повної Перемоги.

Україна - держава воїнів і це є доведений факт.

ШЛЯХ ДО ОТРИМАННЯ УКРАЇНОЮ СТАТУСУ КАНДИДАТА У ЧЛЕНИ ЄВРОСОЮЗУ ЗАЛИТИЙ КРОВ'Ю СИНІВ І ДОНЬОК УКРАЇНСЬКОГО ГЕРОЇЧНОГО НАРОДУ, ЯКИЙ СТАВ НА ЗАХИСТ ДЕМОКРАТИЧНОГО СВІТУ У ТРЕТІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ, ЯКУ РОЗВ'ЯЗАЛА ЗБОЧЕНА РОСІЯ.

23 червня 2022 року Україна отримала статус кандидата.

ДО ВІДОМА.

Відносини Україна – ЄС – це двосторонні відносини між Україною та Європейським Союзом у галузі міжнародної політики, економіки, освіти, науки та культури. З 23 червня 2022 року Україна є кандидатом на членство у ЄС.

ЄС є політичним, економічним і культурним об'єднанням з ознаками конфедерації, до якого входять 27 європейських держав із населенням 447 706 209 осіб (станом на 1 липня 2020 року).

Угода про асоціацію була ініційована у 2012 році, але український уряд припинив підготовку до її підписання 21 листопада 2013 року під час президентства проросійського політика Віктора Януковича. Він, як тодішній глава держави, взяв участь у саміті ЄС у Вільнюсі 28–29 листопада 2013 року, де Угоду про асоціацію планувалося підписати, але цього не було зроблено. Рішення відмовитися від підписання угоди стало приводом для початку Євромайдану і в підсумку призвело до усунення Януковича та уряду Миколи Азарова після Революції Гідності в лютому 2014 року. 21 лютого 2019 року Конституцію України було змінено, норми щодо стратегічного курсу України на набуття членства в Європейському Союзі та в НАТО закріплено у преамбулі Основного Закону, трьох статтях та перехідних положеннях.

Відтоді Україна прагне повної інтеграції та вступ до Європейського Союзу, що прописано в Конституції України з 21 лютого 2019 року.

Політичну частину Угоди про асоціацію підписав 21 березня 2014 року прем'єр-міністр Арсеній Яценюк. Економічну частину Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом 27 червня 2014 року підписав п'ятий президент Петро Порошенко.

1 січня 2016 року Україна приєдналася до ПВЗВТ із ЄС. Українським громадянам із 11 червня 2017 року було надано безвізовий режим для в'їзду до країн Шенгенської зони на термін до 90 днів протягом будь-якого 180-денного періоду. Угода про асоціацію офіційно набула чинності 1 вересня 2017 року. 12 жовтня 2021 року Україна уклала авіаційний безвіз з ЄС. 16 березня 2022 року Україна приєдналася до синхронної мережі континентальної Європи, а саме ENTSO-E.

Через повномасштабне російське вторгнення в Україну, 28 лютого 2022 Україна подала заявку на вступ у ЄС за пришвидшеною процедурою і підтримка вступу до ЄС зросла до рекордних 91 %. У перші дні широкомасштабної російсько-української війни відбувся ріст з 68 % до 86 %, далі ріст продовжився і станом на кінець березня становить 91 % – абсолютний рекорд за всі роки досліджень.

НАШ ДІМ – ЄВРОПА.

АЛЕ БУДУВАТИ УКРАЇНУ В СОБІ І НАВКОЛО СЕБЕ
НАМ ТРЕБА САМИМ, БО УКРАЇНА - ЦЕ МИ.

Все буде добре!

Слава Україні і Українському Народові!

Petro Myronenko. *Anticipation. Warning. Consequences. (Not-scientific notes of a political scientist)*

Abstract. Diary material is provided to understand the mentality of the Russian population and the form of government of the aggressor state of Russia, which started the Third World War in Ukraine and committed genocide of the Ukrainian people. Without knowledge of the political history of Russia and the mentality of its population, it is impossible to understand the intentions of the enemy, who makes strategic decisions in the context of military-political confrontation. Therefore, the author tries to explain to society the aggressive nature of both the state of Russia and the Russian population, which inherited the mentality of the Horde, which founded the Moscow principality. Through his knowledge and experience of twenty-five years of living in Russia among the Russian population, the author conveys his observations, which he believes are worthy of attention during the war.

The war became possible not only because of the imperial plans of the Russian Federation to restore the Soviet Union, but also because of the unstable socio-political situation in Ukraine itself. During the thirty-one years of independence, Ukraine has not formed a civil society with a responsible political elite and this is a sign of instability of social and state development, which used the aggressor state of the Russian Federation, annexing Crimea and Donetsk and Luhansk regions in 2014 and February 24, 2022 year began a full-scale invasion of our lands.

The Third World War, unleashed by the aggressor state of the Russian Federation against Western

democracies on the territory of Ukraine and the genocide of the Ukrainian people committed by the Russian military, requires careful consideration and analysis of how an unreasonable military-political tragedy of recent proportions 77 years with thousands of killings of civilians and the destruction of entire cities and villages of Ukraine.

For a long time I lived among the Russian population (studied at two universities, served from soldier to officer, worked in government and research institutions, participated in public life, raised sons who now defend Ukraine, etc.).

I am sure that I have studied the mentality of the Russian population and the model of the social and state system of the Russian Federation, so I will try to convey my vision of the causes of the war in our peaceful land to the citizens of Ukraine.

The notes, of course, are emotional, because it is impossible to accept the war, which has already taken tens of thousands of civilians in Ukraine.

I propose to call this tragedy the Third World War, because on the scale of even indirect involvement of other countries in the world, the armed conflict has gone beyond Ukraine. This is a war of two worlds: democratic and totalitarian.

The phenomenon of this war is that it has no political and legal reasons, but is resolved only through a distorted view of the world order and its role in it by the military-political leadership of the Russian Federation led by the cynical cold-blooded war criminal Putin, who succeeded manipulations to convince more than 75% of Russia's

population of the justice of its criminal decision on a full-scale war against Western democracies in Ukraine.

To understand the current geopolitical intentions of Russia's leaders, it is necessary to look at the roots and mentality of the Russian population and the form of government. It is here that we are dealing with the mentality of the population and the form of government of the Horde, which founded the Moscow principality, and which have not changed to this day. Russia lives in the past.

The civilized democratic world over the past century has contributed to the development of the territory where today is a terrorist state of the Russian Federation with a GDP equal to the GDP of one US state, and the population equal to the population of Japan.

The democratic world is rapidly advancing and is fully integrated into digital civilization, and the Russian Federation continues to consider itself «great» and live in a virtual world it has invented for a long time, since its history has been falsified by Russia's history. Russia continues to live with myths and ideas about its outstanding role in the geopolitical space.

The democratic world has not seen under European costumes and ties, dressed in rotten bodies and morally perverted souls, the Horde mentality of the Russian population, which today has put the whole world on the brink of nuclear war, after which humanity will begin to work with caves and stones. axes.

I am convinced that the democratic world did not want to see the true face of the leaders of the Russian Federation and did not take effective and adequate

measures to curb the unreasonable intentions that led to the Third World War.

The world's financial and economic corporations, which have lobbied for oil and gas for centuries, must also bear political responsibility for the war in Russia. You can read about these and other issues in my notes made shortly before the war and during the first month of the Third World War in Ukraine. The tragedy that unfolded in Ukraine passed through my soul and heart, which could not help but affect the emotional state in which he described the events.

Keywords. *World War III, genocide of the Ukrainian people, political decision, strategy, form of government, civil society, political elite, mentality, military-political conflict.*

2018 рік.

**ПЕРЕДМОВА
ДО КНИГИ ВАСИЛЯ ТКАЧЕНКА
«ВИБРАНІ ТВОРИ».**

Петро Мироненко
доктор політичних наук,
академік-засновник
Академії політичних наук

НАШ СПІЛЬНИЙ БІЛЬ ...

*(сторінками чотиритомного історіософського
видання В. Ткаченка)*

Саме такими словами, винесеними заголовок, охарактеризував академік НАН України Іван Михайлович Дзюба фундаментальне чотиритомне видання Василя Миколайовича Ткаченка, що вийшло в 2016-2018 рр. під грифом і патронатом Академії політичних наук – громадської організації з питань гуманітарної освіти. Загальний обсяг чотиритомника вражає – це 95,5 умовних друкованих аркушів густого наукового і, разом з тим, достатньо популярного для широкого читача тексту. Кожен із томів має свою назву: перший – «Україна:

quo vadis – куди йдемо?» (2017 р.); другий – «Россия: беспутье агрессора» (2016 р.); третій – «Україна: в пошуку ідентичності» (2018 р.); і, врешті-решт, четвертий – «Україна – Росія: на сконі пропащого часу» (2018 р.). Усі чотири томи (і це слід окремо зазначити) об'єднує наскрізна проблема: ідентичність України за умов нинішньої російської агресії. І в цьому як актуальність, так і новаторський підхід пропонованого читачу такого собі «чотирикнижжя» [1-4].

Власне проблема нарощування ідентичності України актуалізувалася в громадській думці нашої країни ще до початку російської агресії 2014 р. Наприклад, у 2004 році на запитання редактора газети «День» Лариси Івшиної – чому «Польща вже в Європі, а Україна досі в «сірій зоні»?» – відповідь нашої славетної поетеси й високого морального авторитету Ліни Костенко була такою: «Тому що Польща завжди була і є Польщею, а Україна й досі не є Україною» [11].

Така ситуація, коли «Україна й досі не є Україною» стає неприпустимою за умов російської агресії, яка не віщує нам ні скорого пришествя стійкого миру, ані довгожданої благодаті. Дехто з аналітиків заспокоює, що, мовляв, ось уже й Ізраїль майже півстоліття перебуває у затяжній війні, тож Україна теж має бути готовою до тривалого протистояння повзучій російській агресії. Воно ніби й так, але кожне порівняння, як відомо, кульгає. Принципова різниця полягає в тому, що для Ізраїлю немає проблеми національної ідентичності – він лише вирішує проблему безпеки. В

Україні все навпаки – доки не буде вирішена проблема національної ідентичності, доти про успішне вирішення проблеми безпеки годі й думати.

Роки триваючої гібридної війни засвідчили, що наші сподівання на суголосну людському єству «м'яку силу» об'єднаної Європи виявилися на практиці недостатньо ефективними. Намагання Заходу вибудувати такий міжнародний порядок, де б закон домінував над владою, Росія перекреслила своєю цинічною анексією Криму й відвертою агресією на Донбасі. Виклик часу показав, що зупинити агресора може лише сила – як економічна, політична й дипломатична, так і воєнна. Саме на цьому наголошував колишній прем'єр-міністр й міністр закордонних справ Швеції Карл Більд: «М'яка Європа не працює в жорсткому світі» [6] .

За цих обставин, зазначає у своєму чотиритомному виданні Василь Ткаченко, роль і значення належним чином мобілізованої України в загальноєвропейському контексті постійно зростає. Нині Збройні Сили України мають чи не найбільший на континенті досвід стримування російської агресії. Знову ж таки, до фатальної авантюри Путіна щодо України вважалось немислимим розміщення на постійній основі бойових контингентів у кранах Балтії і в Польщі. Та на разі – це вже реальність. Так само адміністрація Трампа схвалила найбільше з 2014 р. комерційне постачання летальної оборонної зброї в Україну, а також ввела жорсткіші санкції проти російських порушників прав людини й територіальної цілісності України. Тож справа тепер багато в чому залежить від са-

мих українців – нашої здатності відповісти на виклик часу.

За великим рахунком ідентичність несе в собі переважно гуманітарне наповнення. Однак такі фактори «м'якої сили» як утвердження української мови, церкви й національної самосвідомості хоч і є необхідними умовами нашого протистояння російській експансії, але самі по собі вони не є достатніми. Тут було б варто зважати на слухні судження політичного оглядача Павла Казаріна: «Імперія [російська] міряє свої апетити не культурними різницями, а потенційними втратами. Зупинити чужу армію може лише власна. А ось від ідентичності цієї армії залежить те, чи буде вона готова відкривати вогонь. Доведено Кримом» [7].

То ж проблема ідентичності України за умов нинішньої російської агресії, що широко висвітлена і глибоко аргументована у представленому Академією політичних наук чотиритомному виданні Василя Ткаченка, заслуговує, як на наш погляд, на прискіпливий професійний аналіз. Наратив ідентичності України тут подається в широкому контексті сучасної європейської дослідницької лінії, представленої, зокрема, статтю легендарного соціолога й політичного мислителя лорда Ентоні Гіденса: «У світі майже безкінечних джерел можливої інформації уявлення про самого себе стає рефлексивним проектом. Усі ми маємо розгорнути повість про себе – сюжетну лінію, котра збирає наше життя воедино – всупереч поточному світу» [8].

ГРОМАДЯНСЬКА ПОЗИЦІЯ

Будь-яка претензія на науковий аналіз неминуче стикається з проблемою визначення системи координат. Так і при розгляді проблеми ідентичності України в контексті невщухаючої гібридної війни з боку Росії головною точкою відліку є адекватна характеристика стосовно обох сторін воєнного протистояння: хто є агресор, а хто – жертва агресії. Звертаючись до російських дослідників ще в 2014 р., Василь Ткаченко писав у російському журналі «Политическая концептология» (№4): «відтепер ми опинилися – не образно навіть, – а фактично на протилежних сторонах від лінії фронту. І тоді в повен зріст постала проблема: як же нам тепер вести науковий дискурс? Робити вигляд, що нічого не сталося? Але ж трапилося». І якщо ми ухилимося від поставленої проблеми, зазначав український дослідник, «то наскільки наші публікації взагалі будуть соціально затребуваними? Адже існує ряд питань, які активно обходяться політиками й дипломатами. І одне із них звучить у всій своїй наготі таким чином: так чи є факт агресії з боку Росії, чи ні?... Адже момент істини при аналізі полягає саме в цьому: хто є агресор, а хто жертва агресії? Якщо цієї відповідної точки немає, то тоді все стає хистким і розпливчастим» [4, с.188-189].

Хіба не був цей заклик до російських колег актом громадянської мужності? Не лише тому, що був опублікований на сторінках російського журналу (тут слід віддати належне й видавцям), але й

тому, що лише через чотири роки (аж 18 лютого 2018 р.!) Верховна Рада України врешті-решт схвалила в цілому законопроект «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях». І лише цей документ в остаточному варіанті став містити в собі принципова положення про те, що «Російська Федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань Російської Федерації».

Ось лише з прийняттям цього закону, як мовиться, всі крапки над «і» врешті-решт були розставлені. Зокрема в документі зазначалося, що формування РФ складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони РФ, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам РФ, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією. В документі було визначено і статус окупаційної адміністрації Російської Федерації, котру складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України.

Але тоді (ще в 2014 р.), не оглядаючись на відсутність подібного законодавчого акту України, Василь Ткаченко уже однозначно заявляв: «вважаю,

що усі розмови про романтиків-ополченців Донбасу, які стали на захист своїх сіл і міст під прапорами ЛНР і ДНР – все це від лукавого. Всі вони являють собою складову частину підрозділів агресора. А тому по відношенню до них тільки й залишається один формат поведінки – звільняти від них окуповані території» [4, с.193-194].

Чи була така громадянська позиція Василя Ткаченка однозначно сприйнята його колегами – російськими дослідниками (про широку громадську думку Росії навіть мови не може йти!)? Не відразу, але й згодом – коли й була сприйнята, – то із певними застереженнями. В цілому навіть найближчі по духу зарубіжні колеги закликали його позиціонуватися в ролі безстороннього дослідника «*sine ira et studio* – без гніву і пристрасті», дистанціюючись від політики й «не уподібнюючись політрукам». На що з боку українського автора було однозначно заявлено: «пояснюю своїм шановним колегам, що справа захисту Вітчизни – священна. Я приречений бути із своїм народом, як і мій батько під час Другої світової війни. Мій народ не воює десь під Белгородом чи Калугою, а відстоює незалежність і суверенітет на своїй землі. Це, з чуток, ваш Захар Прилепін вирішив засвітитися в політруках-окупантах на Донбасі. Так що політрук політруку – велика різниця» [4, с.268-269].

Свою позицію Василь Ткаченко окреслює як закономірну поведінку представника українського громадянського суспільства в рамках своєї компетенції наукового співробітника. Будучи прихильником правової держави, він виходить із того, що

захист суверенітету й територіальної цілісності України, забезпечення її економічної й територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки згідно зі 17 статтею Конституції України є справою всього українського народу. Включно й автора чотиритомника. А тому, заявляє він, «я, образно кажучи, покликаний самим життям на передову – посилити в міру своїх скромних сил інформаційну безпеку моєї Батьківщини. А на війні як на війні: є солдати-захисника, є дезертири, а є колабораціоністи» [4, с.268].

Чи є належне сприйняття такої громадянської позиції з боку російських колег? Скидається на те, що не в переважній більшості, але серед окремих представників ліберальної думки симпатии України не приховують своєї заінтересованості в успішному трансформаційному переході України до європейської моделі розвитку. Саме вони демонструють своє неприйняття наліплюваних українцям ярликів таких собі «патологічних русофобів». Більше того, наприклад, московський професор Ігор Клямкін наголошує на невгаваючому нав'язуванні саме в Росії психології «українофобії»: «поруч з відвертою українофобією ідеологів і пропагандистів альтернативної цивілізації [Росії] усе виразніше проглядає українофобія сором'язлива в розрізнених рядах російських європейців». Вони ніби й не проти європейського вектора України, але висловлюють стурбованість з того приводу, «як погано буде українцям через їхній європейський вибір, які біди на них зваляться» [12].

Отже, принципова позиція Василя Ткаченка полягає не в лицемірному дотриманні нібито «політичної коректності», не в запобіганні перед російською аудиторією, не в бажанні сподобатися «старшому братові» й отримати його схвальне поплескування по плечу, а в донесенні принципової позиції України до російської громадськості – не зважаючи на те, чи готова вона сприйняти цю позицію, а чи віддає перевагу казенній зашореності в руслі кремлівської пропаганди.

Думається, що на такій платформі можна й потрібно вести конструктивний діалог з ліберальними силами Росії, які обстоюють демократичні принципи і європейські цінності. Представники цих сил усвідомлюють, що гібридна війна, розв'язана Росією проти України, ламає всі попередні лінії розмежування – між війною і миром, між силовими діями, політикою і дипломатією. Усе змішується й заплутується у якомусь безтямному стані, в якому всі колишні інструменти розв'язання конфліктів не працюють, блокуючи один одного, а інших немає. Тут, судячи з усього, доведеться вибирати одне з двох: або світова спільнота знайде спосіб цей феномен – гібридну війну – усунути, або вона буде вимушена пристосуватися до життя з розмитими кордонами між війною і миром.

МЕТОДОЛОГІЯ

Головний об'єкт дослідження в зазначених працях Василя Ткаченка – Україна. Однак його дослід-

ження не вміщується в руслі традиційної фахової дисципліни – «Історія України». Тут лейтмотивом дослідження є скоріше набуття Україною своєї цивілізаційної ідентичності в сучасному глобалізованому світі: ідентичності економічної, соціально-політичної, мовно-культурної, громадянської тощо. Тобто, йдеться власне про домінуючі тренди всесвітньої історії, серед яких Україна має віднайти свою траєкторію суспільного поступу.

Чи є цей підхід принципово новим в сучасних суспільних науках? І так, і ні. З одного боку, Василь Ткаченко апелює до авторитету Михайла Драгоманова, який ще півтора століття тому застерігав представників української демократичної думки: «Вся практична мудрість людська може бути в тому, щоб убачити напрямок руху світового, його міру, закон і послужитися тим рухом. Інакше той рух піде проти нас, роздавить нас» [10]. Ось це положення й послужило однією віссю в установленні дослідницької системи координат. Другу визначальну вісь української національної ідентичності, як зазначає наш автор чотирьох томів, сформулював Михайло Грушевський: «Студіюючи політико-державний устрій, ми, скільки можемо, повинні в'яснити собі питання, в якій мірі він був ділом самого народу, и виріс він на ґрунті народнім, чи звідкілясь був накинений. В'яснити, наскільки відповідав він потребам народним...» [9].

Тож цілком умотивованою є й думка Василя Ткаченка про те, що визначальною точкою перетину цих двох осьових координат – демократичної

М. Драгоманова та народницької М. Грушевського – став могутній акорд утвердження держави-нації з прийняттям влітку 1996 року Конституції незалежної України. Ось саме цим актом величезної історичної ваги було зафіксовано факт кардинального зрушення в самоусвідомленні «українського народу – громадян України всіх національностей». Цей культурно-інтелектуальний прорив започаткував перші кроки до подолання трагічної особливості нашої історії – тяглості її етнічної та перервності державно-політичної традиції. Конституція України провела історичну межу між бездержавним минулим і державотворчим сьогоденням нашого народу, заклала підвалини демократичних перетворень в країні. Настав час дієвого самоствердження України в сучасному глобалізованому світі.

Однак постає ряд питань з точки зору методології історичних досліджень. Одні дослідники можуть закинути: невже ми й до цього часу не вийшли за рамки основоположних ідей М. Драгоманова та М. Грушевського? Але другі можуть поставити запитання в іншій площині: а чи насправді ці рамки є настільки тісними й непорушними? Чи не можуть вони вмістити в себе додатково ще й сучасні уявлення про історичний процес, бути доповненими напрацюваннями наших сучасників – як сьогоденних, так і дещо вже віддалених у часі? Адже постійна модернізація методології досліджень зовсім не означає абсолютну відмову від напрацювань попередників.

Та й взагалі переломні часи в людському по-

ступі часто-густо виливаються у своєрідну «соціальну смуту», породжують як відчай, так і пошуки перспективи – «світла в кінці тунелю». Досить згадати як ще у ХІХ ст. криза пізнання вилилася у «розлучення» науки з філософією – прихильники «емпіричної науки» відмовилися визнавати себе філософами. Відповідно в університетах факультети філософії розділилися на два відділення – факультети «природничих наук» і факультети «гуманітарні». Згодом відбувся ще один розкол – серед істориків у суспільних науках одні дослідники стали схилитися до позитивістського аналізу узагальнень й історичних закономірностей, а інші – до гуманітарних методів аналізу самотності «людського фактора». Згодом виявилися подальші суперечності: оскільки історики обмежувалися дослідженням минулого, вони мало що могли сказати про поточні проблеми, з яким стикалися їхні держави. А тим часом в руслі ідеології лібералізму запанував розподіл суспільства на три соціальні сфери: ринок, державу й громадянське суспільство.

Врешті-решт ринок стали досліджувати економісти, державу – юристи і політологи, а громадянське суспільство – соціологи. Але й такий крок, зазначає Василь Ткаченко, не вирішував проблему, бо виникла потреба в об'єктивному знанні про суспільство в цілому, а не якоїсь із згаданих сфер зокрема. Історики, котрі виходили із постулату про унікальність соціальних явищ, тут мало чим могли зарадити. У підсумку до початку ХХ ст. створилася фрагментарна наукова структура, яка фак-

тично збереглася аж по 1960-ті рр.. Світ у описанні цих дослідників розпадався на окремі елементи, а спроби філософського осмислення світу все частіше втілювалися під впливом трагедій ХХ ст. (світові війни, Голокост, Голодомор, ГУЛАГ) в сюжетах про ілюзорність людського прогресу взагалі. Як наслідок, було порушено проблему про власне наукову істину.

До честі Василя Ткаченка, у своєму дослідженні ідентичності України він враховує зазначені тенденції у розвитку світової наукової думки, які привели у другій половині ХХ ст. до фундаментальних зрушень. До них відноситься проблема: чи є доцільним досліджувати суспільний розвиток окремої країни, чи краще взяти за одиницю аналізу ширшу територію, в межах якої відбувається розподіл праці (наприклад, Україна як складова Європи). По друге, було поставлено під сумнів питання про позачасові «вічні істини» – натомість автор вдається у четвертому томі, наприклад, до поняття «пропащий час» – своєрідний «структурний час» існування згубної для України російської імперської системи. По-третє, автор чотиритомника тяжіє до комплексного історіософського аналізу історичного процесу, беручи до уваги результати багатьох суспільних наук – економіки, політології і соціології, тяжіючи до метадисциплінарних досліджень. Префікс meta- означає в даному випадку понад те, іншими словами, йдеться про розширення сфери традиційного розуміння об'єкта історичного дослідження за рахунок залучення фактів «на стику наук». Але й

представникам цих наук доводиться бути більш «історичними».

У підсумку це тяжіння до комплексності досліджень приводить Василя Ткаченка до сприйняття нового дослідницького напрямку – єдиної синтезованої суспільної науки – світ-системного аналізу, пов'язаного з іменем американського дослідника Іммануїла Валлерстайна. У цій новій дослідницькій методології базовою одиницею аналізу замість національної держави була названа «світ-система» – яка сама по собі є своєрідним світом, хоча зазвичай і не охоплює увесь світ. Основний висновок, який привертає увагу професора Ткаченка у Валлерстайна і його учнів, звучить таким чином: національні держави не можуть бути самостійною й самоцінною одиницею вивчення, щоб на те приписували – ні національна гордість, ні міністерство науки та освіти. Як в астрономії об'єкт дослідження в принципі, один – Всесвіт, так і в соціальній історичній науці одиницею дослідження має бути вся світ-система. Лише в рамках світ-системи виникають і можуть плідно розвиватися дві основні інституційні опори сучасності – держави і ринки [1, с.104-152].

Світ-системний аналіз – концепція розповідна. Її прибічники дотримуються того погляду, що всі форми дослідницької діяльності мають використовувати оповідь (наратив). Питання в тому, що одні наративи відбивають дійсність краще, інші – гірше. Дотримуючись принципів комплексного відображення історії і метадисциплінарного підходу, прихильники світ-системного аналізу

прагнуть зруйнувати жорсткі межі між економічними, політичними й соціально-культурними дослідницькими методиками.

Зрозуміло, що кожен наратив потребує власної головної дійової особи. У позитивістів усе оберталося навколо індивідуума, особистості. Для класиків марксизму головним героєм був пролетарій, а для істориків-державників – політик. Однак для системного світ-аналізу всі ці дійові особи, а також чисельні соціальні структури – лише ланки одного ланцюга. Вони розглядаються не як базові елементарні частинки, а як складні частини системної амальгами (суміші), із котрої вони вийшли й у відповідності з якою вони діють. Дійові особи вільні у власних кроках, але вони залишаються частиною загального соціуму, оскільки їхню свободу дій сковують конкретні біографічні й існуючі соціальні бар'єри.

Ще одна характерна для дослідницької діяльності особливість аналізу Василя Ткаченка – тяжіння до системного аналізу часу і простору. Власне ЧасоПростір, в якій існує соціальна реальність, не розглядається ним як якась незмінна даність (яка завжди була, є і буде). ЧасоПростір створюється й постійно змінюється кількісними і якісними показниками існуючого у ньому соціуму, того «пульсуючого організму», що в процесі еволюції стискається й розширюється. Це, зрозуміло, парадокс, але не протиріччя. Тому основне завдання історичної науки – навчитися долати цей парадокс.

Багатоваріантність Часо-Простору кидала виклик і мислителям давніх часів. Приходить на думку відоме положення Блаженного Августина (354-430 рр.): «неточно висловлюються про три часи, коли говорять: минуле, сучасне й майбутнє; а було б точніше, здається, висловлюватися так: сучасне минулого, сучасне майбутнього» [5].

У наші дні проблема осмислення сутності й динаміки часу залишається актуальною. Нині, звертає нашу увагу Василь Ткаченко, досить поширеним є розуміння історичного часу в трактуванні німецького дослідника Р. Козеллека [13]. У його трактуванні динаміка історичного часу створюється напруженням, яке виникає між «простором набутого досвіду» і «горизонтом очікувань» конкретного соціуму. Життя переконує, що чим менше досвіду, тим більше непродуктивних очікувань. І навпаки – чим більше досвіду, тим обережнішими і прозорішими стають наші очікування.

Тобто, не існує історії, яка б не творилася «простором досвіду» та «горизонтом очікувань» людей, що діють або страждають у ній. Щонайголовніше – конкретна історія людського поступу народжується не згідно узагальнених соціологічних концепцій або якихось «історичних рішень» правлячого синкліту, а лише в середовищі набутого національного досвіду й певних людських очікувань. А в підсумку в історії втілюється більше або менше від існуючих потенціальних передумов. В остаточному підсумку напруга, що існує між «простором досвіду» та «горизонтом очікувань» щора-

зу провокує нові рішення й в такий спосіб проростає історичним часом.

ЕКОНОМІКА

Розпад Радянського Союзу, який більшість істориків не передбачала, поява демократичних сил там, де на них не очікували, і водночас уведення авторитарних режимів там, де сподівалися демократії, – усе це стало ще одним свідченням варіативності й непередбачуваності історії людства.

Тож при аналізі розбудови незалежної України, зауважує Василь Ткаченко, беззастережно слід зважати як на гіркий «пласт історичного досвіду» народу, так і практичну відсутність чіткої картини «горизонту очікувань» в середовищі правлячого класу олігархів. Свого часу Володимир Винниченко красномовно визначав його зміст: «Історію України неможливо читати без брому». Більш як трьохсотлітнє перебування в політичному організмі Російської імперії – то під скіпетром двоголового орла, то під червоною зіркою із серпом і молотом – негативно відбилися на свідомості українських можновладців, які мало не на генетичному рівні засвідчили свою здатність вірно служити імперії за маєтки й чини.

Російський фактор залишився дамоклевим мечем, що висів над Україною і в роки радянської влади, і після проголошення незалежної України. Як тут не згадати влучний вислів лауреата Нобелівської премії з економіки Джозефа Стігліца:

«Росія – це драма, що триває вічно». Нині історики України намагаються підрахувати, яким незчисленним людськими й матеріальними жертвами обернувся нашому народу експеримент встановлення «загірної комуни» заради торжества так би мовити «диктатури пролетаріату». Далі – гірше. Новий «горизонт очікувань» впродовж 25 років незалежності на шляху впровадження олігархами засад ліберального фундаменталізму призвів до несподіваного результату: довелося розпочати рахунок вже сучасним людським і матеріальним жертвам.

А поки що, констатує Василь Ткаченко, ми спостерігаємо своєрідне шокове оціпеніння більшості вітчизняних аналітиків, які ніяк не можуть зійти з доріжки, второваної адептами домінуючих на Заході теорій структурно-функціоналістського аналізу: чи то у вигляді моделей «модернізації», чи то «стадій зростання». У цих західних теоріях ішлося про прийняття «третім світом», у тому числі й Україною, образу ідеалізованої моделі Америки. На біду, ліберальну теорію «модернізації» не критично, майже «на ура» сприйняла більшість пострадянських науковців та освітян. Однак, і тут слід віддати належне нашому автору чотиритомника, у номері від 4 січня 1992 р. газети «Демократична Україна», він застерігав: «Звичайно, через певні обставини, як це досить часто бувало у світі, політики можуть проголосити «найпередовішу» демократію, але згодом усе-таки життя візьме своє і всі, зрештою, зрозуміють, що така демократія «не по кишені». Таке підґрунтя у вигляді громадянсь-

кого суспільства власників ще треба створити. Коли ж соціальні реформи у цьому напрямі і далі будуть половинчасті і непослідовні, то, помножені на втому і масовий вичікувальний фаталізм одних людей і фанатизм інших, ці хисткі кроки викликатимуть неминучу небезпеку маневрування між демократією і диктатурою. Врешті-решт, ситуація приведе до нестійкого режиму, який завдяки уругвайському письменнику Едуардо Галькано вже зажив собі назви «демократура» [1, с.111].

То ж сьогодні залишається хіба що констатувати, що, власне, так і сталося. Цілком логічно постає питання: «Хто винуватий»? Насамперед – усі ми, бо ні наш набутий за радянських часів «простір досвіду», ні «горизонт очікувань» не відповідали новітньому виклику часу. Саме на цьому моменті наголошує згадуваний вище Дж. Стігліц: впровадження приватної власності на засоби виробництва не засвідчило для більшості громадян України зримої переваги ліберальних цінностей. І в цьому є певна вина західних радників – цих «євангелістів нової економічної релігії», які усвідомлювали недолугість запроваджуваних реформ, але, разом з тим, заохочували «ринкових більшовиків» до подальших кроків у цьому напрямі. Такої ж думки дотримується й співробітник британського Королівського інституту міжнародних відносин Джеймс Шерр: за часів Януковича «вперше країною керують люди, які не є ані демократами, ані державниками. Деякі з них навіть відверто не компетентні, і це вже ні для кого не секрет» [1, с.109, 112].

Подальший розвиток подій в Україні, пише Василь Ткаченко, можна охарактеризувати як незворотну деградацію режиму. Результатів не довелося довго чекати: державна система, не вийшовши ще з «дитячого віку», увійшла у фазу старіння; криза державних фінансів поглиблювалася у процесі прямого розкрадання державного бюджету; виробнича та соціальна інфраструктури розсипалися на очах; за відсутності справжньої національної еліти з її безкорисливим служінням батьківщині політичний клас перетворювався на банду вбивць і грабіжників. Все це призвело до втрати моральної орієнтації широких верств народу за цілковитої недовіри до влади, з одного боку, але й за низького рівня здатності до самоорганізації – з другого. Однак у суспільстві вже визрівала критична маса харизматичних особистостей, здатних до рішучих і неординарних кроків у напрямі обмеження влади великих олігархів. Як наслідок – вибух народного гніву знайшов своє втілення у феномені Євромайдану [1, с.112].

Саме ж явище Євромайдану – за всіх його перипетій і суперечностей – засвідчило крайню необхідність вийти з тієї системної кризи, яка виявила себе певною мірою в нереформованості країни, неефективності пострадянської (часто кажуть – трофейної) економіки, тривалому політичному паралічі та неузгодженості зовнішньої політики. Отож нічого дивуватися, що у підсумку кризові явища переросли у владний параліч, виявили себе у нездатності незалежної України гарантувати людям безпеку і бодай якийсь прийнятний рівень

соціальної справедливості. Тут не йдеться про «оплакування» ситуації, а про необхідність усвідомлення тих чинників, які довели наше суспільство до фази «напіврозпаду».

Саме тому маємо «зупинитися й оглядітися», аби спокійно усвідомити, що нині перебуваємо в точці біфуркації з пучком різних альтернатив, і лише від нашого нинішнього вибору може значною мірою залежати майбутня парадигма подальшого суспільного розвитку. А до того ще й усвідомити, що не все залежить від нашого свідомого вибору. Йдеться про наше повноцінне входження до Європейського Союзу. До цього ми виявилися поки що не готовими, так само, як і євробюрократи, які часто-густо на практиці гальмують цей процес. Розмови про ті самі хиренні «двері до Європи, які для нас не закриті, але от тепер поки що не відкриті», вже не тішать нашого честолюбства. До того ж провідні країни світу самі загрузли у внутрішніх проблемах (взяти хоча б рішення про вихід Великої Британії з Євросоюзу), і дехто не проти того, щоб розв'язати їх на шкоду світовій периферії. Що багатьом з них до наших клопотів?

Капіталістична світ-економіка, згідно аналізу І. Валлерстайна, має свою архітектуру: ядро, напівпериферію і периферію. Ці три сфери взаємодіють між собою за принципом «залежного розвитку»: внаслідок нееквівалентного обміну ядро виграє (розвинуті капіталістичні країни), периферія програє («третій світ»), а напівпериферія – наприклад, так звані держави БРІКС (Бразилія, Росія, Індія, Китай і Південно-Африканська Республіка) посіда-

ють проміжне становище і конкурують між собою за вплив на периферію.

В ядрі капіталістичної світ-економіки перебуває лідер-гегемон: з середини XVII ст. – Голландія, в середині XIX ст. – Великобританія, а з середини XX ст. – Сполучені Штати Америки. Хто може кинути виклик гегемонам? Як правило, претенденти «на папаху» з'являються насамперед в середовищі напівпериферії. Існуюча капіталістична світ-система потужно впливала на формування національних держав та визнання їхнього соціально-економічного статусу, втягуючи їх у процес капіталістичного виробництва або залишаючи обабіч магістрального напрямку розвитку. Включення тих чи інших географічних зон відбувається поступово, в міру того, як ядро капіталістичної світ-економіки стає потужнішим. Допоки зберігалася можливість екстенсивного зростання капіталістичної світ-економіки, відбувався процес відвертої колонізації. Однак у XX ст., коли ці можливості було вичерпано, світ-економіка вступила у нову фазу відносин ядра і периферії шляхом запровадження політики неоколоніалізму.

У світ-системі Валлерстайна країни капіталістичної периферії чекає сумна доля. В регіоні Східної Європи це ще не так однозначно. Але в регіоні кризової «південної дуги» становище щораз то більше погіршується. Після того, як Китай зайняв у товарних ланках місце безлічі країн третього світу, ті виявилися просто зайвими для функціонування наймогутнішого ядра накопичення ка-

піталу – вони не мають перспективи ні як робоча сила, ні як споживачі.

За цих умов, зазначає Василь Ткаченко, логічно постає питання про місце України в ієрархії країн світу. Західні експерти поділяють країни світу на п'ять категорій: «із вільною економікою»; «із переважно вільною економікою»; «із переважно не-вільною економікою» та «країни із невільною економікою». У 2015 р. саме до п'ятої категорії й було віднесено Україну та ще зо два десятки таких країн, як М'янма, Еквадор, Болівія, Чад та ін.. Усі ці рейтинги мають одну системну причину – не-ефективність ланок державного апарату. Тож напрошується висновок: державу слід розбудовувати з притаманними їй ієрархією, субординацією, системами управління, обліку та контролю, чітким визначенням функціональних обов'язків, прав, повноважень та відповідальності. Без забезпечення цих умов ставити питання про здатність однієї держави самотужки і в доволі короткий термін подолати економічний розрив «стадій зростання» та наздогнати «велику двадцятку» дуже проблематично.

Тим, хто сьогодні безнастанно твердять про якийсь «національний розвиток України» без втручання Заходу хотілось би заперечити: за умов глобалізації вважати «розвиток» однозначно «національним розвитком» є в кращому разі ілюзією, а в гіршому – цілеспрямованим одурманенням людей. Ніхто не стане заперечувати, що всі ми живемо у соціально несправедливому й висококонкурентному світі. Один і той же етап суспільного

розвитку забезпечує одним народам багатство, а іншим – злидні. Те, що для одних стало злетом, для інших обернулося занепадом. Що важливо усвідомити – одного не буває без другого. Доки існує капіталістична світ-економіка, доти існує і її ядро за рахунок експлуатації периферії. Це ядро не може розширюватися, якщо не розширюється уся світ система. А їй вже нікуди нині розширюватися: бо вона охопила увесь світ.

В разі, коли складається така ситуація, що місця в ядрі вже зайняті, «національний розвиток», як правило, не дає позитивних результатів. Так само як капіталістами можуть бути лише декілька відсотків населення, а решта – переважна більшість – капіталістами ніколи не стануть, так і країн, що входять до ядра («світових капіталістів») завжди буде небагато. Решта ж залишаться «світовим пролетаріатом» або навіть «світовими безробітними» з усіма соціальними наслідками цього становища.

ПОЛІТИКА

Отже, на порядку денному України знову постає питання: що день прийдешній нам готує? Пошуки Василем Ткаченком відповіді підводять до справді філософської проблеми: а чи спроможні ми взагалі змінювати обставини свого життя, щоб ставити перед собою таку амбітну мету, як, наприклад, входження в зону напівпериферії, або до «великої двадцятки»? А чи навпаки – об'єктивні обставини

життя врешті-решт візьмуть над нами гору? Чи не станеться так, що, надірвавшись у прагненні реалізувати завідомо недосяжну мету, ми вкотре будемо відкинуті на узбіччя нашої фатально бездержавної минулої історії?

Ось тут і слід з'ясувати: коли і завдяки чому людина робить суспільні структури підвладними собі, і навпаки, коли ці структури підпорядковують собі людину? Відповідь на зазначене питання у найбільш загальному вигляді сучасна наука трактує так: людина здатна кардинально змінити існуючі структури, але лише в короткі моменти біфуркації, коли стара структура увійшла у фазу кризи. Тобто фазу того самого переходу від одного порядку до іншого через хаос, коли ослаблюються і стають рухливими суспільні скріпи. Більше того – на зламах історичного розвитку простір можливого стрімко зростає пропорційно глибині кризи. Тоді навіть слабкі та історично випадкові імпульси можуть спричинитися до історичних змін і тривалих наслідків. Наразі такі висновки вносять в суспільство певний елемент якщо не оптимізму, то, принаймні, хоча б надії на вихід із застою.

За інших умов, зазначає Ткаченко, (жорсткої стабільності, відсутності принципових транзитивних зрушень) людська діяльність має результат лише тоді, коли її вектор відповідає загальноприйнятому спектру допустимих дій. В разі, коли система не вичерпала себе і демонструє ще певну здатність до самовідтворення, навіть найбільш «героїчні» зусилля дисидентів чи бунтівників бу-

дуть погашені «зашкарублими» інерційними структурами.

Тут не йдеться ні про глорифікацію «революціонерів», ні про огуду «консерваторів». Поважна наукова критика, на відміну від публіцистичних заяв, завжди толерантна до своїх попередників. Адже будь-яка соціальна структура, перш ніж стати об'єктивною реальністю, а в подальшому увійти у стадію кризи, теж була колись і кимось з певних причин побудована. І ось тепер головне дослідницьке завдання полягає в тому, щоб знайти відповідь на запитання: чому і наскільки ефективно ця структура функціонує (або не функціонує)? Наскільки тривалою може виявитися її життєздатність? Наскільки кардинальними й ефективними можуть бути результати реформування капіталістичної світ-системи і, відповідно, України як периферії цієї системи? [1, с.131-133].

Отже, як впливає з аналізу, Василь Ткаченко ставить перед собою завдання здійснити теоретичний аналіз і максимально зрозуміти той світ, у якому живемо і де намагаємося здобути собі гідне місце. І тут в нагоді знову стають напрацювання Іммануїла Валлерстайна. Насамперед йдеться про три основні засновки до аналізу. Перший: історичні системи, як і будь-які інші, мають обмежений термін існування і добігають свого кінця в точках біфуркації. Другий: незначні дії в таких точках біфуркації можуть викликати значні зміни, але наслідки самих біфуркацій по самій своїй природі непередбачувані. Третій засновок полягає в тому, що сучасна капіталістична світ-система вступила

в стадію завершальної системної кризи і навряд чи існуватиме через п'ятдесят років.

То що ж на нас чекає в найближчому майбутньому? Тут висновки Валлерстайна не надихають на оптимізм: оскільки результати кризи не можна визначити наперед, ми не знаємо, чи буде нова система (чи системи), що прийде на зміну, кращою чи гіршою від тієї, в якій ми живемо. Єдине, в чому можна бути впевненим, що перехідний період буде часом потрясінь, оскільки ціна переходу аж надто висока, а потенціал впливу, здавалося б, незначних змін на кінцевий результат може бути великим.

Як це не дивно, але ліберал І. Валлерстайн поділяє думку К. Маркса про те, що капіталізм призводить не лише до відносного, а й до абсолютного зубожіння більшості – велика ілюзія теорій модернізації полягала в обіцянках зробити всю систему процвітаючим ядром, без убогих периферій. Сьогодні вповні очевидно, що це нездійсненно. Отже за ситуації, коли капіталізм нездатний забезпечити більшості населення Землі прийнятні умови життя, неминучим стає кінець його мирного панування і «вичерпаність» панівної ідеології – лібералізму. Суспільство рано чи пізно неминуче піде по шляху знищення існуючого донині непомірного капіталістичного присвоєння, переходу засобів виробництва в руки безпосередніх виробників. Тож поділ світу на ядро і периферію зникне не внаслідок долучення до ядра нових країн, а через поступове відживання самого капіталізму. Одначе і цей варіант розвитку не га-

рантований, а може бути завойований лише в на-полегливій боротьбі.

Евристичний момент цього аналізу, звертає увагу В. Ткаченко, полягає в тому, що американський дослідник власним шляхом доходить висновків, які свого часу зробив К. Маркс. Іронія історії полягає в тому, що, послуговуючись теорією І. Валлерстайна, ми маємо справу не з варіантом марксизму, а з незалежним підтвердженням правоти окремих положень К. Маркса колишнім адептом ліберальної концепції «модернізації», що мала на меті замінити марксизм [1, с.134-135].

Критичну позицію щодо шляхів капіталістичного накопичення багатств в руках небагатьох займає і відомий британський соціолог і політичний мислитель лорд Ентоні Гіденс – автор відомої концепції «третього шляху», що лягла свого часу в основу політичного курсу уряду Тоні Блера. У своєму інтерв'ю від 31 січня 2018 р. він однозначно підтвердив своє уповання на вихід із кризи «третім шляхом: «Як і раніше ключові позиції я віддаю би «третьому шляху», який розуміється як здатність до повної зміни політичної орієнтації – такої, що вийшла б за межі національних держав. Перед нами стоїть серйозне завдання – створити форму відповідального капіталізму, при котрому накопичення багатства узгоджується з соціальними потребами, в тому числі екологічними» [8].

При розгляді перспектив «третього шляху» для України, Василь Ткаченко з гіркотою нарікає, що, з точки зору українського обивателя, усі ці англій-

ські лорди казна чим переймаються – нам би їхні проблеми. А тим часом Е. Гіденс акцентує увагу світової спільноти на проблемі, на яку українським аналітикам доведеться таки зважати: усі ми у цьому світі живемо у суспільстві високих можливостей і таких же високих ризиків, де практично неможливо наперед дізнатися, у що вилетіться взаємозв'язок між цими двома чинниками. А от на думку Е. Гіденса, саме цей взаємозв'язок – можливостей і ризиків – суть базовий для оцінки стану людства, в тому числі й існуючої ситуації в Україні [8].

В описані головної суперечності, з якою зіткнулася Україна після Революції гідності, Василь Ткаченко посилається на аналітику російського дослідника Ігоря Клямкіна та українського Олександра Пасхавера. Йдеться про ризики, пов'язані з переходом суспільства від державності приватизованої до державності правової. З огляду а ситуацію біфуркації, у які перебуває нинішнє українське суспільство ніхто не може дати гарантії, що цей процес переходу неодмінно закінчиться досягненням вихідних цілей у повному обсязі. Однак ніхто не може й заперечити й вірності обраного шляху – рухатися по дорозі до права. А тим часом глибоко усвідомити, що «дорожню карту» з маршрутом до правової держави ще належить знайти, а потім з неї не сходити, хоч би яким вибоїстим цей шлях не був [4, с.461-480].

А питання між тим залишиться відкритим аж до тих пір, допоки цю дорогу суспільство не пройде або ж не зверне з неї. Бо наступні події, у яких

протистоятиме буття наявне і буття потенційне, будуть представлені інтересами, історичними можливостями і волею різних суб'єктів. І якщо існуючі інтереси ще піддаються нашому сьогоднішньому розумінню, то можливості й вольові ресурси груп інтересів виявляться лише згодом у міру розгортання самих подій. Тож цикл суспільно-політичних подій все ще не замкнувся, його підсумки невідомі, а рівнодіюча зіткнень різних часто принципово протилежних інтересів проглядається хіба що на найближчу перспективу.

До того ж слід зважати на негативні зовнішні обставини: постійні намагання Росії нав'язати свій проект «альтеративної цивілізації» й зробити усе можливе й неможливе щоб європейський вибір Україні перекрити, створити умови щоб наша держава була повністю поглинена війною і політикою, від неї похідною. А те, що відбувається після Євромайдану з українською державністю було б відтиснене на периферію свідомості й мислення.

Тож проблемою проблем для України залишається те, наскільки Україна зможе просунути-ся до верховенства права у здійсненні державних реформ. І справа не в тому, вдасться чи не вдасться нашій країні впоратися з втіленням у життя широко описаної в науковій літературі ортодоксальної моделі «модернізації» в стилі горезвісної «вестернізації». А все тому, що в умовах пострадянської України ніякий шаблон не спрацює. Історії відомі трансформації тоталітарних політичних систем у правові. Але в ній не було

прецедентів переходу в правовий стан квазідержави посттоталітарного типу, приватизованої групами приватних інтересів. А ці групи тим часом зуміли саме право перетворити в інструмент, що дозволяє це ж право безкарно зневажати.

Здавалося б справа за малим: після підписання Угоди про асоціацію України і Європейського союзу суспільство має висунути зі свого середовища бажану національну еліту, здатну такі необхідні реформи здійснити. Але державний апарат, успадкований після Віктора Януковича, дістався тотально прогнилим. Як результат, в міру посування до мети стала раптом виявлятися непіддатливість проблеми реформування. З'ясувалося, що посткомуністична неправова державність не перетворюється в державність правову. Більш того, ця пострадянська система демонструє стійкість – вона блокує будь-які спроби демократизації політичної системи. І з нею поки ще не в силах впоратися ні вільні вибори, ні існуючі поза державним контролем ЗМІ, ні прийняті антикорупційні й люстраційні закони.

І тут на повну силу дався взнаки найважливіший фактор, що відображає собою сутнісну сторону пострадянської державної системи. Йдеться про корупцію, яка в цій системі вже не аномалія, а норма, органічно властивий цій системі спосіб існування і внутрішньої комунікації. Принцип функціонування корупції («гроші-влада-гроші»), який обслуговує приватні інтереси олігархів і бюрократії, встиг глибоко вкоренитися, а ґрунту для альтернативного йому принципу верховенства

права в системі немає, він повинен бути привнесений ззовні, тобто з громадянського суспільства. Але поки що у владно- і олігархозалежному соціумі громадянське суспільство не має належної сили і волі для утвердження правового порядку.

І все ж, зазначає В. Ткаченко, всупереч всьому маємо виходити з того, що післямайданній Україні випала особлива доля в еволюції пострадянського простору. Країна стала своєрідним політичним «полігоном», на якому випробовується можливість трансформації цієї «держави-торжища» на державу правову без революційної зміни правлячого політичного класу, який називає себе «елітою». І не біда, що цей досвід поки що повчальний не стільки результативними рішеннями, скільки виявленням складних проблем на шляху трансформації. Як то кажуть, суть справи не в тому, де ми нині перебуваємо, а в тому, куди ми рухаємося. Зрештою, важливо навіть осмислення джерел тих труднощів, які привели поки що до незначних успіхів [4, с.461-466].

СОЦІУМ

Василь Ткаченко поділяє думку Олександра Пасхавера, що фундаментальною обставиною, котра визначає суперечливий характер української революції, є соціальні цінності більшості українського народу. Йдеться про стратегію виживання, вироблену століттями проживання в інших державах, найчастіше у ворожому середови-

щі. І ця стратегія рятувала згодом український народ і в кривавому ХХ столітті, і в новітній історії вже суверенної незалежної держави.

Однак було б некоректно не бачити новітні модифікації, набуті українським суспільством уже за роки незалежності. Той капіталізм, який утворився на пострадянському просторі, являє собою мережу монополій, в яких нувориші-власники, в союзі і під прикриттям бюрократії й політикуму, отримують свою монопольну ренту, ділячись із тими, хто їх «кришує». Сама архітектура піраміди являє собою сотні тисяч дрібніших монопольних утворень. Усе це складає ту соціальну матрицю, що являє собою тканину українського пострадянського життя. У ній вплетене все, включаючи рядових громадян, змушених шляхом корупції реалізовувати й захищати свої права. Ця соціальна матриця виникла і виявилася надзвичайно стійкою значною мірою тому, що цілком поєднується з домінуючою стратегією виживання.

Стійкість цієї олігархічної матриці забезпечується наступним чином. По-перше, вона постійно відтворює негативний відбір еліт. Чесні професіонали, якщо вони потрапляють у бюрократію чи політикум, змінюються на корупційних «своїх». По-друге, підтримується монопольна структура у всіх заняттях, де тільки це можливо. Як наслідок – монополія перешкоджає розвитку і стає причиною нашої бідності. По-третє, все наше формальне законодавство і неформальні норми підлаштовані під інтереси олігархату. Ось усе це в сукупності – і корупційність еліти, і монопольна

організація всіх публічних занять, і підступність всіх формальних і неформальних норм – все це створює важко розв’язувані проблеми для реформаторів. З’явивсь раптом якийсь герой-радикал, який бажав би розрубати цей вузол одним ударом, його б чекала ганебна поразка, або й економічний та соціальний колапс країни [4, с.467-468].

Тож чи є якесь світло в кінці тунелю? Напевно можна сказати лише одне: «еліта» розділилася, що створює необхідні (хоча й недостатні!) передумови для революційних змін. Після Революції гідності влада була передана найбільш далекоглядним представникам старого політикуму. За переконаннями, судячи з усього, вони ліберали, але технології проведення реформ у них не радикально-революційні, скоріше їх можна назвати переговорно-реформаторськими. Іронія історії проявляє себе в тому, що глибоке знання олігархічної матриці і її трактування права допомагає реформаторам у цьому процесі.

Тож прагнучи реформ водночас доводиться враховувати ось цю пострадянську соціальність. А між тим час не жде, бо не лише над Україною чи Європою, але й над цілим світом уже чигає чорна тінь правого радикалізму в образі неприкаяного і «непередбачуваного прекаріату». Цим терміном у суспільних науках стали називати будь-яку ненадійну, нестійку, непостійну трудову зайнятість, а також людей, яким таку форму зайнятості нав’язано. Віднині вже йдеться про новий суперклас, що перебирає на себе роль колишнього індустріального пролетаріату як новітнього «гробаря

буржуазії» (висловлюючись термінологією Комуністичного маніфесту). Випустивши цей феномен з поля зору, нам рано чи пізно доведеться переконатися, що в наші дні вже не «привид бродить по Європі – привид комунізму», а дає про себе знати феномен соціального радикалізму, що прокладає шлях до фашизації суспільства [1, с.192-247].

Проводячи паралелі із зародження нацизму в часи Веймарської республіки, Василь Ткаченко нагадує, що як тільки Велика Депресія 1929-1933 рр. потрясла світовий капіталістичний ринок, демократію в Німеччині було з легкістю відкинуто, а Веймарську республіку замінив Третій Рейх. Посилаючись на аналітику американського політолога Олександра Янова, нині можна вже стверджувати, що доля веймарської Німеччини наразі оживає в долі «веймарської» Росії. Цей феномен, на щастя, деякі аналітики різних країн намагаються осягнути, і шукають шляхів, як йому протидіяти.

А для нас, українців, ця проблема уже давно перестала бути предметом академічних розмірковувань. Російська агресія проти України 2014 р. розставила усі крапки над «і». Росія не тільки проголосила себе унікальною цивілізацією, а й намагається нав'язати свою систему цінностей, далеку від засад європейської демократії, демократичних цінностей західного світу. Грузія 2008 р. та Україна 2014 р. – це лише перші кроки на шляху авторитарного імперського експансіонізму. Формуються й угруповання піхотинців «альтернативної Європи» – тих проросійських і ан-

тиєвропейських партій, які в кожній європейській країні.

Закономірно виникає запитання: а яким же є соціальне середовище, що створює ґрунт для появи отих самих піхотинців? Бо настав час дати відповідь на сакраментальні питання: як, завдяки чому і ким стелиться доріжка радикалізації світового політичного пробудження?

Нас не повинно дивувати те, що поява прекаріату пов'язана з поступовим визріванням Четвертої промислової революції, або, як її ще називають, «Індустрії 4.0». Зміст поняття «Індустрія 4.0» означає створення на базі окремих автоматичних роботизованих систем відповідних комплексних структур, що забезпечуватимуть технологічні процеси та контроль за ефективністю роботи на будь-якому підприємстві. Першорядну роль на «розумних підприємствах» відіграватимуть автономні роботи. Четверта промислова революція змінить ланцюжок створення доданої вартості, призведе до зникнення цілих галузей і робітничих професій, призведе до збільшення масового безробіття, а поглиблення соціальної нерівності загрожує зростанням катаклізмів [1, с.192-247].

Глобалізація світової економіки прискорює процес ерозії ринку праці. Неповноцінні, обмежені трудові відносини, котрі можуть бути розірваними роботодавцями будь-коли, сприяють зростанню специфічного соціального прошарку, який ніяк не може вибратися із стану прекаріату і вповні може стати живильним середовищем для соціаль-

ного напруження в суспільстві. Позбавлені ліфта мобільності, люди зависають між потужною самоексплуатацією і свободою, що викликає постійне почуття тривоги. Страх втратити роботу, залишитися без звичного матеріального забезпечення й опуститися на соціальне дно став у сучасному світі настільки масовим явищем, що час вже вести мову про якусь подобу епідемії страху, знайому представникам усіх соціальних верств.

Тим часом, як стверджує американський соціолог Френсіс Фукуяма, за умов справді тектонічних змін, ніхто на Заході не запропонував будь-якої програми задля пом'якшення соціальної напруги. А тим часом глобалізацію слід контролювати насамперед політично, ринок не варто вважати самоціллю, а інвестиції слід розглядати не лише з позиції накопичення капіталу, а й як внесок у розвиток середнього класу. Натомість поки що гостроту проблеми намагаються зняти популістською критикою еліт, на чому власне й зіграв Дональд Трамп у боротьбі за президентське крісло у США.

Тим часом поки що незначна кількість дослідників взялися попереджати фінансово-промислові кола й фінансову еліту своїх країн, що прекаріат – зростаючий і потенційно небезпечний клас. Адже ті, хто не бачить перед собою безпечно-го й чіткого в статусному плані майбутнього, рано чи пізно відчують страх і відчай. Як наслідок, ці люди можуть вимістити свій гнів на винуватцях свого нещастя. Відторгнуті від основних каналів економічного достатку, вони стають нетерпими-

ми, часто навіть один до одного. То ж, як прогнозує американський соціолог Гай Стендінг, багатьох із них залучать популістські політики й неонацистські заклики. І цей процес уже набирає силу [1, с.209-215].

Яскравий приклад цього – ситуація, що склалася в Росії. Саме тяжіння прекаріату до популізму й фашистських закликів не може не насторожувати населення сусідніх з Росією країн. У російських наукових колах виникнення прекаріату пов'язують з першими роками після розпаду СРСР. Тоді інженери та наукові працівники ставали промоутерами різноманітних фірм, жителі периферії (з вищою освітою і без неї) – «човниками», студенти та колишні викладачі вузів, писали за гроші курсові й дипломні роботи тощо.

У підсумку, за даними російських дослідників, утворилася група ризику, представлена не лише нижнім прошарком населення (більш ніж половина населення), а й нижня частина середнього прошарку, представлена «білими комірцями». Характеристика цієї об'єднаної групи – невизначеність в трудовій зайнятості, втрата впевненості в майбутньому, хронічна тривожність. Їхня доля – неформальна зайнятість, будь-які види трудових відносин, заснованих на усній домовленості. До того ж, на відміну від Заходу, російська держава майже повністю самоусунулася від вирішення соціальних проблем. Прекаріат тут є не так наслідком постіндустріального світу, як «покинутості» державою. Ще одна причина – «здичавіння» населення, відсутність у населення необхідних базових знань,

зокрема іноземних мов, брак навичок розбудови горизонтальних відносин, без яких немислимим є сам постіндустріальний світ. Майже половина молоді практично не читає художньої літератури, її пріоритетом стає дозвілля, а по суті – байдикування. Значна частина сучасної молоді Росії гадає, що аби чогось добитися в суспільстві, потрібні не трудові зусилля, знання та етичні настанови, а лише вміння підім'яти під себе інших. То ж чи варто дивуватися, що екстремізм у молодіжному середовищі Росії став масовим явищем? [1, с.215-221].

Ситуація, аналогічна російській, знайома й громадянам України. Представники українського прекаріату не вмирають з голоду й холоду, але живуть гірше за тих, хто має постійну роботу. То ж їм доводиться в середньому впродовж життя змінювати близько 30 роботодавців. Поки що цей контингент не бере активної участі у масових акціях. Одна з причин тому – зростання соціального напруження в нашій країні на даний момент дещо притлумлене у зв'язку з агресією Росії проти України. Разом з тим насторожує те, що жодна політична партія про прекаріат не дбає. Тобто – прекаріат України перебуває поза діючою політикою, і це несе в собі важкопрогнозовані ризики. Засоби масової інформації його практично ігнорують, зосереджуючись на перипетіях парламентської боротьби. А вітчизняна наука тим часом перебуває в стані напівнепритомності через постійні бюджетні секвестри. Працівники науки і освіти, які б місця вони не посідали в галузевій ієрархії, самі по-

ступово скочуються до статусу прекаріату, формуючи його зубожілий «інтелектуальний сектор». Все це створює сприятливий ґрунт для соціального напруження [1, с.221-228].

На цьому ґрунті, як правило, виростають популісти. Вони використовують страхи прекаріату у своїх цілях, переводять проблему у сферу соціальних утопій. Популісти обіцяють гарантовані соціальні трансферти, матеріальний статок, стабільність і збільшення чисельності робочих місць. А проблеми між тим не вирішуються. Більше того – частка прекаріату в Україні збільшилася у зв'язку з напливом вимушених переселенців, осіб, які втратили роботу в районах бойових дій. Процес трансформації працездатного населення в прекаріат триває, а це загрожує країні негативними наслідками.

ІДЕОЛОГІЯ

В цей час наростання загрози справжнього соціального потрясіння складається, тим не менше, гнітюче враження про відсутність ефективної соціальної стратегії, викладеної в доступній ідеологічній доктрині. І таке ігнорування ролі ідеології в суспільному житті викликає занепокоєння в академічних колах Заходу. І вже в 2012 р. Френсіс Фукуяма застерігав у статті (журнал *Foreign Affairs*, №1), що в світі нависає загроза концептуального вакууму – практично немає ідеології, яка б пропонувала розв'язання про-

блем на фоні «здутих» лівих і настільки ж «просі-
лих» неолібералів.

Саме тому Василь Ткаченко у своєму аналізі наголошує, що запит на ідеологію є, а конструктивні пропозиції відсутні. Ніде правди діти – ідеології не вигадуються, вони визначаються суспільними силами й умовами життєдіяльності людей. А тому ідеї нездатні набути сили й поширення, якщо вони не звернені до нагальних потреб велетенської кількості звичайних людей [1, с.205-209].

Насамперед потребує переосмислення домінуюча в сучасному світі модель ліберальної демократії. Тут слід усвідомити, що марксистичні не здійснили свою комуністичну утопію саме тому, що зрілий капіталізм створив суспільство, основою якого став середній, а не робітничий клас. Саме тому варто акцентувати увагу на тому, що ж станеться, якщо подальший розвиток технологій і глобалізація підірвуть середній клас і зроблять неможливим досягнення статусу середнього класу для більшості громадян розвинутої країни? А загроза цьому наростає. Так, наприклад, сьогодні будь-який тренд у Кремнієвій долині означає ліквідацію низькокваліфікованих робочих місць в інших сферах економіки. Глобалізація ж призводить до того, що сотні мільйонів працівників у країнах «третього світу» обходяться корпораціям дешевше, ніж у розвинутих країнах.

Поки що жодної життєздатної альтернативи існуючій ідеології лібералізму не висунуто. Ідея «третього шляху» Ентоні Гіденса передбачає скорі-

ше корекцію капіталізму і необхідність контролю за процесами глобалізації. Тут мова ліпше йде про ідеологічний продукт, що являтиме собою синтез ідей як лівих, так і правих, але, разом із тим, він має бути відмежованим від програм маргіналізованих груп. Водночас домінує думка, що в силу різкої соціальної поляризації в світі нова версія ідеології приречена бути популістською, а її посил має починатися з критики еліт, які дозволити собі пожертвувати благополуччям багатьох заради процвітання невеличкої групи.

Насамперед йдеться про самоочевидні «гріхопадіння» капіталізму: і про накопичення багатства мізерною групою «еліти»; і про обладнання фінансистів, які використовують своїх лобістів для уникнення прогресивних форм регулювання й оподаткування; і про погіршення умов навчання в загальнодоступних школах, на відміну від шкіл для багатих сімей. І чи не найголовніше – про відсутність рівного доступу громадян до політичного ресурсу з метою захисту своїх інтересів. Без виправлення цієї ситуації жодних змін, очевидно, не відбудеться. Тож альтернативна ідеологія, як очікується, має на Заході ось-ось з'явитися.

А тим часом в Україні свої замороки. Неможливо закривати очі на те, що переважна більшість населення країни існує в режимі виживання. З 1991 року мав місце не лише тривалий спад виробництва, але й поява справжньої прірви у розшаруванні суспільства. За експертними даними, якщо порівняти окремі країни, то співвідношення доходів багатих і найбідніших верств населення в

Китаї складає 7:1; у країнах ЄС 5-7:1; у Японії 4,3:1; а в Україні – 30:1 [4, с.74].

До того ж, звісно, не хлібом єдиним живе людина. Проблема виживання тої чи іншої спільноти є не в меншій мірі проблемою збереження нею базових елементів традиційної гуманітарної культури з усталеними в ній нормами істини, добра і справедливості. Якщо соціальна нерівність у суспільстві стає досить великою, то сам інститут приватної власності втрачає свою легітимність в громадській думці. Тим більше це стосується етапу становлення незалежності України, коли власність, яка ще донедавна вважалася «загальнонародною», сьогодні вже стала власністю олігархів. Тут легітимність втрачає вже не лише неправедно нажите багатство, а й та влада, яка потурає олігархам. В очах своїх громадян вона теж стає нелегітимною.

Так, зазначає Василь Ткаченко, впродовж перших років незалежності ВВП в Україні знизився до 40,8%, а після наступних дев'яти років зростання ВВП ледь сягнув лише 74,1% від рівня 1990 р. Після кризи 2008 року ВВП упав аж до 64% проти 1990 р. Нині, не в останню чергу внаслідок агресії з боку Росії, Україна так і не досягла рівня ВВП 1990 року. А в цілому впровадження приватної власності на засоби виробництва не засвідчило для більшості громадян зриму перевагу ліберальних цінностей. До того ж, за оцінкою лауреата Нобелівської премії в галузі економіки Дж. Стігліца, далися взнаки два первородні гріхи української суверенної бюрократії: відсутність верховенства права і неспра-

ведливо проведена приватизація. Як наслідок нинішні скоробагатки змушені остерігатися за долю своїх мільярдів, а тому намагаються не реінвестувати їх у своїй країні, а швидко перевести за кордон.

Нині наші зарубіжні наставники перших років незалежності – зарубіжні адепти ліберальної демократії – визнають свої помилки щодо «огульного» роздержавлення й масової та неконтрольованої приватизації. Зокрема Мільтон Фрідман говорить: «Я був неправим. Виявляється, верховенство закону має більш фундаментальне значення, аніж приватизація». Так само й Френсіс Фукуяма визнає хибними свої думки щодо всесильної «невидимої руки ринку» й наполягає нині на розбудові сильної й ефективної держави. Одна із фундаментальних передумов демократії, на його думку, полягає в досягненні певного рівня добробуту населення. Бо лише добробут «служує джерелом для виникнення стабільної демократії» [4, с.76-78].

Якщо вже йдеться про те, зауважує Василь Ткаченко, щоб ідеологія лібералізму була беззастережно сприйнята українським суспільством у ранзі всеукраїнської ідеї, відносини приватної власності мають набути масового характеру, зокрема у сфері малого та середнього бізнесу. Тоді людина буде здатною захистити себе й реалізувати свій творчий потенціал. Інакше, за умов подальшої люмпенізації суспільства, рано чи пізно спрацює попит на «сильну руку» авторитаризму, яка й навчить нас не лише «жити разом», але й марширувати строем.

І тут на нас чигає небезпека абсолютизації ідеології українського «інтегрального націоналізму» донцовського штибу, що посилено культивується нині адептами ОУН-УПА. Не варто було б зайвий раз акцентувати на цій проблемі, оскільки вона не є центральною в сучасній історії України – найпевніше політичні аутсайтери гріють на ній руки. Тим не менше, зазначає Василь Ткаченко, якщо ми вже апелюємо до безальтернативності нашої євроінтеграції, то маємо хоча б усвідомити, з яким ідейним багажем на нас там чекають і яким історичним досвідом ми можемо збагатити європейську цивілізацію.

Звісно, ми маємо зважати й на те, що не завжди наше історичне минуле сприймають на Заході адекватно. Не в останню чергу завдяки агресивній російській пропаганді Європу залякують нібито небувалим посиленням в Україні правих рухів та ідеологій, неприйняттям нею культури постмодернізму, а натомість заграванням з націоналізмом, намаганням опертися на традиції націоналістичних консервативних партій міжвоєнної доби, скомпрометованих співпрацею з фашизмом.

Що й казати – важко «старій Європі» досягнути специфіку формування націй у Східній Європі, а надто в новоутворених пострадянських країнах. Переїнявши ідеєю «мультикультуралізму», європейці часто-густо випускають з поля зору те, що громадяни пострадянського простору часто зазнавали в недалекому минулому подвійного приниження своєї ідентичності: і з боку комуністичного тоталітаризму, і з боку панівних титульних націй

(досить згадати тост Сталіна «за великий російський народ» – переможця в війні, нібито інші народи й не поклали мільйони життів на олтар Перемоги). Зрозуміло, що нині ці пригнічені раніше нації проходять етап певної психологічної компенсації за минуле приниження.

Те ж саме й щодо ставлення до процесів глобалізації. Західна Європа реагує на них, спираючись на ефективні сформовані віками державно-управлінські структури. В той же час Східна Європа намагається утвердити свою ідентичність перед наступом космополітичної культури постмодернізму й телекомунікаційної цивілізації, спираючись на принципи національного солідаризму з їх психологією змобілізованості й соціальної відповідальності, як це було на Заході в ХІХ – початку ХХ століть.

Чи кожні набутки історичної спадщини України годяться для вирішення сьогоденних проблем? Звичайно ж, ні! Треба мати мужність переглянути минуле й провести певну інвентаризацію, бо нація, як на тому акцентував Ернест Ренан – це не лише те, що пригадують, але й те, про що забувають – викреслюють із святощів національного пантеону. Така робота в Україні вже була здійснена робочою групою істориків при Урядовій комісії з вивчення діяльності Організації українських націоналістів та Української повстанської армії. У підготовленому ними підсумковому документі, зокрема, наголошується на тому, що організатори й ідеологи ОУН прагнули запозичити елементи політичних і соціально-економічних програм

італійського фашизму. Такий гріх лежить не лише на українцях – у свій час Вільям Черчилль дуже схвально відгукувався про політичний режим Муссоліні.

Та суть справи, зауважує Василь Ткаченко, полягає не лише в осмисленні історії, а у розв'язанні актуальних проблем сьогодення: чи можемо ми, долаючи спадщину радянського тоталітарного режиму й орієнтуючись на євроінтеграцію, опиратися при тому на духовну спадщину оунівського «інтегрального націоналізму»? І на це питання уже дали відповідь провідні українські історики: «Якщо брати до уваги набір зовнішніх і функціональних ознак у певний період існування ОУН (наприклад, культ вождя, прагнення встановити монопольну диктатуру, побудова чіткої партійної ієрархії із залізною дисципліною, надання ідеології рис релігійного світогляду тощо), то цю організацію можна ототожнювати з радянським тоталітаризмом».

Аналогічну оцінку оунівському «інтегральному націоналізму» дає й представник української діаспори професор Іван Лисяк-Рудницький: «Український націоналізм підходить під поняття тоталітарного руху... Твердження, що націоналістичний рух уже в 1943-1944 рр. перейшов на демократичні позиції, не має достатніх підстав» [14]. Отже, робить висновок Василь Ткаченко, коло замкнулося і ніхто не зможе нас переконати, що «свій», «рідний» український тоталітаризм усе-таки нам ближчий, аніж «чужий» радянський тоталітаризм [3, с.111].

Тим не менше, на жаль, мусимо констатувати: з емігрантського середовища на ґрунт незалежної України була занесена збанкрутіла ідеологія інтегрального націоналізму тоталітарного штибу. Найгірше, що її підхопили молоді й недосвідчені в перипетіях ідеологічного протиборства часів холодної війни адепти, які й гадки не мають, яку тривалу й болісну еволюцію довелося пройти якійсь (на жаль – незначній) частині учасників визвольної боротьби, щоб, урешті-решт, стати на демократичну платформу.

У контексті проблем ОУН-УПА, вважає Василь Ткаченко, позитивною спадщиною можна вважати не стільки ідейні набутки організації, скільки нинішній практичний досвід подолання проблем, які залишилися нам у спадок і від радянського, і від оунівського тоталітаризму. Так, після довгих років замовчування, уже за часів Кучми-Квасневського було набуто досвід політичного порозуміння незалежної України з Польщею щодо Волинської трагедії 1943 р. – війни двох народних стихій, справжнього кривавого протистояння, яке було детерміновано обопільним екстремізмом, що знецінював людське життя, виправдовуючи все патріотичними гаслами. І тут не може бути виправдання жодній стороні.

Було б помилкою стверджувати, що Україна до часу великого примирення з Польщею щодо волинських подій не мала у своєму арсеналі принципів духовного очищення. Варто згадати заклик Тараса Шевченка в «Передмові» до «Гайдамаків» щодо єднання з поляками після кривавих подій

Коліївщини: «Серце болить, а розказувать треба: нехай бачать сини і внуки, що батьки їх помилялись, нехай братаються знову з своїми ворогами». Проте з боку Шевченка це був лише заклик, а реального примирення сторони досягли лише півтора століття по тому і, не в останню чергу, завдяки невтомній праці Єжи Гедройця, котрий наполегливо популяризував серед поляків гасло: «Без незалежної України вільна Польща неможлива».

Проблема ОУН-УПА, напевно, ще довгі роки не буде знята з порядку денного, оскільки вона уособлює тривалий період боротьби значної частини українського народу за свою державу, боротьби тими засобами й методами, які широко практикувалися в Європі часів її фашизації і в Євразії часів більшовицького тоталітаризму. Люди діяли так, як це було заведено в політичній практиці кризового періоду Європи часів фашизму та націонал-соціалізму. А тому маємо дотримуватися принципу історизму – методи їхньої боротьби були такими, якими їх сформував час і обставини (згадаймо жахи громадянської війни в Англії XVII ст.). Водночас маємо переосмислити минуле й усвідомити – їхня ідейна спадщина не є тим духовним набутком, якого чекає від нас нинішня Україна та й об'єднана Європа. Бо ж проблема не в тому, як би сподобатися сучасній Європі. Це насамперед наша внутрішня проблема, яку неможливо вирішити лише в політичній площині, а насамперед в моральній, освітній, в поширенні історичної правди, якою б гіркою вона не була.

ГЕОПОЛІТИКА

Ставлення до геополітики в академічних колах складалося до недавніх пір дещо гордовито зневажливе – мовляв, усі ці геополітичні побудови відходять у минуле. Чи ж варто серйозно розглядати ідеї, засновані на суміші географії, біології та мальтузіанської демографії у вік глобалізації, коли ми оперуємо поняттями «інформаційної революції», «світ-системного аналізу», «мережевого суспільства» тощо?

І ось, згідно з концептом «русского мира», на світ Божий впливає політизація географічного фактора щодо захисту Росією таких собі «співвітчизників» – російськомовних громадян сусідніх щодо Росії країн. Здавалося б – де тут межа цинізму, коли фактор етнічного походження превалює над інститутом громадянства? Однак факт залишається фактом: гібридна війна у формі анексії Росією Кримського півострова, а також у машкарі воєнного протистояння на Донбасі повернули всіх до суворой реальності – у сучасному глобалізованому світі, як це не дивно, запанувала геополітика. У своєму чотиритомному виданні В.Ткаченко піддає цей феномен глибокому аналізу. Насамперед це стосується другого тому під назвою «Россия: беспутье агрессора», цілеспрямовано виданого російською мовою у розрахунку на більш широке залучення російськомовної читацької аудиторії [2, с.246-295].

А ще 25 років перед тим – 21 листопада 1990 р. Паризька Хартія для нової Європи сповістила про

входження людства в еру демократії, миру та єдності. Якщо не всього, чи не всіх водночас, то принаймні держав Європи і тих країн Євразії, які зобов'язуються дотримуватися європейських цінностей, зафіксованих у документі. Особливо надихав пункт Хартії щодо гарантування безпеки й відкриття нових можливостей для Європи за умови домовленостей щодо спільних зусиль у військовій сфері. Ішлося і про роззброєння та зміцнення довіри та безпеки, і про повну та загальну заборону хімічної зброї, і про завершення переговорів щодо «відкритого неба». А найголовніше – піднімалося питання про співробітництво щодо захисту демократичних інститутів від дій, котрі порушують незалежність, суверенну рівність і територіальну цілісність держав-учасників. Тобто йшлося про незаконні дії, що включають у себе тиск зовні, примушування і підривної діяльності.

І неспроста Василь Ткаченко ставить запитання: то чому ж не спрацьовує європейська безпека? Він висловлює припущення, що всі біди на голову України сталися, не в останню чергу, унаслідок принципової зміни міжнародної обстановки й характеру взаємовідносин між державами у XXI ст.. Холодна війна, на превеликий жаль не відійшла в минуле. Вона пережила інкубаційний період і з'явилася в нинішньому «постбіполярному світі» в новій мутаційній формі гібридної війни. Саме про це відверто було зазначено в доповіді Європейської ради з міжнародних справ (ЄРМС), опублікованій в листопаді 2014 р.. У ній йшлося про те, що у березні 2014 р. європейці несподівано проснулися у

світі Володимира Путіна, де кордони можна змінювати явочним шляхом, міжнародні інститути безсилі, економічна взаємозалежність стає джерелом небезпеки, а передбачуваність – скоріше обов'язок, ніж перевага. Вторгнення Росії в Україну змусило ЄС визнати, що замість того, щоб поступово, буквально молекулярно розповсюджуватися на увесь континент, а в остаточному підсумку – на всю планету, його ідея європейського порядку обрушилася. Постмодерністський європейський порядок неочікувано виявився у загоні. Криза в Криму ознаменувала закінчення постбіполярного європейського порядку [4, с.248-251].

Отже після обвалу системи європейського порядку стало зрозуміло, що чутки про наглу смерть геополітики виявилися дещо перебільшеними. Ідеологеми «особливого шляху» та «суверенної демократії» в Росії стали не просто способом виправдання непорушності авторитарного режиму цієї країни, але й джерелом нещастя, страждань і смерті – насамперед в Україні. Тобто, ідеологічно розвінчану геополітику російська влада щохвилинно насаджує у сфері практичної політики. А тому саме нині й приходить розуміння того, що «концепт геополітики сьогодні вимагає найпильнішої уваги, оскільки за його прагненням до реінкарнації стоять реальні загрози загальноцивілізаційного характеру.

Іншими словами: геополітика – це сувора реальність наших днів, а породжені нею драми мають вивчатися і аналізуватися, але як свого роду політична кримінологія. Підхід до міжнародної

політики як до гри «з нульовою нічиєю», в якій виграш одного дорівнює програшу іншого, ідеологічно повністю дискредитований. Але це не знищило його практичну живучість. Це проявилось і в тому, що Європа недооцінила, наскільки далеко В.Путін готовий зайти у захисті того, що він оголошує «ключовими інтересами Росії». Деякі європейські оглядачі прийшли до думки про те, що в результаті вийшла доволі негарна історія зради національних інтересів України. А тим часом всім стало очевидно, що Путін перетворює Росію з колишньої світової держави на геополітичного рекетира.

Що приховується за настирними діями Путіна щодо відродження геополітики? А підспудна правда, вважає Василь Ткаченко, до банальності проста – черговий переділ світу після того, як Росія відновила свій військовий потенціал. Зрозуміла річ – із неминучим закріпленням за нею нібито належної їй «зони відповідальності».

Ідеологи Росії наполягають, що підсумки Другої світової війни мають і до сьогоденного дня залишатися інституціональною основою існуючого міжнародного порядку. Тому-то так бучно відзначається в Росії День Перемоги, щоб підкреслити, нібито нині вона вже відновила свій військово-політичний потенціал і не допустить жодної переоцінки принципів, які були усталені в результаті Другої світової війни. Росія всіляко демонструє, що не дозволить прирівнювати сутності нацизму в Німеччині і сталінізму в СРСР. Це Росію не влаштовує. Над Росію, виявляється, віднині і на-

віки має сяяти німб «переможця фашизму», що надає будь-яким її діям на міжнародній арені ореол святості. Зокрема, мовляв, це дає Росії право навішувати ярлик «фашистської держави» на нашу країну, і тим самим обґрунтовувати власне «право» на застосування будь-яких каральних акцій проти України.

При цьому Росія звинувачує Захід у тому, що нібито США та Європейський Союз нехтують ключовою умовою, на якій покоїться післявоєнний європейський, а у значній мірі і світовий порядок – фіксацією сфер впливу між державами-переможцями. На цьому, мовляв, базувалися Гельсінські домовленості – апофеоз Ялтинсько-Потсдамської системи. Отже, по-перше, Росія переслідує мету зафіксувати сфери впливу великих держав, до яких відносить і себе. По-друге, на думку Кремля концерт великих держав має протистояти лавині самовизначень, коли ряд молодих країн стає на шлях пошуку своєї цивілізаційної ідентичності. По-третє, Росія хотіла б гуманітарну «третю корзину» про права людини «прив'язати» до військово-політичних інтересів держави. Тобто, має восторжествувати принцип «людина для держави», а не навпаки – «держави для людини» [4, с.256].

Василь Ткаченко переконаний, що Путін і розпочав війну проти України щоб змусити Захід «явочним порядком» прийняти ці умови. Звісно, були тому й внутрішні причини: Путін зрозумів, що створений ним державний капіталізм більше не здатен забезпечувати економічне зростання.

Держави подібного типу створювалися для війн. От щоб виправдати існування нинішньої системи влади, він був змушений цю війну розпочати.

Таким чином, кинувши виклик цивілізованому світу, Росія сама опинилася у вкрай складному становищі. Її економічні та стратегічні позиції значно погіршилися, а доступних контрзаходів не так уже й багато, і до того ж вони мають вельми невизначений характер. Так що розвиток подій на лінії фронту є серйозною перевіркою на міцність Москви. Хід воєнних операцій на Донбасі довів, що російським збройним силам не вдалось окупувати якусь доволі помітну територію України, у тому числі й унаслідок незадовільних логістичних перспектив армії. Росія обмежена й щодо використання енергетичної зброї проти України., оскільки це неможливо без завдання збитків європейським країнам. Таким чином, судячи з усього, найбільш вірогідними діями на шляху продовження Росією гібридної війни проти нашої країни будуть дедалі частіші спроби у організації «контрперевороту» в Україні.

Звісно, Україна розраховує на належну допомогу з боку Заходу, насамперед США, а тому має рахуватися із національними інтересами своїх партнерів. В цілому ситуація стала складатися таким чином, що Захід нині посідає завідомо виграшну позицію: він прекрасно розуміє, що єдина сфера, де у В. Путіна є щось схоже на паритет чи баланс сил, – військова. У всіх інших він передбачувано й безнадійно програє. Чи то ефективність економіки, чи соціальні програми, освіта, медицина

та навіть інформаційний вплив. Лише на своїй – військовій – «території» він здатен вигравати. За цих умов важко уявити собі, що Захід утягнеться у збройне протистояння з Росією. Скоріш за все йому більш вигідна ситуація «замороженого конфлікту», та переходу до мирного співіснування. Схоже на те, Захід виходить із розуміння, що Донбас – це «чорна діра», свого роду гиря на ший В.Путіна. Чи зможе Москва утримувати на плаву економіку та зберегти свою територіальну цілісність у поточних економічних умовах і за несприятливого співвідношення сил? Якщо ні – сама федерація перебуває під загрозою.

А тим часом геополітика набирає обертів. Росія показала себе експансіоністською державою. Вона втягнулася у процес створення навколо себе «буферних зон», а значить США будуть протидіяти Росії. Досягнення порозуміння в цій площині малоймовірне. Таким чином, напруга триватиме і в якійсь мірі навіть посилюватиметься. Не виключено, що ці процеси можуть розтягнутися на довгі роки, якщо не на десятиліття.

Утім, вважає Василь Ткаченко, наше майбутнє доволі таки непередбачуване й багате на різноманітні перипетії. Хто, приміром, міг передбачити, що В.Путін, якого ще 2013 р. проголосили «людиною року», лише за рік по тому стане ізгоем у міжнародному співтоваристві демократичних держав? А що вже буде з самою Росією – час покаже.

РЕЗОНАНС

Немає гіршої долі для людини як бути непочутою. Звісно, краще якщо тебе розуміють, сприймають або навіть і співчують. Але бути непочутим – це вже справжнє лихо, безнадія і розпука. Це стосується і пересічної людини й геніальної. Візьмемо спершу для прикладу найвищу моральну мірку – душевне сум'яття Тараса Шевченка:

*Либонь уже десяте літо,
Як людям дав я «Кобзаря»,
А їм неначе рот зашию,
Ніхто й не гавкне, не лайне,
Неначе й не було мене.*

....

*Мені, було, аж серце мліло,
Мій Боже милий! Як хотілось,
Щоб хто-небудь мені сказав
Хоч слово мудре; щоб я знав,
Для кого я пишу? Для чого?
За що я Вкраїну люблю?
Чи варт вона огня святого?*

...

*Отак-то я тепер терплю
Та смерть із степу виглядаю,
А за що, єй-богу, не знаю!
А все-таки її люблю,
Мою Україну широку...*

Що це, як не глас кричущого в пустелі? Хіба це не на рівні заклику біблійського пророка до розбу-

дови шляху до Господа на місці убитого бездоріжжя? Згадаймо, як це у пророка Ісаї (40: 3-5): «На пустині вготуйте дорогу Господню, в степу вирівняйте битий шлях Богу нашому! Хай підніметься всяка долина, і хай знизиться всяка гора та підгірок, і хай стане круте за рівнину, а пасма гірські за долину! І з'явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло, бо уста Господні оце прорекли!».

Що з того, що усі ці заклики пророка люди пропускали мимо вух, адже в атмосфері відчаю мало хто відважився братися за такий тяжкий труд – стелити путь до Господа. Саме тому, з одного боку, оцей фразеологізм – «глас кричущого в пустелі» – набув такого песимістичного змісту. А втім, з другого боку, велич шевченкового слова у плінному житті й подальшій долі України надихає нас на віру в остаточну перемогу – хай здобуту не першим поколінням незалежної України, а принаймні другим, в усякому разі – третім. Адже побутує в народі житейська віра в те, що «джентльменом стають лише в третьому поколінні». Може «закон третього покоління» врешті-решт спрацює?

Звісно, важко дозволити собі міряти чотиритомний труд Василя Ткаченка шевченковою міркою. Але тоді виникає питання – «А якою ж?». Слід би уже долати наш комплекс меншовартості й ставити перед собою максималістські завдання «вимагати неможливого». Бо ж автор чотиритомника і сам заявляє: «Анексія Криму та розв'язання Російською Федерацією війни на Донбасі по-

ставили питання ідентичності в принципово іншу площину. Настав час усвідомити, що Росія – це постійний виклик Україні, на який слід безперервно знаходити адекватну відповідь, формуючи українську національну ідентичність як рівнозначну фактору національної безпеки. Маємо жити і творити з урахуванням того, що є «час війни і час миру», бо, відповідно до Святого Письма, «для всього свій час, і година своя кожній справі» [1, с.8-9].

От, здається, прийшов і його час... Бо ж на наукову продукцію Василя Ткаченка таки «гавкнули й лайнули» – судячи з усього на замовлення антиукраїнських сил. Одну «джинсу» підготував такий собі експерт – кандидат геолого-мінералогічних наук, спеціаліст по юрському періоду Костянтин Дикань. Другу «джинсу» опублікував більш знаний український літературний критик та журналіст за спеціальністю «російська мова і література» Костянтин Родик. Ну, прямо тобі новітні балалаєчники-шарикови: «Эх, говори Москва, разговаривай Россия!». Обидва чомусь самозвано позиціонували себе експертами з питань суспільно-політичної літератури. Аналізувати їхні наскоки немає потреби – належну відсіч вони отримали від Василя Ткаченка в газеті «Україна Молода» від 11 квітня 2017 р., за що хочеться висловити глибоку вдячність редактору газети Михайлу Дорошенку, який, дотримуючись журналістської етики, розмістив цей матеріал.

Особливо глибоку вдячність з боку Академії

політичних наук хотілося б висловити головному редактору газети «День» Ларисі Івшиній за її постійну увагу до продукції Василя Ткаченка. Саме на сторінках цього видання знаний критик суспільно-політичної літератури Ігор Сюдюков опублікував три рецензії: «Небезпека виходить із Кремля» (День, 11-12 березня 2016 р.); «Книга для критичного думання» (День, 26-27 січня 2018 р.); «Доба особливих ризиків» (День, 20 липня 2018 р.). Якщо в нашому огляді обійтися без деталізації і виділити головне, що побачив І. Сюдюков у працях В.Ткаченка, то: «Перед нами – не просто збірка публіцистичних есеїв, а серйозне історіософське дослідження... Аби не діяти наосліп у сучасному жорстокому, непередбачуваному світі, і політикам, і «пересічним» читачам корисно буде ознайомитися з книгою Василя Ткаченка. Тим більше, що написана вона не «сухою» мовою, а, навпаки, цікаво і доступно».

В газеті «Нація і держава» від лютого 2016 р. відгукнулася на продукцію Василя Ткаченка й Марія Базелюк, зазначаючи, що автор книг «сам бере безпосередню участь у долі України», вдаючись, зокрема, до інтелектуального волонтерства – «видання книг власним коштом» (Базелюк М. Психологія орди як чинник агресії).

Як це годиться для солідної інституції, з плином часу книги Василя Ткаченка привернули увагу й такого поважаного часопису як «Український історичний журнал». Доктор наук з управління Олена Суший, даючи оцінку книзі «Россия:

беспутье агрессора», вважає, що монографія є своєрідним зразком наративу – «реконструкції історії сьогодення як способу конструювання майбутнього... За жанром вона більше тяжіє до наукової публіцистики, що, однак, жодним чином не впливає на глибину аналізу та логіку викладу матеріалу» (Український історичний журнал. – №4. – 2017 р. – с.221.).

Доктор історичних наук Сергій Падалка в рецензії на книгу «Україна: quo vadis – куди йдемо?» дає високу оцінку, вважаючи, що «Наукова новизна одержаних результатів обумовлена передусім темою роботи – першою у вітчизняній політології спробою комплексного дослідження ідентичності України» (Український історичний журнал. – №1. – 2018 р. – с.219.).

Високо оцінив інтелектуальний доробок Василя Ткаченка й широко знаний серед науковців заслужений діяч науки і техніки України, доктор філософських наук Зореслав Самчук. Зазвичай скупий на похвалу і похватний на гостру критику, на цей раз З. Самчук розщедрився такою характеристикою: «Автор належить до плеяди мислителів класичного сократівського штибу, які бачать і відтворюють дійсність максимально виразно. Якщо переважна більшість колег Василя Ткаченка зосереджують значні зусилля на наданні своїм думкам якомога більш «академічного» забарвлення, то автор книги «Россия: беспутье агрессора» переймається діаметрально протилежною проблемою – як редукувати сократівську

мудрість до того «горизонту можливостей і очікувань», який у змозі підкорити читач. Принагідно зазначу, що таке спрощення не позначається негативним чином на аргументаційному, ілюстративному та інтелектуально-естетичному рівні опублікованої праці» (Суспільно-політичні процеси. – №2-3 (6-7), – 2017. – с.300).

Що ж стосується рецензій на продукцію Василя Ткаченка з боку лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка, доктора історичних наук, академіка НАПН України Володимира Мельниченка, то це мало б бути предметом окремого наукового дослідження, настільки думки і судження обох переплітаються й синтезуються в глибоких умовиводах і блискучих, справді мистецьких характеристиках. Сьогодні ж ми обмежимося лише констатацією з боку В. Мельниченка того, що «інтелектуально густий текст викликає ремінісценції, асоціації, примушує замислитися». Тож, закликає рецензент, «обов'язково читаймо, а то й вивчаймо книгу Василя Ткаченка. Подібні праці можуть бути не менш корисними, ніж зброя. Сильною стороною дослідження вченого є широке залучення думок і констатацій, аналізів і висновків, як західних, так і російських політологів, а також соціологічних досліджень, які вкупі допомагають об'ємно розглянути параметри «гібридної війни» Росії проти України, глибше зрозуміти історичний смисл соціального феномену, відомого як Євромайдан 2013/2014 рр.» (Суспільно-політичні процеси. – №1 (5), – 2017. – с.361).

Володимир Мельниченко переймається проблемами інформаційно-інтелектуального простору в Україні, оскільки, на його думку, щодня з ранку до вечора по телеекрану віщують-торочать сучасні незліченні політологи, політтехнологи, експерти, аналітики, консультанти, коментатори, радники, котрі, звісно, позиціонують себе інтелектуалами та часто-густо не є ними. Воістину багато говорять ті, кому нічого сказати, і чимало пересічних людей заплутуються в потоці бездумно-зайвих слів. І в той же час, коли йдеться про наукову продукцію Василя Ткаченка, то: «автор із тих, які вміють робити конкретну справу, і, якби ті, котрі цього не вміють, але вчать інших, зачерпнули з його книги дещицю наукових знань й інтелекту, тобто здатності думати, мислити, то це таки пішло б на користь і їм, і людям, до яких звертаються. Не кажу вже про купу депутатів, інших можновладців – їм би таки корисно було познайомитися з книгою «Україна: quo vadis – куди йдемо?». Може тоді, говорячи словами Шевченка, «розпадеться луда на очах ваших неситих...». Утім навряд...» (Суспільно-політичні процеси. – № 1 (8). – 2018. – с.269).

Ось на цій, хоч і не надто оптимістичній ноті, хотілось би поки що зупинитися. Будемо сподіватися, що наукова громадськість України ще не раз відгукнеться на появу нової продукції Василя Ткаченка, якому, наразі, виповнюється 75 юбілейних літ.

ЛІТЕРАТУРА

- Ткаченко В. Україна: quo vadis – куди йдемо? – К.: Видавництво ЛОГОС УКРАЇНА, 2017. – 424 с.
- Ткаченко В. Россия: беспутье агрессора. – К.: Издательство ЛОГОС УКРАИНА, 2016. – 432 с.
- Ткаченко В. Україна: в пошуку ідентичності (Нариси політичної освіти). – К.: ВИДАВНИЦТВО ПОЛІТІЯ, 2018. – 560 с.
- Ткаченко В. Україна – Росія: на сконі «пропащого часу». – К.: ВИДАВНИЦТВО ПОЛІТІЯ, 2018. – 482 с.
- Августин А. Исповедь XI, 14 // Антология мировой философии, т.1, ч.2. М., 1969. – с.588.
- Бильд К. В мире началась новая эра [Эл. ресурс]. – Режим доступа: <http://inismi.ru/politic/20180110/241154174.html>
- В Украине назвали единственный способ остановить армию Путина [Эл. ресурс]. – Режим доступа: <https://fakty.ua/277448-v-ukraine-nazvali-edinstvennyi-sposob-ostanovit-armiyu-putina>
- Гидденс Э. «Мы страдаем от космополитической перегрузки», и перед нами стоит серьезная задача – создать ответственный капитализм» [Эл. ресурс]. – Режим доступа: <http://gefeter.ru/archive/23882>
- Грушевський М. Історія України-Руси. – Т.3 [Ел. ресурс]. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/hrushrus/iur3.htm>

- Драгоманов М. Чудацькі думки про українську національну справу. Вибране. К., 1991 [Ел. ресурс]. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/drag/drag19.htm>)
- Івшина Л. Ліна Костенко – геній в умовах розблокованої антикультури! // «День», 2016, 18-19 березня. – С.31
- Клямкин И.М. 2014-й год Украины. – М., 2015. – с.63
- Козеллек Р. Минуле майбутнє. Про семантику історичного часу. – К., ДУХ І ЛІТЕРА, 2005. – с.350-375
- Лисяк-Рудницький І. Історичні ессе: В 2 т. – К.: Основи, 1994. – Т.2. – с.250, 256

Академія політичних наук України

Петро Володимирович
Мироненко

Збочена росія
та ознаки
Третьої світової війни

*Нотатки
із щоденника політолога*

Частина II

Мова видання – українська

В авторській редакції

Макетування
Щегельський Павло Григорович

Підписано до друку 24 червня 2022 року
Формат 60х90/16. Ум. друк. арк. 18,75
Наклад 500 прим.

ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ПОЛІТІЯ»
вул. Леонтовича, 5, оф. 302, м. Київ, 01031
Тел. (044)-227-82-02, e-mail: aps-ua@ukr.net
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців:
Серія ДК № 5869 від 13.12.2017 р.